புருஷோ வைருத்ர: |

"புருஷராவார் ருத்திரரே" எனறும் கூறுமாற்றால், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறிய "பராத்பரம புருஷம்" என்றது பசுபதியாகிய துரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாயிற் றென்க. *

4. சிவத்தை அடைதல்— சிவாகமம்.

சிவார்க்க சக்திதீதித்யா சமர்த்தி க்ருதசித்திருசா |

சிவம் சக்த்யாதிபிஸ்ஸார்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி:||

சிவ சூரியனுடைய அருட்சத்தியொளியினால் அறிவுறத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மாவானவன் ஞானக்கண்கொண்டு சிவ சத்தி (ஒளி) யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டு தன் பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்றவனாகின்றான் என்று கூறிற்று. இந்தப் பொருள்படவே அதர்வவேதிய பிரசிநோபநிஷதம்

ய: புநரேதம் த்ரிமாத்ரேணைவோ மித்யேதே நைவாக்ஷரேண பரமபுருஷ மபித்யாயீத ஸ் தேஜஸி ஸூர்யே சம்பந்நோ யதா பாதோதரஸ்த்வீசா விநிர்முச்யத ஏவம ஹவை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்த:||

எவன் மூன்று மாத்திரையையுடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரமபுருஷராகிய சிவபிரானைத் தியானஞ்செய்கின்றானோ அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பராசத்தியோடு கூடிய) சூரியனை (சிவபிரானை) அடைந்தவனாய (பார்த்தவனாய்) சர்ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறுபோல, பாபத்தினின்று நீங்கினோனவன் என்று கூறிறறு.

சிவபிரானாகிய சூரியன் அருள் ஒளிகுணங்களால் எவ்வாறு சம்பன்னராயினாரோ, அவ்வாறே, (எல்லாக் குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்ற கருத்தினால்

சர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி |

என்று சர்வஞானோத்தரங் கூறியவாறு), சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன் சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களை அடைந்தவனாகின்றான் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே, பிரசிநோபநிஷதம் "ஒளியையுடைய சூரியனை அடைந்தவனாகின்றான்" என்று கூறியதுமாமென்க.

விஷ்ணோ: பரமம் பதம் |
நாராயண பரம் ப்ரமம் |

விஷ்ணுவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நாராயணரின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள்படுத்தப்படு நெறியானே,

பராத்பரம் புருஷம் |

என்றதும் பரராகிய நாராயணரின் மேலோராய புருஷர் (சிவனார்) என்றும் பொருள்படுத்தப்பட்டது.

5. பிரமவித்தை—நிராலம்பம் சர்வசாரமுதலிய மாயாவாதோபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிர்க்குணப் பிரமவித்தையினும் மேலாம் கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதரமுதலிய வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களிலே புகழப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதுமாகிய பாசுபதயோக பிரமவித்தையே லிங்கபுராணம், சைவபுராணம், கூர்மபுராணமுதலியவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களாலும், இவர்கள் சிஷ்யர்கள் நூற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சிஷ்யர்கள் எண்ணிலரோராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாமென்க. இதுபற்றியே சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் இந்த அத்தியாசிரம (வைதிகபாசுபத) பிரமவித்தையைப்பற்றிப் பிரதிபாதிக்குமிடத்து

வேதாந்தே பரமம குஹ்யம் புராகல்ப்பே ப்ரசோதிதம் |

முந்திய கற்பத்திலே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பரமதாம பரமரகசியம என்றும் கூறினமையால் மற்றைத் தாழ்ந்தபடிக் கலைதாம் நிர்க்குண பிரமவித்தை சர்வபாசங்களையும போக்கும் வன்மையுடைய பரமரகசியமாகிய வித்தையனறுமென்க. மேலும சகுணம் (பௌதிகம்), நிர்க்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராமமிபாவனை என்னும மூன்றனுளளே மேலானதாய் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுண விஷயிணியாகிய அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்று கூர்மபுராணம போதிக்கின்றதென இரத்நத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதயோகியார்

ஸ்ரீமத கூர்மேண யாதயாச்ரம ரதவிஷயா பாவநோக்தா ச்ருதியா திவ்யஸ்தாந பரதாதரீ ஸகுணா விஷயிணீ சங்கராலமபநாஸா | யேத்வர்யே பாவநே தே சரசி சயநே நாதிசகத்யா சயுக்தே ப்ராபிண்யௌ தேது தஸ்யாஃ க்ரமிக பலயுதே பௌதிகம் சாங்கியமாப்தே ||

என்று கூறியிருக்கின்றாராதலின், அப்பாவனைகள் மூன்றனுள்ளே இறுதிக்கண்ணின்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனாஞானத்தையே (சுவேதாசுவதரோபநிஷதாதிகளுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லியோபநிஷதமானது பெரியோராற சேவிக்கப்படும் சிரேஷ்டமாகிய இரகசிய "பிரமவித்தை" என்று கூறியதாமெனக.

II.

(பிரமா பிரமவித்தைக்கு அருகராவார் இவரெனக் கூறியது)

> தஸ்மை ஸகோவாச பிதாமகசச
> சரத்தபக்தி த்யாநயோகாதவேஹி | (௨)
> நகர்மணா நப்ரஜ யாதநேந |
> த்யாகேநைகே அம்ருதத்வ மாநசு: | (௩)

(இதன்பொருள்) (௨) (இவ்வாறு பிரார்த்தித்தசிஷ்ரராகிய ஆசுவலாயனமுனிவர் என்னும்) அவர்க்குஅந்தப்பிரமாவானவர் (பின்வருமாறு) அருளுவாராயினார் சிரத்தா பக்தி தியானயோகம் காரணமாகவே (அந்தப் பிரமவித்தை) வாய்ப்பதாகும என்று அறிகுதிர்.

(௩) சிரௌதஸ்மார்த்த) கிரியையினாலாவது, புதல்வனையுடைமையாலாவது, பொருளுடைமையினா

லாவது அந்தப் பிரமவித்தை கிட்டாது. பின் (இம் மூன்றையும்) பரித்தியாகஞ் செய்வதனாலே சிவத்துவம் பெற்றார் பெரியோர்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

6. சிரத்தாபக்தி—சிரத்தை என்பதும் பக்தி என்பதும் அன்பெனப் பொதுவுறப் பொருள்படுமேனும், சிரத்தையின் முதிர்வே பக்தி எனவும், பக்திக்கு முன் அங்குரிப்பது (நிகழ்வதுவே) சிரத்தை யாமெனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றும். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

நதஸ்யகார்யம் காரணஞ்சவித்யதே |
நதத்சமச்சாப் யதிகச் சதிருச்யதே ||

சிவபிரானுக்கு மேலாக மற்றோர் காரியகாரணம் இல்லையாம என்றும், அவருக்கு மேலானவரும் ஒப்பானவரும் இல்லை யென்று கூற, சிவபிரானிடத்து உறுதியாகிய அன்பே ஈண்டு ப்பக்தி எனப் பட்டதாமென்க.

7. தியானயோகம்—தியானமும் யோகமும் ஒன்றேயே னும், தியானத்தின் உறைப்பே யோகமாம் எனவும், யோகத் துக்கு முன் அங்குரித்து நிகழ்வதுவே தியானமாம் எனவும் ஈண்டுக் கொளாற்பாற்றும. சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

தத்காரணம் சாங்கிய யோகாதி கம்யம்
ஞாத்வா தேவம் முச்யதே சர்வபாசை: ||

(முன்னர் 5-ம் இலக்கத்தின் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட உபப் பிருமணமாகிய கூர்மபுராணப் பிரமாணங்கொண்டு இரத் நத்திரயபரீக்ஷை கூறியவாறு "சாங்கிய யோகம்" எனப்படும் "நிர்க்குணபாவனை" வாயிலாக அடையப்பெறும் அத்தியா சிரம பாவனைக்கண் எய்தும் அந்தக்காரணராகிய சிவனை அறிந்து ஒருவன் சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்." என்று கூறுதலால், இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத யோக சிவ பாவனையே ஈண்டு "யோகம்" என்னும் பதத்திற்குப் பொரு ளாகக் கொள்ளற்பாற்றும். பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்க் கெல்லாங் காரணராய், அதர்வசிகையினாலே முடித்துப் பே சப்பட்ட பரமாகாச மத்திய சிவபிரானையே ஈண்டுச் சுவே தாசுவதரோபநிஷதமும் ஈண்டுக் "காரணம்" என்னும் பதத் தினால் விளக்கியதா மென்க.

8. அவாவறுத்தல்—

(a) வேதோதிம் ஸ்வகம்கர்ம நித்யங்குர்யாத தந்திரிதः |
தத்திருர்வந் யதாசக்தி: ப்ராப்நோதி பரமாங்கதிம ||

(b) புத்ரேண லோகாந் ஜயதி |

(c) அலப்தஞ்சைவ லிப்சேதலப்தம் ரக்ஷேத் பரயத்நதः |
ரக்ஷித மவர்த்தயேச்சைவவ்ருத்தம் பாத்ரேசு நிக்ஷிபேதः ||

(a) எவனும் வருணாசிரமங்களுக்குத் தக்கதாகச் சுருதியி னும் தருமசாஸ்திரத்தினும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நித்தியகரு மங்களை ஊரடோறும் சோம்பலில்லாமற் செய்கிறவன் மே லான சுவர்க்க லோகாதிபதங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(b) ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் அவன் சுவர்க்காதி புண்ணியலோகங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(c) அடையப்படாத பொருளைச் சம்பாதித்தும், சம்பாதித்த பொருளை முயற்சியோடு காத்தும், காப்பாற்றிய பொருளை விருத்திசெய்தும், விருத்தி செய்த பொருளைச் (சுவர்க்கலோ காதி புண்ணியலோகம் வேண்டி) சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்க என்றும் ஸ்மிருதி கூறிய பிரகாரம் அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகாதி இன்பமோ அநித்திய மாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்பின தாதலாலும், வாயு சம்கிதை

அநேகஜன்மசித்தாநாம் சரௌதஸ்மார்த்தாநுவர்த்திநாம |
விரக்தாநாம் ப்ரபுத்தாநாம் ப்ரசீததி மஹேச்வர: ||

அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய வைதிக ஸ்மார்த்த கருமங் களையுடையராய், அதனாற் பற்றற்றவராய், அறிவுடையோ ராய் எய்தினோர்க்கே சிவபிரான் அருள் பாலிக்கின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர்

" உலகர்சே ருறுதிப் பயனெவற் றினுக்கு
முறைவிட மாயத்துயர் முழுதும்
விலகுறத் துமிக்குங் கனிச்சியா மூன்றாள்
விரைமலர்க் கியற்றுமெய்ப் பத்தி
யலகிலாப் பிறவி தொறும்புரி தவத்தா
லல்லதெவ வாற்றினு மரிதே
நலமதொன் றடைதற் குறுமிடை யூறு
நாதனே பலவுள வன்றே."-என்பது பொருள்பட,

தவச்ரீ பாதாப்ஜே கதமபிச பக்திர்ந சுலபா |
நிகந்த்ரீ துக்கோநாம் நிகில புருஷார்த்தைக வசதி: |
விநாபுண்யைர் ஜந்மாந்தர சதசகச்ரே சுவிகிதை: |
நர:ச்ரேயோ மாத்ரம் ததுபகுளிகாநாம் கலபதே ||

என்று கூறினாதலினாலும், பாவனையைச் சகுணபாவனை நிர்க்குணபாவனை, பிரமபாவனை என மூன்றாக வகுத்து, ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக அடை யப்படும் மேலாகிய சகுணவிஷயிணியாம் அத்தியாசிரம பா வனையை விதந்தெடுத்துக் கூறுமிடத்துக் கூர்மபுராணம் இந்த அத்தியாசிரம ஸ்கவல்லியோபநிஷத மந்திரப்பொருளுக் கிசைந்தே

தயக்த்வா புத்ராதிசுஸ்நேகம் நிர்த்வந்தோநிஷ்பரிக்ரஹ: |
சந்யஸ்ய சர்வகர்மாணி பரம் வைராக்ய மாச்ரித: ||

புத்திராதிகளிலேயுள்ள சிநேகத்தை முழுமையும் விடுத்து, அங்ஙனஞ் சர்வகருமங்களையும் ஒழித்து, பரமவைராக்கியம் பூண்டவனுக்கே அந்தச் சர்வவேதசாரமாகிய பிரமப் பாவ னை உபதேசிக்கற்பாற்று என்று கூறுகின்றமையாலும், மீளப் பிறவிகொடாத மகாகைலாச பிரமலோகம் எனப்படும் சிவ லோகப் பிராப்தியை நேரே கொடுக்க வன்மையில்லாத் அநித்திய சுவர்க்காதி லோக போகங்களைக் கொடுக்கும் வை திக ஸ்மார்த்தக் கிரியை முதலியவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செ ய்தலாகிய அவாவறுத்தல் பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாய் செய்யவேண்டுமெனப் பிரமாணங்கள் [illegible] கூறினர்.

(இன்னும் வரும்).

திருமூலநாயனார் அருளிச் செய்த திருமந்திரம்

[illegible]தல்.

[illegible], [illegible] அவர் வேண்டிய தொண்டையளித்தல்.

> தாமறிவாரண்ண றாள்பணிவாரவர்
> தாமறிவாரறந் தாங்கிநின்றாரவர்
> தாமறிவார்சில தத்துவராவர்க
> டாமறிவார்க்குத் தமர்பரனாமே.

(பொழிப்புரை) உயிர்கண்மாட்டுத் தாமறிந்து வைத்தற் பாலதாம் உரிமைக்குப் பற்றுக்கோடாய் நிற்பாரே தம்மியல் பறிந்தாரெனவும் இறைவன் கழல்பணியும் மாண்மையுடையா ரெனவும் அவரே சிறுபான்மை மெய்யுணர்ந்தாரெனவும் அவர்க்கே இறைவன் செழுங்கிளையெனவும் உணர்ந்துகொள் ளற்பாற்று ;—எ-று.

(குறிப்புரை) அண்ணல், பெருமையிற் சிறந்தோன். வாரம், கிழமை, உரிமை, அன்பு என்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாம். உயிர்கண்மாட்டு வைத்தற்பாலதாம் உரிமை, அவை துன்புறுங்கால் அதை நீக்குதற்காம் உதவிபுரிதலும், அவை இன்புறுங்கால் அதுகண்டு சாலக்களித்தலுமாம். தம்மியல் பறிதல், 'நாம் இயல்பில் வாலாமையுடையே' மென்றும், 'அவ்வாலாமையைக் கழுவி வீட்டு நெறியெய்தற்கே பல பிறப்பெடுத் துழல்வேமாயினேம்' என்றும் தம்மியல்பை யுண்மையா னாராய்தல். இவ்வியல் பறிவாரெனப்படுபவர் 'நம்மைப்போலவே பிறர்தாமும் உயிர்கட் குதவிபுரிதலே நங்குற்றத்தைப் போக்குதற்குரிய வழியாம்' என்று கருதுமவர் என்பார், "தாமறிவாரண்ணல் தாள்பணிவாரவர், தாமறிவாரறந் தாங்கிநின்றாரவர்" எனக் கூறினார். என்றால், உயிர்கண்மாட் டன்புறுதலே தன் றன்மைகளை யறிதற்குக் காரணமாமென்றபடியாம். உயிர்கண்மாட் டன்புசெலுத்தித் தன் றன்மை மாத்திரையேயறிந்து தானே பதியென்பார் மெய்ப்பொருளை முழுவதூஉங் கண்டறிந்தாரெனப்படாமையான் 'தாமறிவார்சில தத்துவராவர்கள்' என்றோதினார். அவ்வாறாயினும் இம்பிறப்புக் களைதல்தாம் மேற்செய்தபடியால் [illegible] பிரிந்து பதியைச் சார்பவென்றும், மேற்பிறப்புக் [illegible] அறந்தாமு [illegible] மாதில்லையென்றும் தெரிவிப்பார் 'தாமறிவார்க்குத் தமர்பரனாமே' என்றார்; "தவஞ் செய்தாரென்றுந் தவலோகஞ்சேர்ந்து, பவஞ்செய்து பற்றறப் பாரகத்—தவஞ்செய்த, தற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத் [illegible], [illegible] சொல்லுமாங் கண்டு" என்று [illegible] ஐந்து முறைகூறிப் போந்தபடியறிக. தாமறிவாரத் தாங்கிநின்றாரவர் தாமறிவார், அண்ணல் தாள் பணிவார்' எனப் பொருட்கேற்ப மாற்றியுரைக்க. 'தாங்கி' [illegible] 'தாங்கி' (வழி) யெனக்கொண்டு பொருள் [illegible] அப்பொருளில் 'தாங்கு' என [illegible] '[illegible]' என [illegible]மையுணர்க. இவ்வாற்றானிப் பிறவாருரைப்பாருக்கு அது [illegible] பொருந்தாமை யறிந்துகொள்க. அறிவார் [illegible] [illegible] காலம். உயிர்கண்மாட் டன்புவைத் துதவிபுரிவாரே தம்மியல்புணர்ச்சியும் வீடு பேறு மெய்து மென்ப [illegible]னார். (க)

> யாவர்க்குமாமிறைவற் கொருபச்சிலை
> யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொரு வாயுறை
> யாவர்க்குமாமுண்ணும் போதொருகைப்பிடி
> யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரைதானே

(பொ-ரை) இறைவன் மேலொருவில்லை இதழணிவதும், ஆவிற்கொருவா யவ்வளவுணவு கொடுத்தலும் தாமுண்ணு முணவில் ஒரு கைப்பிடி சோறு பிறர்க்களித்தலும் எவரிடத்தும் பால் இன்சொற் சொல்லுதலும் மிக எளியராயினார்க்கும் செய்தற் கெளியவாம் ; எ-று.

(கு-ரை) பதிபுண்ணியம் பசுபுண்ணியமென்று மிரண்டனுள், முன்னையதற் கொன்றும் பின்னையதற்கு மூன்றும் இச்செய்யுளில் எடுத்துரைத்தார். இவ்விரண்டினுள் ஒன்றே சாலாதோ? வெனின் ;—அன்புடையார்க்கு இவ்விரண்டையும் வேறுபடுத் துணர வேண்டாமையானும், தம்மனமெகிழ்ச்சி அத்துணை எளிதில் நிகழ்வதாகலின், தம்மை ஒன்றை விரும்பி வந்தவற்றிற் கெல்லாம் தலையளித்தல் தமக்கின்றியமையா திருத்தலானும் அது கூறுதல் யாண்டுமென்பது. பதிபுண்ணியத்துள், இறைவற்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டின்மேற் சிறந்தது பிறிதின்மையின் 'யாவர்க்குமா மிறைவற் கொருபச்சிலை' யென்றார். பசு புண்ணியம் மூப்பத்திரண்டனுள் ஆவிற்கு வாயுறை யளித்தலே மிகச் சிறந்தது; என்னை? இறைவற்குத் தன் பயனளித்தலானும், எல்லாத்தேவர்களும் தன் உடம்பினுள் அடங்கக் கோடலானு மென்பது. உறை, விலங்குணவு. 'இன்னாச் சொல்லுங்கு மிழுக்காவியன்றதறம்' எனவும் 'இனியவுளவாக இன்னாத கூறல், கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று' எனவும் போந்தவற்றால் இன்னுரை பகர்தல் சிறந்த அறனுமென்பதறிக. மெய்யானும் மொழியானுஞ் செயப்படும் அறன் எளிவந்தனவாயிருத்தலின் அவற்றை யீண்டுக் கூறினார்; மனத்தாற் செயப்படுவன கீழ்க் கூறுவார். மேற்செய்யுளிற் பொதுவகையாற் கூறிய அறனை ஈண்டுப் பிரிவுபடுத்திச் சிறப்புவகையாற் கூறினார். (உ)

> அற்றுநின்றாருண்ணு மூணேயறனெனுங்
> கற்றனபோதங் கமழ்பவர் மானிட
> ருற்றுநின்றாங் கொருகூவற் குளத்தினிற்
> பற்றிவந்துண்ணும் பயனறியாரே.

(பொ-ரை) இருவகைப் பற்றுமற்றுத் தவத்தான் மனந்துயராயுள்ளாரை உண்பித்தலே அறத்தா றென்று நீதிநூல் [illegible] உரைக்கும்; கல்வியான் அறிவுமிக்க ஆன்றோரும் மக்கள் [illegible] (கிணறு) [illegible]ள்ள நீரை மூகந்துண்[illegible] அதனால் [illegible]லாரை உண்பித்தல் தாமெய்தும் பயனை யறிந்திலரே என்பது; எ-று.

(கு-ரை) அற்றுநின்றார் உண்ணும் உணவான் இலவார்க்கும் ஏற்பார்க்கும் நன்னெறிக்கைவரப் பெறுதல் கருத்தலையார் கலான 'ஊணேயறனென்னும்' எனப்பிரிநிலைத்தேற ரேகாரஞ்சொடுத் துரைத்தார்; 'உதவிவரைத் தன்றுதவி யுதவி, செயப்பட்டார் சால்பின்வரைத்து' என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். 'சற்றனபோதங் கமழுபவர்' என்றமை யானே புலனுறகொள்கையும் ஒன்றேயென்பது பெறுதும். அற்றார்க்கிடுமுணவு சிறிதாயினும் பெரும்பயன் பயத்தலின் அதை மக்கள் செயற்பாலர்; அதுவுங் கைகூடாதாயின் காவல் குளங்களிலுள்ள நீரைமுகந்து உணபித்தலும் பெரிதன்றென்பார் 'காவல குளத்தினிற் பற்றி வாதுண்ணும் பயனறியாரே' என்றார். இருவகைப்பற்று, அகப்பற்று புறப்பற்று; இவற்றின் விரிவைத் தாயுமானவர் உரையிற் கூறினும் ஆண்டுக் கண்டு கொள்க. உண்ணும் என்னுந் தன்வினையை ஈரிடத்தும் பிறவினையாக நிரிக்க. 'அதங்கோட்டாசாறகரிறபத்தெரிந்து' என்பதிற போல. 'அற்றுநின்றா ருண்ணுமூணே யறனென்னும்' என்பதில் என்னும் எனும பயனிலைக்கு நீதிநூல் எனுந்தோன்றா எழுவாய் வருவித்து முடிக்க 'கமழ்பவர்' எனும் எழுவாய்க்கு ஏன்ப எனும் தோன்றாப் பயனிலைவருவித்து முடிக்க. முதலடியால் நூற்றுணிவும், ஏனையடியால் அந்நூலைக் கற்றார் துணிவுங் கூறினார். இசசெய்யுளிற் 'றுறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்கு'ஞ்செய்யும அறத்தின் சிறப்புரைத்தார். (௩)

அழுக்கினை யோட்டி யறிவை விளக்கித்
தழுக்கிய நாளிற் றருமமுஞ் செயயீர்
விழித்திருந்தென் செய்வீர் வெமமை பரந்து
இழுக்கவன்றென் செய்வீரேழை நெஞ்சீரே.

(பொ-ரை) மக்காள்! நீயிர் உயிரோடிருக்கு நாட்களில் அறம்புரிந்து நும்மை இயல்பாய்ப்பற்றியுள்ள மும்மலங்களையுங்கெடுத்து நும் அறிவை நன்கு விளக்குதிர்; அவ்வாறு செய்யீரேல் எத்துணை எச்சரிக்கையுடன் இருந்தாலும் நீயிர் வெள்குறுமாறு சாக்காடு நும்மை விரைந்து பற்றுங்கால் என்செயவல்லீர்? மடம்பட்ட அறிவுடையீர் இதை ஆராய்மின்; எ-று.

(கு-ரை) காரண காரிய இயைபுற இரண்டாமடியைமுன்னும் முதலடியைப் பின்னும் வைத்துப் பொருள்கொள்க. அவ்வாறுங்கால் 'செய்யீர்' என்னும் வினைமுற்றை வினையெச்சமாகத் திரிக்க. தழுக்கிய, தழுவிக்கொண்ட, என்றுவாழும். நாளைச்செய்வம் என்னாது உடன் செய்கவென்பார் 'தழுக்கிய நாளிற்றருமமுஞ் செய்யீர்' என்றார். உயிர் உடலினின்றும் இறந்துபடு ஞான்று உடலிலோடுங் குருதியை (இரத்தம்) ச்சுவறிக் கொள்ளச் சாக் காய்ச்சல் எனவொன்றும் அதுதணிந்தும் கொடிய குளிர்ச்சியும் உடற்கண் நிகழ்வதை யறிந்தார் வாய்க்கேட்டுணர்க. 'வெம்மை பரந்து இழிக்க' எனச் சாதற்கண் நிகழுங் குறிகளைச் சாக்காடாக நண்பேசரித்துக் கூறினார். 'உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு' என்பவாகலின், இச் செய்யுளின் உள்ளபோதே யறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றார். (௪)

தனை யறியாது தானல்ல னென்னாது
இன்மை யறியா திளையனென் றோராது
வன்மையில் வந்திடு கூற்றம் வருமுன்னம்
தன்மையு நல்ல தவஞ்செயு நீரே.

(பொ-ரை) இவன பெருமையுடையான், அவன்றான் நல்லன், இவன் வறியன், உவன் இளைஞன் என்று ஒருவன் றனியல்புகளை ஆராயாது விறல் மிகுந்த நம்முயிரைக்கொள்ளைகொண்டுண்ணக் கூற்றுவன் (யமன்) வருமுன் யாவர்க்கும நன்மையும் உயிர்க்குதவியுஞ் செய்ம்மின்; எ-று.

(கு-ரை) 'தானல்லாரென்னாது' என்று கூறியதென்னை? நற்குணமுடையார் மாட்டும் அவன் பொறுக்கான் என்பது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—சமணர், புத்தர்போல நல்லொழுக்கங்களையே பழகினும் அவற்றிற்கேற்ற பயனளிக்கும் இறைவனை வணங்காமையான் அவர் நல்லொழுக்கங்களுந் தீயவாயின. ஆதலின், இன்ன நல்லொழுக்கமுடையாரையே ஈண்டுரைத்ததென்றறிக; இதுபற்றியன்றே இவ்வறத்தைச் செய்வார்க்கு இறைவன் அருள் வேண்டுமென்பார் இவவதிகார முதற்செய்யுளில 'அண்ணல்தாளபணிவார்' எனவும் 'தமர்பரனுமே' எனவும் ஆசிரியர் ஓளநதோதுவாராயிற்று. ஈண்டுத்தவம என்றது மானுடயாகமென்றறிக; அது இரந்தார்க்கீதல், கைக்கடனாற்றல், கசிவகத்துண்மை முதலாயின. பிறவாருமைப்பார்க்கு அதிகாரதொடு பொருந்தாமையறிந்துகொள்க. 'காலமுலக முயிரேயுடம்பே' எனுஞ்சூத்திரத்தில் "பால்பிரிக்கிசையாவுர்திணைமேன" என்றா தொல்காப்பியனாரதலின் அதற்கேற்பக் கூறறு என்பது அஃறிணைப்பயனிலை கொண்டது. செயும், உம் ஈற்றுவியங்கோள், இது ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார உரையாலுணர்க. "முற்றியிருந்தகனியொழியத் தீவளியால், நற்காயுதிர்தலு முண்டு" "பிள்ளையைத தாயலறக் கோடலான் மற்றதன், கள்ளங் கடைப்பிடித்தல் நன்று" எனப் பிறசான்றோருமுரைத்தவாறு, மேற் செய்யுளானுமிச்செய்யுளானும் யாக்கைநிலையாமை, இளமை நிலையாமையை வற்புறுத்தார். (௫)

துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமு மில்லை
யிறந்தான் வழிமுத லின்பமு மில்லை
மறந்தான் வழிமுதல் வந்தில னீசன்
அறந்தா னறியு மளவறி வாரே.

(பொ-ரை) உலகவாழ்க்கையினது நிலையாமை கண்டு அதனை ஒருவிய துறவிக்கு அவன் கால் (வமிசம்) வழிக்கிடந்த உரிமைச் சுற்றமின்றாமாறுபோலவும், இறக்கும் பருதியுடைய இம்மக்களுயிர்க்கு வரும் இன்பம் ஒன்றின்றாமாறு போலவும், அறஞ்செயமறந்தார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுதலுமில்லையாம்; ஆதலால் அறத்தின் பெருமையைத்தான் அறியுமளவான் அறிந்து அறம் புரியக்கடவர்; எ-று.

(கு-ரை) துறவிக்கும் அவன் கிளைக்கும் இடைக்கிடந்ததோர் இயைபின்றாமாறுபோல அறந்துறந்தார்க்கும் இறைவற்கும் இடைப்பட்டதோர் நிலையின்றெனவும், சாக்காடுடைய இப்பிறவியினியல்புணர்வார்க்கு இதின் துன்பமே ஞாலு

வதன் காணப்படுமோதுபோல அறஞ்செய்யாதனுக்கு நிரயத் துன்பமேயன்றி வேறு பிறவில்லை யென்னும் உவமைகொள்க. "யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்" எனத் திருவாதவூரடிகளும், "சாதலின்னாததில்லை" என ஆசிரியர் பெருநாவலரும் அருளிச்செய்தவாறு ஈண்டும் ஆசிரியர் திருமூலனார் 'இறந்தான் வழிமுத லின்பமுமில்லை' யென்றருளிச் செய்வாராயினர். முதல் 'வழிமுதலு'க்குக் கால் (வமிசம்) எனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க; ஏனைய வெல்லாம் செம்பொருள். இச்செய்யுளில் அறஞ்செயார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுமோதில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது.

> தான்றவஞ் செய்வதாஞ் செய்தவத் தவ்வழி
> மான்செய்வ தாக மதிக்கு மனிதர்கள
> வான்றெய்வ மாக வுயிர்க்கின்ற பல்லுயிர்
> நான்றெய்வ மென்று நமன் வருவானே.

(பொ-ரை) ஒருவனானவன் மானிடயாகதவத்தைச் செய்க, ஏனெனில், அவ்வாறு செய்பவன் உருவததைக் கடவுளுருவமாகவே கருதி உலகர் வழிபடுவது வழக்காகலான். இங்ஙனமன்றித் தமதுடலையே தெய்வம்போல் ஓம்பி வளர்கின்ற பல்லுயிர்க்கும் 'நானே தெய்வ' மென்று நமன் வருவான் என்றறிக; எ-று.

(கு-ரை) 'தான்றவஞ்செய்வது' என்பதில் துவ்வீறு வியங்கோட் பொருட்டு; "மறப்பதறிவிலென் கூற்றுக்களோ" எனுந் திருக்கோவையாரினும் பேராசிரியர் இவ்வாறே யுரை கூறினார். மான், உருவம். பிறவுயிர்கண் மாட்டன்பின்றித் தம்முடலையே பாதுகாப்பார்க்குக் கதமென அழிவெய்துமாறு பின்னிரண்டடியினுங் கூறினார். அறம்புரிவார்க்கு மறுமைப் பயனேயன்றி இம்மையினும் பலராற்புகழப்பட்டுப் பொன்றுவுடம்பெய்தும் பேற்றருமை கைவரப்பெறுதலையும் இச்செய்யுளிற் கூறினார். (எ)

> கிளைக்கும் வினைக்கட் டீர்வுறு தோணி
> யிளைப்பின்றி நீக்கு மிருவழி யுண்டு
> கிளைக்குந் தனக்கு மக்கேடில் புகழோன்
> விளைக்குந் தவமற மேற்றுணை யாமே.

(பொ-ரை) துக்கும் இருவினைக்கடலைப் போழ்ந்து செல்லும்படி கொன்றைத் தளர்வின்றிச் செலுத்துதற்கு இரண்டு வழிகள் உள; அவை தன் கிளைஞரைக்குறித்துச் செய்யும் அறமும் தன்னைக் குறித்துச்செய்யும் தவமுமாம்; எ-று.

(கு-ரை) *வட்டமாக முதலுமீறுமின்றி துகர்ந்து வரும் இருவினைகளை நீக்குதற்குக் கருவியாவது தவம், அறம் என்றவாறும். தோணி தன்னுடலாகவும், இருவினை கடலாகவும், அதில் அதைக்கடாவுதற்கு இரண்டுவலி தண்டு தவம், அறமாகவும் பாகுபடுத்திக் கொள்க. "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங், கைம்புலத்தா றோம்பறலை" எனுமைந்தனுள், ஒக்கலைப்போற்றலுந் தன்னைப்போற்றலுமாகிய இரண்டுமங் கூறினர். எதிர் நிரனிறைப்பொருள் கோளால் கிளைக்கு அறமும், தனக்குத்தவமும் கூறிக்கொள்க. 'கேடில் புகழ்' என்றவாறுகொளித்தார் "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்" என்றார்களின். வினைக்கட்டு, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஈர்தல், பிளத்தல். இச்செய்யுளில் இருவினையொழித்தற் குபாயங் கூறினர். (அ)

> பற்றதுவாய் நின்ற பற்றினைப் பார்மிசை
> யற்ற முரையா னறநெறிக் கல்லது
> யுற்றுங் களாலொன்று வீந்தது வேதனை
> மற்றண்ணல் வைத்த வழிக்கொள்ளு மாறே.

(பொ-ரை) ஒரு பயன் நோக்கிச் செய்யும் அன்பை அறநெறிக் குரியதென்று இறைவன் மறந்து முரையான்; அது வன்றி நீயிர் ஒருவர்க்கீந்த வொன்று நுமக் கொருபெருந் துணையாக வேண்டில் இறைவன் வைத்த கட்டுப்பாட்டினை யறிதலே யதற்கு வழியாம்; எ-று.

(கு-ரை) ஒரு பயன் நோக்கிச் செய்தல், உலகத்தார் தம்மை புகழ்தல், நன்கு மதித்தல் முதலாயினவற்றை விரும்பிச் செய்தலும், புதல்வன் வேண்டும், மனைவேண்டும், பொருள் வேண்டும், மறுபிறப்பில் அரசனுதல் வேண்டும், துறக்கவின்பம் [illegible]றல் வேண்டுமென்று கருதிச் செய்தலும் போல்வன. [illegible] பெற்றியவாதலானும், இவற்றை இவை யெல்லாம் அழியும் [illegible]மையானும் இவற்றை விலவிரும்புவார்க்குப் பிறப்பிடையறுவ[illegible] [illegible]செய்யுமாறென்பார்க்கியபடியாம். பின்னை என்னையோ [illegible] [illegible]யுளவர்க்கு, எவ்வறம்புரியினும் அவற்றின பயனைத்தினை [illegible] தான் விரும்பாது அவற்றை யெல்லாம் இறைவற்கே ஒப்பித்துவிடுதலாம். இதனு லெய்தும் பயன் அழியா இன்பத்ததாய வீடுபேறேயாம். இதுபற்றியன்றே ஊன்றின்றலும், கட்குடித்தலும், உயிர்க்கொலை புரிதலும், பரத்தையர்ப் புணர்தலும் கவருடலும் போல்வன இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கா மென்றவாறு. இயபெற்றியறியாதார் அவ்வாறவர் செய்தலும் இழுக்கா மெனக் கூறித் தருக்குறுவர். அவர்க்கஃதிழுக்கா தென்பதன கருத்தென்னையெனின்;—அவர் தமக்கென வொருபொருளின்றெனவும், தாமும் பிறவும் இறைவனடிமையும் உடைமையுமாக வுள்ளோ மெனவும் கருதியாண்டுத்தன் கருத்தறினும் ஆண்டவை யெல்லாம் இறைவனே யாகக்கண்டலானும், பொருட்கண் வேற்றுமைசெய்து வெறுப்புவிருப்புறுதலின்மையானும் எவையும் அவர்க்காம். இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை வெறுததலும் ஒன்றை விரும்புதலும் அவர்க் கிழுக்காம். இவ்வியல் பெல்லாங் கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர், மூர்க்கர், கருவூரார் முதலிய திருத்தொண்டர் மாட்டுக்கண்டு கொள்க. கண்ணனுங் கீதையில் அருச்சுனனுக்குக் காமிய புண்ணியத்தைப் புரியாது, நிட்காமிய புண்ணியத்தை விளக்குமா றறிவுறுததார். இறைவன் மறந்துங் கூறுனென்ற தென்னை யெனின்;—பேர்ச்சாப்பில்லா இறைவன் அங்ஙனம் ஒருகாலும் வேதசிவாகமங்களிற் கூறுனென்பதே யதன் கருத்தாம். அற்றம், மறைவு; ஈண்டு மறதியின் மேற்று, அதிலை மறைத்தலின் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது. தொன்றும் என்பதற்குக் கொள்க என வியங்கோளாகப் பொருளுரைக்க; உம் வியங்கோள் விகுதி இது முன்னிலையிற்

பெரியார் மாட்டுரைக்குஞ் சொற்கண்ணது; சேக்கிழார் பெருமான் அடியார் புராணத்துள் இவ் வழக்கு மிக்குவிரவிவருதல் கண்டுகொள்க. இதற்கிலக்கணம் இவ்வதிகாரம் ஐந்தாம் செய்யுளிற் கூறினும்; ஆண்டுக் காண்க. இச்செய்யுளில் நிட்காமிய புண்ணியஞ் செய்யுமாறு விதித்தார் ஆசிரியர் திருமூலனாரென்க. (௬)

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
சிவஞானசித்தியார் உரை

(முன் தொடர்ச்சி).

பக்கமூன்றின்மூன் றேதுவுடைய
பொருளைப பார்த்துணரத்
தக்கதுதானந்தன் பொருட்டாம்பிறர்
தம்பொருட் டானுமானந்
தொக்கவி வற்றாற்பிறர்தெளியச்
சொல்லலாகுமச் சொலனு
மிக்க வன்னுவயத்தினொடு விலதி
ரேகச் சொற்[illegible] விரண்டாம.

(கருத்துரை) 'காண்டல்வாயில்' எனுஞ் செய்யுளிற் பகுக்கப்பட்டுக் கிடந்த முறையே சாட்சி ஞானகணிலக்கணங்களையும் மேற்செய்யுட்களினுரைத்து, 'அநுமானந் தனக்கும் பிறர்க்கும் என்றிரண்டாம்' என்று பாகுபட்ட கருதலளவையினிலக்கணங் கூறிப் பிறர்பொருட் டனுமானத்தைப் பகுத்தல் நுதலிற்று.

(பொழிப்புரை) மூன்றேதுக்களினொன் றுடைய பொருளைப் பக்கமூன்றினும் வைத்து ஒருவன் தான் உணரும் உணர்ச்சியே தன் பொருட்டனுமானமாம்; இங்ஙனந்தான் தெரிந்தவொன்றைப் பிறர் தெளியுமாறு உரைக்குமதுவே பிறர் பொருட்டனுமானமாம்; இப்பிறர் பொருட்டனுமானமும் உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் இரண்டு பிரிவுறும், எ-று.

(குறிப்புரை) பக்கம், அநுமிக்கப்படும் பொருட்கு நிலைக்களம்; அது மேற்செய்யுளிற் கூறுப. ஏது, இயைபு, ஈண்டுக் காரணம்; காரியத்தோடியை புடைத்தா யிருத்தலின் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது. இஃதறியார் அது ஹேது என்னும் வடமொழித் திரிபென்றுரைப்பர். ஏதின்மை=இயைபின்மை=பகைமை; ஏதிலார்=இயைபில்லார் அயலார்; எனத் தமிழ் மொழிகளோடு அப்பொருள் மேற்கொண்டு வருதலான் அது வடமொழித் திரிபன்றென மறுக்க. காட்சியின் வழிக் கருதல் பெறப்படுமெனும் உண்மையறிவித்தற்குக் காட்சியளவைக்குப் பின் அதை வைத்ததன்றியும், ஈண்டும் 'பார்த்துணர' எனக்கிளந் தோதினர். ஏதுக்களானன்றி யுரைக்கு மநுமானம் போலியா மொழிதலின் 'தொக்கவிவற்றால்' எனவலியுறுத்தார். (அ)

மூன்றுபக்கம் பக்கநிகர் பக்க
நிகரில் பக்கமெனத்
தோன்றும் பக்கந் துணிபொருளுக்
கிடமா முவமை நிகர்பக்க
மான்ற பொருள் ஒன்றடையாத
விடமாநிகரில் பக்கமுத
லேன்றவிரண்டும் பொருளுண்மைக்
கிடமாமொன்று பொருளின்மைக்[illegible].

(க-ரை) மேற்செய்யுளிற் போந்த பக்கங்களின் பெயரும் அவற்றினிலக்கணமுங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) பக்கம், நிகர்பக்கம், நிகரில் பக்கமெனப் பக்கம் மூன்றுவகைத்து; அவற்றுள், பக்கமென்பது துணியநுமிக்கும் பொருட்குப் பற்றுக் கோடாவதாம்; நிகர்பக்கம், அத்துணியநுமிதியை வெளிப்படுத்தற் கெடுத்துக் காட்டும் உவமைப்பொருட் கிடனாவதாம், நிகரில்பக்கம் எடுத்துக்காட்டும் உவமைப் பொருள் இல்லதாம். இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பொருளுண்மையைச் சாதித்தற்கும் பின்னையது அஃதிலலை யென்றற்கும் இடமாம்; எ-று.

(கு-ரை) 'இம்மலை தீயுடைத்து, இடையறாதெழுங் புகையுடைமையால்'; இது பக்கம் 'இம்மலை தீயுடைத்து, இடையறாதெழுங்கும் புகையுடைமையால், அடுக்களை (சமயலிடம்) போல' இது நிகர்பக்கம்; எடுத்துக்காட்டும் அடுக்களையில் புகையை மேற்கண்டுழியுள் புக்குத் தீயையுங் காண்டலின், 'இம்மலை புகையுடைத்தன்று தீயின்மையால், மடுப்போல' இது நிகரில் பக்கம்; மடுவினிடத்துத் தீ காணப் பெறாமையால் ஆண்டுப் புகையில்லை யென்பது பெறுதுமாகலின, இதற்கு நீரில்லாமடுவில் தாமரை முதலிய பூக்களில்லாமைபோல எனக் கூறியுதாரணங் காட்டுவாரு முளர். நிகர்பக்கத்தில் தீயுண்மையைச் சாதிக்க எழுந்தகாட்டுப்போல, நிகரில் பக்கத்தில் தீயின்மையைச் சாதிக்கவெழுந்த காட்டே வேண்டற்பாலதா மன்றிப் பிறவுதாரணங்கள் பயன்படுவவல்ல. இதுவே ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகட்குங் கருத்தாதல் அவர்கள் 'புகையாலனலன் றடுக்களைபோல்' எனுஞ் செய்யுட் குரைத்த வுரையானும், தருக்க சங்கிரகதீபிகையினுங் கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம் 'ஒன்று பொருளின்மைக்' கென்றிவ்வாசிரியருரைத்ததனானு முணர்க. பக்கம் எனினும் நிலைக்களமெனினு மொக்கும். உவமை நிலைக்களம், உவமையில் நிலைக்களம் என்பவற்றை வடநூலார் முறையே சபக்ஷம் விபக்ஷம் என்ப. (௧)

ஏதுமூன்றுமியல்புகாரியத்
தோடனுபலத்தியிவை
யோதினியல்பு மாமரத்தைக்
காட்ட லுறுகாரியம் புகைதன்

றதியான வளாற்காட்டலாகு
மநுபலத்தியது
சீதமின்மை பனியின்மை காட்டல்
பொதுஞ் செப்பிடினே.

(க-ரை) 'பக்கமூன்றின்' எனுஞ் செய்யுளிற் கூறியமுறையே பக்கங்களின் இலக்கணங் கூறி, ஏதுவின்பாகுபாடும் அவற்றின் இலக்கணமுங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) இயல்பு, காரியம், அநுபலத்தி என்னும் வகையான் ஏது மூன்றாம்; அவற்றுள் இயல்பேது, மா என்று சொல்லிய மாத்திரையானே அச்சொல் மரத்தைக் குறித்தலாம்; காரியவேது, காரியமான புகையால் அதன் காரணமான தீயினுண்மை யறிதலாம்; அநுபலத்தி யேது, குளிர்ச்சியில்லாமை கொண்டு பனிக்காலமன்மையறிதலாம்; எ-று.

(க-ரை) மா வென்பதற்குப் பிறபொருளு முளவேனும், அச்சொல் உரைத்த மாத்திரையானே பொதுமை நீக்கும் பிறசொற்களை யவாவாது மரத்தைக் குறிக்கும், இதுவே இயல்பேது வென்றறிக. இங்ஙனமின்றி, 'மாபூத்தது' 'மாவீழ்மலர்' எனவுதாரணங் காட்டுவாரு முளராலெனின்;— ஆண்டுப் பொதுமை நீக்குஞ் சொற்களால் அப்பொருள் சுட்டிவந்தனவே யன்றித் தம்முடைய ஆற்றலான் அவற்றைக் குறிக்காமையானும், அது தானும் யாம் முன்னர்க் காட்டிய இயல்பளவையுள் அடங்குதலன்றி ஏதுவெனப் படாமையானும், ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் 'மாமரத்தைக் காட்டல்' என்பதன்றி ஏனையவற்றைப் போதுரையாமையானும் அது பொருந்துமாறி யாண்டையதென்க. இதுவே ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகட்குங் கருத்தாதல் அவருரையானுணர்க. சீதமின்மையுங்காரிய வேதுவாய் அடங்கும் பிறவெனின்;—அங்ஙனமாயினும், மேற்கூறிய காரியவேது உண்மைப்பொருள் வழிப்பெறப் படுதலானும், ஈண்டின்மைப்பொருள்பற்றி வரலானும், ஈண்டுச் சிறப்புறுவது அபாவத்தன்மையே யன்றி வேறு பிறிதில்லையாகலானும், பனியின்மையாகிய காரணவேதுவும் இதனுள் அடங்குதலானும் தலைமைபற்றியும் சுருக்கம் பற்றியும் அநுபலத்தி யேதுவென வேறு பெயர் கூறினர். சீதமின்மை பனியின்மை காட்டுமாறென்ற தென்னை? வெம்மையின்பாலவே சீதமாகலின், சீதமின்மை வெம்மை யுண்மையைக் காட்டுமென்று கூறற்பாற்றாம் பிறவெனின்;—அறியாது கடாயினாய், ஒளியுடைப் பொருளாவன வெல்லாம் வெம்மையுடையனவன்றே. பசும்பொன் சுடர்விரிந்து ஒளிதரினும் வெம்மை யுணரப் படாததாறென்னெனின்? செய்யைக் காய்ச்சின் அதற்கு அழிவு காணினும் நீரொடு கூடிக் காய்ச்சப்படின் அழிவெய்தாமையின், அவ் வழியின் நீக்குவது நீரேபோலத் தூயபசும்பொன்னைப் பலநாள் உருக்கிக் காய்ச்சினும் சிறிதும் அழிவுறாமையானும், உருக்கிக் காய்ச்சல் நீக்குமறுதலைப் பொருளாயின் அது அழிவெய்துமாதலானும், ஒளிதருவது தீயேயாதலானும் அது தீயின் கூறென்பது பெற்றாம்; மண்வான் கூறு சிறிது தீயின் வெம்மையை மறைத்தலான் பொன்னின்கண் வெம்மை தோன்றாதாயிற்று. இதுபோலவே, வெந்நீர்க்கண் தண்மை காணப்படாமை வெம்மை தோன்றியதை யடக்கி மறைத்து நிற்றலான். வெம்மை தோன்றவும் தண்மையழிந்தாறும் என்பார்க்கு, நீரின்குணம் தண்மையே யாகலான் அக்குணம் அழிதற்றிக்குணியாகிய நீர் அழியக் காணாமையானும், "குணமழிந்தழிக் குணியுமழியும்" எனும் மரபு இதில் முரணுறுதலானும், வெம்மை மறைந்தழித் தண்மை மறித்தும் புலப்பட்டுத் தோன்றலானும், அங்ஙனம் அழிந்தபொருளாயின் மறித்தும் முதல்கண்ணே தோன்றாதாகலானும் அது பொருந்தாமையறிக. தண்மை வெம்மையின் பாவமென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? அபாவப்பொருட்கு வினை நிகழ்ச்சியின்மை கண்கூடாகப் பெறப்படுமாறு போலாது தண்மைக்கு அவ்வினை நிகழ்ச்சி இனிதுணரக்கிடத்தலின். ஆதலால், சீதமின்மையாகிய குணபாவம் பனியின்மையாகிய குணியபாவத்தையே காட்டுமன்றி வெம்மையைக் காட்டுமென்றல் மாறுபடக் கூறலாமென மறுக்க. அநுபலத்தி, இன்மை (௪0)

புகையா லனலுண் டடுக்களை போலெனப
புகற லன்னுவயம
வகையா மனலின் றுமிடத்துப் புகையின்
றுகு மலரிறெனு
முகையா னீரிற்போ லென்று மொழிதல
வெதிரேக சொலிவை
தொகையா றுறுப்பைத் தொடுயகூட்ச
சொலலுவாரு முளர் துணிநதே.

(க-ரை) "பக்கமூன்றின" என்ற செய்யுளிற்கூறிய முறையே பிறர்பொருட்டனுமானப் பிரிவுகளான அன்னுவயம், வெதிரேகம் எனபவற்றின் இலக்கணங்களைக் காட்டுமுகத்தான் விளக்குதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை) யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ, அடுக்களையிற்போல என உடம்பாட்டாற் றெளிந்துணர்த்தல் அன்னுவயானுமானமாம்; யாண்டுத்தீயில்லை ஆண்டுப்புகையில்லை, பூவும் மொக்குளும் செறிந்துகமழும் நீரோடையிற்போல என எதிர்மறையானுணர்த்தல் வெதிரேகானுமானமாம்; இவ்விரண்டனுமானத்தையும் மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு, ஏறல், முடிவுளனும் ஐந்துறுப்புக்களானும் பாகுபடுத்தி யுரைப்பாருமுளர்; எ-று.

(கு-ரை) "யாண்டுப்புகைஆண்டுத்தீ,அடுக்களையிற்போல" என்னும் அனுமானத்தின் கண், ஞாயிற்றின் வெம்மையால் நீராவியெழுவதைக்கண்டு அனுமானித்தலும் வந்து போலியா மாலெனின்;—அற்றன்று, நீராவியெனத் தெரிந்தபின் தீயனு மானிக்குமாறியாண்டையது; அன்றி நீராவியோ புகையோ என்னும் ஐயத்தின்கணென்னின்;—நீராவி என்றுதல் புகை யென்றுதல் தெளியாமல் அனுமானித்தல் வழுவாம். தெளிந் தழியே அங்ஙனங் கருதற்பாற்றென்றறிக. தீமூறுகி வளா நது கனிந்தழிப்புகைகாண லுறுவதின்மையின், ஆண்டுப் புகையின்மைபற்றித் தீயுமின்றென மறுத்தல் பொருந்தாமை யின், வண்டாசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் புகை யின்றுமிடத்து அனலின்றுகுமெனக் கூறாது "அனலின்று மிடத்துப் புகையின்றாம்" எனக் கூறினார்; மடுவின்கண் அனலின்மையின் ஆண்டுப் புகையுமில்லையா மதுபோலவென் பது. இம்மடுவுவமைக்கு இவ்வாறன்றிப் பிறவாறுரைப்பார் க்கு வியாத்தி யுணர்வுபெறப்படாமை யுணர்க. வியாத்தி யுணர்ச்சியென்ப தென்னையெனின்? கூறுதும். ஒருமகன் அட்டிலின் உட்சென்று ஆண்டுத்தீயுண்மை யுணர்ந்தான்; உணர்ந்து புறம்போந்து அவ்வட்டில் மேல் நோக்கெழிப்புகை பார்த்து போதலைக்கண்டு "யாண்டுதீ ஆண்டுப்புகை" எனும் உணர்வுகொண்டான், கொண்ட இதுவே வியாத்தியுணர்ச்சி யென்றறிக. அடுக்களை உடம்பாட்டு வியாத்தியுணர்ச்சி நிகழ் த்தற் பயத்ததாமாறுபோல, மடு எதிர்மறை வியாத்தியுணர்ச்சி நிகழ்த்தற் பயத்ததாதல் வேண்டுமென்க.

இனிக்கேவலான்னுவ யானுமானம் மேலோதிய ஐந்துறுப் பொடுங் கூடிவருமாறு.

மேற்கோள் அல்லது பிரதிஞ்ஞை
இம்மலை தீ யுடைத்து
ஏது.
புகை யுடைமையால்
எடுத்துக்காட்டு அல்லது உதாரணம்
அடுக்களையிற்புகையும் அனலும் ஒருங்கிருத்தல் போல
ஏற்றல் அல்லது உபநயம்
இம்மலையும் புகை யுடைத்து
முடிவு அல்லது நிகமனம்.
ஆதலால், இம்மலை தீயுமுடைத்து.

கேவல வெதிரேகியனுமானம்.
மேற்கோள்
இம்மலை புகையுடைத்தன்று
ஏது
தீயின்மையால்
எடுத்துக்காட்டு
தீயில்லாமடுவித் புகை யின்றாமாதுபோல
ஏற்றல்
இம்மலையுந் தீயுடைத்தன்று
முடிவு
ஆதலால், இம்மலை புகையுமுடைத்தன்று.

இக் கூறிய இரண்டனுமானத்துள்ளும் கருதப்படும் பொருள் களெல்லாம் அளந்து தெரிந்துகொள்ளப்படுவனவா மென்ப தறிக. நீரில்லாமடுவில் ஒருகாரணம் பற்றித் தீயிருத்தல் சா லுமாகலான், அதை விலக்குதற்கு 'மலரினொடு முகையார் நீரிற்போல்' என்று அடைகொடுத்தார். 'சொல்லுவாருமுளர் துணிந்தே' என்றமையான், அங்ஙனஞ் சொல்லாதாரே பல ரென்பது பெறுதும். இவ்வைந்தையும் ஒருங்குகொள்வோர் சைவரும், நையாயிகருமாம். ஏற்றல் அல்லது உபநயம், முடிவு அல்லது நிகமனம் என்னுமிவ்விரண்டும் கூறிற்றே கூறலான் அவறாுற பயனென்னெனின்;—உதாரணத்தைக் கூறியம்ம ட்டிலொழியின், உதாரணத்திற்கூறிய தன்மைகளில் எவை மேற்கோளிலுள்ளவற்றோடுயையும் எவையிலையா என மா ணாக்கன் ஐயுறும்; அவ்வையுறவு தீர்த்தற்கும் மாட்டிமுடித் தல் என்னும வழக்குக்குப் பொருந்தவும் அவையிரண்டும் வேண்டுமா மென்பது. இவ்வாறே பிறபாடை நூலாருங் கோடல் அவர் வாய்க்கேட்டுணர்க. இவ்வாறே தருக்கசங் கிரகதீபிகை நூலாருங் கோடல் காண்க. ஐந்தொடு, ஐந தான்; 'ஊசியொடு சயின்ற தாசும்பட்டும்' என்பதிற்போல.

போதுநாற்றததாலறிதல
பூர்வக்காட்சி யனுமானம்
ஓதுமுரையானறிவி னள
வுணர்தல கருதலனுமானம
நீதியான்முற்கன்மபல
நிகழுவதிப் போதிச செய்தி
யாதியாகவரும் பயனென்
றறிதலுரையா லனுமானம்.

(க-ரை) 'அளவைகாண்டல், கருதல், உரை, என்றிம்மூன் றினடங்கிடுமே' என்று முதற்செய்யுளில் உரைத்த முறைப் படி யவற்றின் இலக்கணங் கூறுவான்புகுந்த ஆசிரியர் மேற் செய்யுள்களாறும் காண்டல், கருதல்களின் இலக்கணங்களை விரித்துரைத்து உரையளவையும பகுத்து அதன் இலக்கண ங்கூறிற்றிலராயினும், கருதலளவை அதிகாரப்படுகின்றமை யின் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் மூன்றின் வழிப்பெ றப்படும் அனுமான இலக்கணங் கூறுதல் றுதலிற்று.

(பொ-ரை) முன்னர்த்தான் ஒரு பூவினையும் அதன் மண த்தையும் அறிந்து பின்னொருகால் அப்பூவைக்காணாது அத னமணம் மாத்திரங் கமழ்தல அறிந்து அப்பூ அங்கு எங்கா யினுமிருக்குமென்று அனுமானித்தல் காட்சிவழிக் கருதலாம்; ஒருவன் உரையாடுந் திறமறிந்து அவன் அறிவின் றன்மை யறிதல் கருதல் வழிக்கருதலாம்; திருவள்ளுவப் பயனுறி யன வாழ் என்பது ஒன்று சொல்லக்கேட்டு, தன்மாட்டு நிக ழும் இன்பத் துன்பங்களும் இவற்றைத் தருவதும் அவ்

னையும் அதனாற் பெறும் பயனும் ஒப்புடையவா யிருத்தல் உணர்ந்து இன்பத் துன்பங்களைப் பயக்கும் முற்செய்வினையே யதெனன்றதா மென்றறிதல் உரைவழிக் கருதல்; எ-று.

(கு-ரை) குயவன் மட் குடம் வனைதல் கண்டு புறம் போந்தான் பிறிதோரிடத்தில் மட் குடந் தவிரக் குயவனைக் காணா தொழியினும் அதை வனைந்தான் குயவனே யென்றறிதலும் இதுபோல் வனவும் காட்சிவழிக் கருதல் அல்லது பூர்வக காட்சியனுமானமாம். இதைக் கருதலுறுப்பொடு பாகுபடுத்திக் காட்டுவாம்.

I. காட்சிவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இவ்வுலகம் செய்வோனையுடைத்து

ஏது

செயப்படுபொருட்குச் செய்வோன் வேண்டுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

குடம் குயவனை யுடைத்தாமாறு போல

ஏற்றல்

உலகமுங் குடம்போலச் செயப்படுபொருள்

முடிவு

ஆதலால், இவ்வுலகம் செய்வோனையுடைத்து.

என்னும் இவ்வநுமானத்தில், குடத்தைச் செய்யுங் குயவனை முன்னறிந்தவாறு உலகத்தை யாக்குங் கடவுளை முன்னறிந்து பிறிதோர்கால் அவனைக்காணா தொழியினும் உலகத்தை யாக்குவா னவனென்று சொடலமையும்; அவ்வாறுலகத்தைக் கடவுள்படைக்கு ஞான்று கண்டாரிலராகலின் இதற்குக் குடத்தையுங் குயவனையும் உவமை கூறுதல் வழுவாமென்று கூறுவாருமுளர். செயப்படுபொருள் செய்வோனையுடைத்தென்பது குடத்தின் கட்கண்டாமாகலின அதுவே சாலும்; வேறு பிறசெயப்படு பொருட் கண்ணும் செய்வோனையறிந்திருக்க வேண்டு மெனு நியதியில்லை, செயப்படுபொருளிலக்கண முடைய ஒரு பொருளைப்பிறிதொன்றனொடு சார்த்தியளந் தறிந்து கோடலின். இதுபோலவே உலகமும்செயப்படு பொருளிலக்கண முடைமையின் அதனோடொத்த குடத்தொடு சார்த்தியளந்து கோடுமாகலின், அதன் முதல்வனை முன்னறிந்துகோடல் வேண்டுமெனு நியதியில்லையென்க. அற்றேல், அதைப் பூர்வக்காட்சி யனுமான மென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய், உவமையாகிய குடத்தின் கட்காண்டலின் பொருட் கண்ணுங்கண்டதாமென்பது; இது பற்றியன்றே ஆசிரியரும் இம் 'காரணகாரியங்கண் முதலாயின நியித்தங் கண்டா' மென்று குடவுவமை கூறுவாராயிற்று.

II. கருத்துவழிக்கருதல்

மேற்கோள்

இவன் கூர்த்த கல்வியறிவுடையன்

கல்விப்பயத்த உரையாடுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

கற்றார் உரையாடல்போல்

ஏற்றல்

இவன் உரையாடலும் கல்விநுணக்கமுடையது

முடிவு

ஆதலால், இவன் கூர்த்தகல்வியறிவுடையன்.

காட்சியான் அறியப்படாத அருவப்பொருளான அறிவினதுண்மை, ஒருவன் தன் கருத்து வெளிப்படுக்கு மாற்றால் அறியப்படுதலின், இது கருத்து வழிக்கருதல் அல்லது அநுமானுமான மெனப்பட்டது.

III. உரைவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இருவகை உலகையும் இயக்குவதெது அது கடவுள்

ஏது

மறை, அவ்வாறியக்கும்பொருளே கடவுளென்றுகூறலின்

உதாரணம்

திகிரியுருட்டுவோன் அரசன் என்பதுபோல

ஏற்றல்

திகிரிபோல்வதுலகம்

முடிவு

ஆதலால், இவ்விருவகையுலகையு மியக்குவது கடவுளென்க.

என்னுமிது மறைவழிப் பொருளையளந்து கூறுதலின் ஆகமலிங்கானுமானம் அல்லது உரைவழிக்கருத லெனப்பட்டது. இது நிற்க. மேனாட்டுத் தருக்கநூலார் கூறும் இருவகையனுமானங்களும், காட்சிவழிக் கருதலும், உரைவழிக் கருதலு மெனும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டனவே யன்றிப் பிறவல்ல. யாங்ஙனமெனின்?

மேற்கோள்

மக்களெல்லாரும் இறப்பர்

ஏது

சாத்தனிறக்கும், கொற்றனிறக்கும், இன்னி யிறக்கும், மரல் இறக்கும்; இவரெல்லாம் மக்களாதலின்

உதாரணம்.

பலவிடத்திருக்குந் தீயெல்லாம் ஒளிதரலின், தீயென்பது ஒளிதரும்பொருள் என்பதுபோல

ஏ[illegible]

மக்களு[illegible]போல்வர்.

முடிவு

ஆதலின், மக்களெல்லாரும் இறப்பர் என்பதாம்.

இது காட்சிவழிக்கருதல் என்னும் இன்டக்டிவ்மெதட்.

மேற்கோள்
சாத்தன் இறக்கும்
ஏது
இறக்குந்தன்மையுடைய மக்களினத்திற் சேர்ந்தவனாதலின்
உதாரணம்.
கொம்புள்ளவிலங்குக ளெல்லாம் கவட்டுக் குளம்புடையவாதலின் மானுங்குளம்புடைத்தாமாறுபோல
ஏற்றல்
சாத்தனும் மான்போலவன்
முடிவு
ஆதலின், சாத்தனிறக்கும்.

என்னும் இவ்வுரைவழிக் கருதல் டிடக்டிவ்மெதட், காட்சிவழிக்கருதலுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமை என்னெனின்;— ஓரினமான பலபொருட் கண்ணும் நிகழும் நிகழ்ச்சிபற்றி அவ்வினமுழுவதற்கும் எய்தும் இலக்கணம் காட்சிவழிக்கருதலாம்; சாத்தன், கொற்றன் முதலாகிய மக்கள் வகுப்பினுட்பட்டார் இறத்தலைக் கண்கூடாகக் கண்டவழி மக்கள் எல்லாரும் இறக்குந் தன்மையர் என்று முற் காட்டியவாறுபோல. அங்ஙனம் அறிந்த வகுப்பினிலக்கணம்பற்றி அவ்வகுப்பினுட் கிடந்த ஒரு பொருட்கு அவ்விலக்கணத்தை ஏற்றி முடித்தல் உரைவழிக் கருதலாம்; சாத்தனிறக்கும், இறக்குந்தன்மையரான மக்களினத்தனாகலின் என்று முற்காட்டியவாறுபோல. மேனாட்டுத் தருக்கநூலார் மேற்கூறிய இரண்டனுமானங்கட்கும் உதாரணங் காட்டாது போவர். நம்மனோர், உதாரணங் காட்டியேபோவர். இதுவே அவர்க்கும் நமக்கும் உள்ள வேற்றுமையாமென்றறிக. உதாரணங் காட்டிப்போதலே முன்னையதினும் வலியுடைத்தென்பது உண்மையான் நோக்குவார்க்கினிது விளங்கும்.

(இன்னும் வரும்).

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த பாடல் உரை

பொருள்வணக்கம்.

பொருள் வணக்கம் என்றது பொருட்குவணங்கும் வணக்கம் எனவிரியும்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "எப்பொருளாயினுங் கொள்ளுமதுவே" என்றாராகலின், ஈண்டு நான்காம் வேற்றுமை யுருபு ஏற்றுக்கோடற்பொருளில் வந்தது. பொருள்கடாம் பலவேனும், வணக்கத்தை யேற்றுக்கோடற் பொருளொன்றன்மையான் ஈண்டு அது முதற்பொருளென்பது பெறுதும். பிறவெல்லாம் அழிதன்மாலையவாதலானும், அவற்றாற்பெறும் பயன் ஒன்றின்மையானுமென்பது.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் [வாம்.
சுகாரம்பப் பெருவெளியைச் சிந்தைசெய்

(பொ-ரை.) என்றுமுண்மை, குற்றமின்மை, உருவமின்மை, நோயின்மை, நிறைவுடைமை, தற்கிழமையாயுள்ள தூய்மை, அன்பிலார்க்குச்சேய்மையினும் அன்புடையார்க்கு அண்மையினும் நிற்றல், துரியத்தில் சுடர்ப்பிழம்பாய் நிற்றல், எவற்றிற்கும் நிலைக்களமாதல், இன்ப வுருவுடைத்தாதல், மனமொழிகளால் அறிந்துரைக்கப்படா அறிவுருவுமுதலிய இலக்கணங்களை யுடையதாயும் பேரின்பம் (வெள்ளம்) பிறத்தற்குக் காரணமானதாய்ப் பெருவெளியாயும் இருக்கும் முதற்பொருளை யாம மனத்தாற் பரவுவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) ஈண்டுக்கூறிய இலக்கணங்கள் எச்சமயத்தாரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவன வாதலான், இவற்றை யவர் உண்மையான் ஆராயப் புகுவரேல் ஏனை நெறிகளெல்லாம் புரையுடையனவென்றறிந்து சைவநெறியைச் சார்ந்து வீடுபெறுவரென்னுங் கருத்தானிவ்வணங்கூறினார்; பொதுவினின்றுமே சிறப்பிலக்கணங்கூறன் மரபென்றறிக. மனத்தாற்குறித் துணரப்படுவனவும், மொழியான் உரைக்கப்படுவனவும் ஏனைப்பொறிகளும் புலனும், அங்ஙனம் புலனுவன அழிவெய்துமாதலின் 'மனவாக்கெட்டா'' என்றார். (க)

யாதுமனநினையுமந்தநினைவுக்கு
நினைவாகியாதினும்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக்குயிராகி
யன்பருக்கேபேரானந்தக்
கோதிலமுதாற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்
றறத்தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை) மனம் எந்நினைவு கூருகின்றதோ அந்நினைவுக்கு எழுச்சிதரும் நினைவாகி எவற்றினிடத்துந் தானே பிறிதொன்றும் வேற்றுமை யுணர்வுக்கிடனாதலின்றி ஒன்றுபடக்கலப்புற்று உயிர்க்குயிராகி நிற்கினும் தன்னை யன்பான் நினைவார்க்கே பேரின்பமாகிய அமிழ்து சுரக்கும் ஊற்றை முறுவலித் (புன்சிரிப்புற்று) ததலிக் குணத்தானுங் குறியானும் தன்னையறியுமாறின்றி அவர்க்கு (அவ்வன்பர்க்கு)த் தன்னைக்கொடுத்து விளக்கும் ஒளிப்பிழம்பை யாம் மனத்துட்கொள்வாம்; எ-று.

(கு-ரை.) மனம் எப்பொருளை நினைக்குமோ அந்நினைவுக் கெனப் பொருள்கூறினுமாம். இறைவன் எல்லா நினைவினும் உயிரினுங் கலந்து நிற்பினும் ஆண்டுத் தன் பேரின்பத்தை வெளிப்படுத்தலின்றித் தன்னை யன்பான் நினையவல்லார்க்கே அதைவெளிப்படுத்தலின் "யாது மனநினைவு..........அரும்பி"

என்றார்; ஞாயிற்றின் வெம்மையாண்டும் நிறைந்து படினும் சூரியகாந்தத்தினிடத்தே அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாறுபோலவென்க. செயலின்றிக் கிடந்த உயிர்க்குயிராகிய இறைவன் அவை தன்னை நினையப் பேரின்பத்தை யளிப்பனென்றதென்னை? எனின்;—நன்று கூறினாய்; மலத்தாட் கிடந்த உயிர்க்குத் தன்பேரருட்டிறத்தால் கருவிகளைக் கொடுத்து அவற்றிற்குரிய அறிவை விளக்குதலின் அவ்வுரிமையறிவால் அவனை நினையும்பயன் றவறாததென்னையோவென்பது. அல்லதூஉம், உலகத்துத்தமதொழுக்கம் கிழத்தலைது உரிமையறிவாலன்றிப் பிறிதில்லை யென்பதும் அறிந்தடங்குக. ஈஞ்சொடு பிறக்காமையானும், அழியாவின்பம் பயத்தலானுங் 'கோதிலமுது' என்றார். அமுது - அமருதம்எனும் வடமொழித் திரிபெனப வொருசாரார். அது கலித்தொகை முதலிய சங்கச்செய்யுட்களில் மிக்குவிரவி வரலானும், "அமிழ்திசைப் பீலியூதும்" என்பனபோன்ற செந்தமிழ்ச் சொற்களொடு புணர்ந்துவரலானும், நச்சினார்க்கினியார் அது வடமொழித் திரிபென்றுரையில் எழுதாமையானும் அவர் கூற்றுப்போலியெனமறுக்க. அது, கழியவுஞ்சுவை பயத்தலான் "அறவுமிழுது" எனுஞ்சொற்களின் மருஉவாய் அமிழ்தெனவும்அமுதெனவும் வரும். அமுதம் என்பதே யக்ஷணம் யந்த அமிர்தமென்க. அமுதூறு, பண்புத்தொகை. அரும்பு (மூகை)எனும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினையாதலின் அரும்பி என்பதற்கு முறுவலித்ததவி யெனவுரைகூறினும்; இறைவன் முறுவலித்தன்மாத்திரையானே பேரினபஞ்சுரத்தலின் "பேரானந்தக்கோதிலமுதூற்றரும்பி" என்றார். குணத்தானுங் குறியானும் அறிவார்க்கு வரம்புபடாபபொருள் வரம்புப்படலான் "குணங்குறியொன்றற" என்றார். அல்லதூஉம, வீடுபேற்றின்கண் உயிர்க்கும் வியாபகம் நிகழ்தலின், ஆண்டிறைவன் வியாபகவின்பத்தை அது டாண்டுந்திளைக்குமாம். அதனானுங் குணங்குறி வேண்டாமை யுணர்க. தனையறிவான் முனைத்தக்காண்பார்க்கு மறித்துப் பிறவிக்கேதுவாம் செருக்கறுமையான், அது சாலாதென்பார் "அவனருளாலே யவன்றாள்வணங்கி" என்றுதிருவாதவூரடிகள் உரைத்தருளியவாறு "தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டும்" என்றார். தீதில் சித்தாந்தப் பராபரமான பேரொளியை, எனமாறிப் பொருள்கொள்க. ஏனைச்சமயங்களெல்லாம் தம்மைச் சார்வாரைப் புரைநெறிக்கட்கடாவி அறிவுதிரித்தலின், சித்தாந்தசைவத்தைத்'தீதில்' எனச்சிறப்பித்தார். சித்தாந்த சைவத்துள் எளிவந்தருள்செய்தலின் "சித்தாந்தப்பராபரமான பேரொளி" என்றார். (௨)

பெருவெளியாவைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப
பேசாதபெரியமோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக்கெட்டாத
பேரின்பமயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்
தறவிழுங்கிக்கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்ததெந்தப்பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ்சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) பரமாகாயமாய், ஐம்பெரும்பூதங்கட்கு நிமித்தகாரணப் பிறப்பிடமாய் மோனத்தின்கண் வெளிப்படுவதாய் மனவாக்குக்களாலும் குறித்துரைக்கப்படாப் பேரின்பத்ததாய் ஞானமாகிய குரவனால் அறிவுறுக்கப்பட்ட அன்பரை அவர் தம்செருக்கறுத்துச் சிவமாக்கிப் பின்னும் தன்னிலையறியாவாறு கலந்தபொருளெதுவோ அதை யாம்வழுத்துவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) ஐயபெரும்பூதங்களையுந் தன்னுட் செறித்துக்கொண்டவற்றிற்கும் புறம்பாயிருத்தலின் பெருவெளியாவெனறார். ஐம்பெரும்பூதங்களும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாகவுள்ள பொருள் மாயையேயாக ஈண்டிறைவனைக் கூறியது என்னை? யெனின்;—கிழங்கில் முளைத்த தாமரையை அக்காரணத்தாற் கூறாது, பங்கயம் எனச சேற்றில் முளைப்பவற்றிற் கேற்பாலதாம் பெயராற் கூறியவாறுபோலவென்க. இறைவனேஐம்பெரும்பூதமாகவும் பிறவாகவுந் திரிந்தானென்றற கண்ணய்தாம் இழுக்கென்னையெனின்;—நன்று; இறைவன் அங்ஙனந்திரியவேண்டுவ தென்னையென்று கடாவுவார்க்கு நம்இறைபோலியா யொழிதலான் அதுகூடாது. அதுகிடக்க. தூயவுடம்பினனாய், இயற்கையாகவே பாசங்களின் நீங்கினவனும் இறைவன்பால், மாசுற்றனவாய, இயற்கையிலேவாலாமை (அசுத்தம்) யுடையனவாயுள்ள உலகுயிராதியதோன்றுமாறியாங்ஙனம்? 'காரியப்பொருள் காரணப் பொருளின் றன்மையுடையவாம்' என்னும் வழக்குரையையும் ஆராய்ந்திலைகொலோ! எனக்கூறி மறுக்க. ஞானக்குருவருளாற்காட்டிடவும், என்பதற்கு ஞானாசிரியன் அருள்வழிநின்றுணமைப் பொருளைக்காட்டவும் எனப் பொருளகூறலுமாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்
றவருறவை யெந்தநாளுஞ்
சுகபரி பூரணமான நிராலம்பகோசரத்
தைத்துரிய வாழ்வை
அகமகிழவருந் தேனைமுக்கனியைக
கற்கண்டை யமிழதை நாடி
மொகுமொகென விருவிழிநீர்முத்திறைபபக்
கரமலர்கண் முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(பொ-ரை) இம்மை மறுமை யிரண்டினும் உயிர்க்குறுதுணையாகவும் அகம் புறம்எனும்பற்றுவிட்ட துறவோர்தம் தோன்றுச்சுற்றமாயும்இன்பச்செறிவாய்த்தனக்கோர் கொழுகொம்பின்றித் தானே வெளிப்படுவதாயும் துரிய வாழ்வாயும் அகச்சுவை யளிக்குந்தேன் முக்கனி, கற்கண்டு, அமிழ்து முதலியவாயும் உள்ள பரம்பொருளை விரும்பி நின்று அன்பாற் கண்ணீர்வீழ்த்துக் கைகோட்டி நிற்பாம்; எ-று.

(கு-ரை.) நான் செய்தேன், நான் படித்தேன், நான்பெரியன் என்பனவாக வரும் அகப்பற்றும் என்மனை, என் புதல்வர், என் பொருள் என்பனவாகவரும் புறப்பற்றும் அற்

முர்க்கன்றி வீடுபேறு கைவரப் பெருமையை ஆசிரியர்பெரு நாவலர் "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் குயர்ந்த வுலகம் புகும்" என்றுரைத்தறிவுறுத் தருளியவாறு போல ஈண்டும "யானெனதற்றவருறாமை" என்றார். நறுந்தேனும், கருக்கைச் சுவையும், மாம்பழமும், வாழைக்கனியும், கற்கண்டும், அமிழ்தும் பல்வேறு சுவையவேனும், இனிமையான் அவையனைத்தும் ஒருபுடை யொத்தலான் அவற்றைக்கூறினர். தொகு மொழி, நிகழ்ச்சிக்குறிப்பு; மிகுந்தபுனல், முறைவழிச் சமபூமியில் மெல்லென ஓடுங்கால் இக்குறிப் பறிந்து கொள்க. (௪)

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்த முத்தி
அருவுருவத் தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்
பிரிவற நின் றியக்கஞ் செய்யும்
சோதியைமாத் துவெளியை மனதவிழ
நிறைவான துரிய வாழ்வைத்
தீதில் பரமாம் பொருளைத் திருவருளே
நிலையாகச் சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) சாதிமுதல்நாமமீறாயக்கிடந்தன வொன்றுமே வேறுபடாது எவ்விடத்துமுள்ள எப்பொருளையும் அதுது விதமாய்க்கலந்து நின்றியக்கும் சோதியைத் துவெளியை மனமுறைந் நெக்கடைய அதில நிரம்பிவாழும துரியத்தேனைப் பரமபொருளை அவனருளே நினைவாகக் கொண்டு தொழுவாம்; எ-று.

(கு-ரை) சாதி, மக்களுட்பிரிவு, குலம், சாதியுட்பிரிவு.

" பூதமும் வீயுமாய பதபதார்த் தங்களலான
அந்தமு மாதியில்லா னளப்பில னாதலாலே
எந்தைதா னின்னனென்று மின்னதா மின்னதாக
வந்திடா னென்னுஞ் சொல்லு மழக்கொடு மாறாமின்றே"
என்று சித்தியாரினும்,

" அப்படியு மவ்வுருவு மவ்வண்ணமும்
மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா
லிப்படிய னிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்
தனிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே"

என்று வாகீசப்பெருந்தகையின் திருத்தாண்டகத்தினும்பிற வற்றினுங் கூறப்பட்டிருத்தலால், பிறரும் ஈண்டுரைத்தவற்றைக் கொள்ளினும் அவர் சமயத்திற கவையேலாவாய்ச் சித்தாந்தசைவத்திற்கே பொருந்துமாறோர்ந் துணர்க. உலகத்துள் உயிருள்ளனவும, இல்லனவுமெனும் இருபாற் பொருளினும், உயிருள்ளனவற்றிற்கு அறிவுந் தொழிலும், உயிரில்லனவற்றிற்குத் தொழிலு மாத்திரை உளவாதற்குரிய ஆற்றலுள. இதைப் புல்முதல் மக்களீறாய்க் கிடந்தவற்றிற்கு அறிவுந் தொழிலும் உளவாதற்காம் ஆற்றலும், கற்முதற் காற்றீறு வனவற்றிற்குத் தொழிலுளவாதற்காம் ஆற்றலும் இருத்தற் கண்டவைதனைக் கண்டுகொள்க. ஆகவே, உயிரில்பொருளைத் தொழிலாலும் உயிருள்பொருளை அறிவாலும் யாண்டும்இறைநாதிநின்று இயக்குதலின் "எப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின் றியக்கஞ் செய்யும் சோதியை" என ஆசிரியர் ஈண்டிறைவன் றன்மைகளை இனிதின் விளக்கினர். (௫)

இந்திரசாலங் கனவு கானலினீ ரெனவே
யுலகமெமக்குத் தோன்றச்
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத
தற்பரத்தைச் சார்ந்து வாழ
வந்துமிகு மாணவருந் தடையற
வானந்தவெள்ளம் பொங்கி வெள்ளே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தாளை
யனுதினமு மறவாமற் சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) நிலையுடைத்தென்று கருதிய இவ்வுலகம் இந்திரசாலம், கனவு, கானல்நீர்போலத் தோன்றி யழிதன் மாலைத்தெனறு யாம்தெளியுமாறும், மெய்ஞ்ஞானத்தால் தற்பரமான பொருட்கண் சார்ந்துவாழுமாறும், மலக்களிப்புற்று நானென போர் இன்பவெள்ளத்துட் குடைந்து மூழ்குமாறு எழுந்தருளிவந்து எமக்குண்மைப்பொருளை யறிவுறுத்த மௌனகுருவை நாளும் வணங்குவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) இந்திரசாலங் கனவு கானல்நீர் என்பன ஈண்டு உலகம் நிலையுதலின்றி யழிதன் மாலைத்தென்பதைக் காட்டவெழுந்த உவமைகளாம், யாங்ஙனமெனின்? இந்திரசாலம், உண்மைப்பொருள்போற் சிறிதுபொழுது தோன்றி மறைதல்போலவும், கனவு முன்னை நிகழ்ச்சியின்றி இடையில் மாறுதல் போலவும், கானல்நீர் ஒருவனை யஞ்சித்துக்கொண்டு சேறல்போலவும் உலக வியல்பாமென்றறிக. "நீரிலெழுத்தாம் நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரும், ஊரிலவையின்றாமொப்பு" எனுஞ் சிவஞானபோதவெண்பாவுக்கும இவ்வாறேஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகள் உரைகூறியருளினார். இப்பரிசறியாதார், இவை, உலகம் முக்காலத்துமில்பொருளாம் (மித்தை)என்பதை அறிவிக்க எடுத்துரைத்த உவமைகளாமெனமயங்குவர்; அவரறியார், முக்காலத்தும் இல்பொருட்கு முயற்கோடு போலத் தோற்றமின்மையானும், ஈண்டுலகம பொறிக்குப் புலனாதலானும், அன்றி யவ்வாறு கோடுமெனின் உலகத்துள்ளயாவும் பொய்யெனப்பட்டு உண்மைப்பொருளை யாராயதல் பயனின்றாய் அதுகூறிய நூல்களும் பொய்யெனவேண்டுமாகலானும அவர் கூற்றுப்போலியென்றொழிக. அற்றன்று, விசும்பிற்கு நிறமின்றாகவும் நீலநிறம் கண்ணின் குற்றத்தாற் றோன்றுமாறுபோலப் பிரமத்தினிடத்துலகம் பொய்படத் தோன்றுமெனின் ;—அற்றேல், உலகம் பொய்யெனக்காணும் பொருளெதுவென்று வினவுவார்க்கு நீவிர் இறுக்குமாற்றலிழத்தலின், அஃதடாதென்பதாம். அல்லதூஉம், வானிற்றோன்றும் நீலநிறம் பொய்ப்பொருளன்று ; ஞாயிற்றின்கதிரால் கடல், ஏரி, குளம், கூவல்போல்பவற்றின் நீர்

துகள் (அணு) களாகப்பிரிவுறா மேனேக்கிச்சென்று ஒருங் குகுழீஇ நீரின்வண்ணம் கருமையாதலின் அவை நீலவுரு வொடு தோன்றுவனவாயின ; இந்நீல வுருவிற்றோன்றும் வானா கோள், வானவில் முதலாயின அந்நீரத்துகளாற் பிரிக்கப்பப டும் ஞாயிற்றினொளி, திங்களினொளியாம். எவ்வாறெனின்? பல்வேறுவண்ணங்களை ஒருங்குறக்கலந்து ஒருபால் முக்கோ ண ஆடியருகேவைப்புழி, அவ்வாடியின் மறுபுறத்தில் அவ்வ ண்ணங்கள் வேறுவேறு பிரிபட்டுக் கதிர்விடுவது கண்கூடா யறியப்பட்ட தொன்றாம். ஒருங்கு விராயவண்ணங்களைப் பிரிக்குந்தன்மை யிவ்வாடியி லிருத்தல்போலவே, நீர்த்துகள் போல்பவற்றினுங் கண்டுகொள்ளப்படும். ஞாயிறு முதலிய வற்றின் ஒளிவிழிப்பார்வைக்கு வெளிறியபோறறோன்றி னும் அவற்றை யுண்மையானுராய வாக்கிவலியல பிளிது வி ளங்கும். ஆகவே, ஞாயிற்றினொளி திங்களொளி மேற்கூறிய நீர்த்துகளிற் பட அவை அவற்றைப் பிரித்துப் பன்னிறமு டையவானவில், வானகோளாக உருவுற்றுநின்றனவென்பது. அங்ஙனமாயின், எஞ்ஞான்றும் அவ்வுருவங்கள் காணப்படாமை க்கேதுவென்னெனின்? அந்நீர்த்துகள் வேனிற்காலத்து ஆவி யாகவிருத்தலாற் றோன்றாவாயின ; குளிர்வளிதை வரப்பெ ற்ற நீராகமாறி யுருவுபெறும் ; அஃதன்றே ! கார்காலத்து வானவில், வானகோள் தோன்றுதலும், ஏனைக்காலத் தில்லா மையுமாமென்க. போந்த விப்பகுதியால் விசும்பின்கட்டோ ன்றும் நீலநிறம் மெய்ப்பொருளேயென்பதறிக. ஈண்டாசி ரியர் இவ்வுலகின் நிலையாமை மாத்திரைக்கே கூறினு ரெனப் பெறற்பெறுதுமெனின் ;—அன்றுசொன்னுய, மெய் யான தற்பரத்தை என்றது "அழியாத் தற்பரத்தை," எனக் கூறி விதந்தோதலான், இதன் பின்னாகக்கூறிய உலகம் அழிந் ன்மாலைத்தென்பதூஉம் இதற்கேற்க வேண்டத வுவமைக்கேற்ற நிலையாமைமாத்திரைக்கே ஒப்பித்தவென்பதூஉம் பொருளா ற்றலாற் பெறுதுமென்க. உலக நிலையாமையுணர்தலே முத ற்பொருளைச் சார்தற் கேதுவாதலாலும், அங்ஙன மெய்தும் சார்ச்சியே வீடென்பதைப் பயப்பதாதலாலும் முதன்மூன் றடியானும் அம்முறை தெரிந்தோதினர். தற்பரத்தைச்சார் தல், என்பதற்கு ஏழனுருபுவிரித்துப் பொருள்கூறினும் "கரு மமல்லாச்சார்பெனக் கிளவிக், குரிமையுமுடைத்தே கண்ணெ ன்வேற்றுமை" என்றார் தொல்காப்பியனாராதலின். மகிழ்ற தடையறவெனுஞ் செயவெனெச்சங்களைச் செய்தெனெச்ச மாகத்திரிக்க. (சு)

பொருளாகக்கண்ட பொருளெவைக்கும் முந்தப்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதீரப்
பருகவந்த செழுந்தேனாகி
அருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத
பூரணவானந்தமாகி
இருடீரவிளங்குபொருள் யாதந்தப்
பொருளினையாமிறைஞ்சி நிற்பாம்.

(பொ-ரை.) பொருட்டன்மையுடையனவாகக் காணப் படுவனவற்றுக்கெல்லாம் இன்றியமையாப்பொருளாகி அவ ற்றை யியக்குதற்கு அறிவையுமுடையனாகி, பாச வறிவான ன்றி யருள்வழிநின்று வழுத்தும் அன்பர்க்கு அவர்தம் மலக் கோளை யகற்றி அவர்மாட்டு அழுந்துதற்கு ([illegible]) இனியதே னாகி, முத்தர்க்கு அவர் யானெனதற்று நிற்குமிடத்து இன்பநிறைவா கிப் பாசவிருளை இரியத் திகழும் இறைவன் திருபாதப்போதை யுற் வணங்குவாம், எ-று.

(கு-ரை.) இறைவனின்றேல் உலகுயிரும் பாழாயொழி யும், அதனறி, அவற்றைப் பொருட்டன்மை யுடையவாகக் காட்டினமையின் இறைவன் தன்மைத்தன்மையின்றி யமை யாதென்பார் 'முதற்பொருளாகி' எனவும், அவ்வாறுதலைமை பூண்டியபொருட்கு, அஃதில் பொருளையியக்கி வழிப்படுத்தற் குரிய அறிவு வேண்டுதலின் 'போதமாகி' எனவும், அங்ஙன மியக்கி வீட்டுநெறிக்கட் செலுத்தும் உயிர்க்கு இன்பமளித்தல் வேண்டுதலின் 'ஆனந்தமாகி' எனவுங் கூறினர். இறைவ னுக்குரிய பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களுள், சிறப்பியல்பென் னுஞ் சொரூபவிலக்கணங் கூறினர், அது சச்சிதானந்தம். இரண்டாமடி முத்திநெறி நிற்பார்க் குறுங்கும் பயனும், மூன் றாமடி முத்தியெய்தியார்க்குப் பயக்கும் இன்பமும் கூறின மையின் அதுகூறியது கூறலன்மையறிக. விளங்குபொருள் பரிதி. இனைய நிறைவனைப் பரிதியென்றார், முதற்கூறிய மூன் றனுக்கேற்ப அதுவும் இருளைப்போக்கலும், ஒளிதரலும், ஒழு க்கம் நிகழ்வித்தலுமென்னும் முத்தொழிலுடைமையின். (எ)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விளங்கா
மாமுனிவர் சித்தராதியானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்
கற்பனை கடந்த செல்வமாகிக்
கருதரிய மலரினமணமெள்ளில் எண்ணெயுட
னுயிர்போற் கலந்தெங்கு நிறைந்
துரிய நடுவூடிருந்த பெரிய பொரு
ளியாதத்னைத் தொழுதல் செய்வாம்.

(பொ-ரை) வேதமுடிவில் விளங்குவதாயும் யாவராலும் அறிதற்கரிய நிறைவுடையதாயும் ஒன்றாய் வேறுபடா ஆன ந்தமாகியும் மூன்றுவிதக் கலப்புடையதாயும் நின்ற துரிய பதப்பொருளைத் தொழுவாம்; எ-று.

(கு-ரை) இறைவனது வியாபகத்தை நோக்க ஏனையவெல் லாம் அதனுள் அடங்குதலான் அவை தம்மின் மேற்பட்டிருக் கும் இறைவனறுமைகளை உணர்தல் செல்லாவென்பார்'தெ ரிவரியபூரணமாய்'என்றார். ஒரு காரணத்தாலும் ஆக்கலானு ம்பெருகும் உலகச் செல்வம் போலாது அவற்றைக் கடந்திரு த்தலின் இறைவனை விதப்புக்கிளவி கொடுத்து மறுமைக் கட் பெறுஞ் செல்வமெனக் கூறினர். உலகத்துச் சமயிகளாவார் கூறுந் தன் கடவுளுக்கும் உலகுயிர்க்குமுள்ள இயைபெல் லாம் வேற்றுமை,ஒற்றுமை,வேற்றுமையொற்றுமை(பேதம், அ

பேதம்,பேதாபேதம்)என்னும் மூன்றனுள் அடங்குவனவாம். சிலர் வேற்றுமை யியைபும், வேறுசிலர் ஒற்றுமை யியைபும், மற்றுஞ் சிலர் வேற்றுமை ஒருமை யியைபுங்கூறித் தருக்குவமேயன்றி யிம்மூன்றியைபையும் சித்தாந்த சைவர்களைப்போலொருங்குகூறி மகிழ்ந்தாரிலர். அங்ஙனம் கூறும் ஒவ்வோரியைபும் அவர் உரைக்குங் காட்டுக்களால் இழுக்குறலான், அவற்றையெல்லா மறுத்து நிலைபேறுடைய மூன்று காட்டுக்களான் அவ்வியைபை ஈண்டாசிரியர் நிறுவி இனிது விளக்கினார். பொன்னும் பணியும்போல் இறைவனும் உலகுயிரும் ஒற்றுமை யியைபு (அபேதசம்பந்தம்) உடையன என்பார்க்குப் பொன்னைப் பணியாகச் சமைத்தவழியும் பொன்றன்மை எட்டுணையும் வேறுபடாது உருவு திரிதன் மாத்திரையே போலத் தாயனாகிய இறைவன் உலகுயிராகத் திரிந்தவழியவற்றின்கட் டேய்மை காணப் பெறுமையும், வரம்புப்படா இறைவன்றன்மை உலகுயிரினிடத்து வரம்புப்பட்டுக் கேடுறலும், வேறுபாடின்மை வேறுபடுதலும் போல்வன கூறவேண்டுதலின் அது சாலாமை யறிக; அஃதன்றியும், பொன்னைப்பணியாக ஒருவன் ஆக்குதல்போல, இறைவனையும் அங்ஙனம் ஆக்கினார் யார்கொல்? எனக்கேட்கவும் படுதலின் அவர் ஒற்றுமை யியைபுக்குக் கூறுங் காட்டுப் போலியாமென்றறிந்தீண்டாசிரியர் 'உடலுயிர்' உவமை கூறுவாராயினர். உயிர் பிரிந்தவழி உடற்கொருவினை நிகழ்ச்சி காணப்பெறாமையான் அவ்வினைநிகழ்ச்சியை உடலகத்துநின்று செய்யும்பொருளே உயிரெனப்படுவது. அவ்வுயிர் உடலகத்தியங்குங்கால தான் வேறு உடல்வேறு என்னும் வேற்றுமை யுணர்வுகோடலின்றி மாளிகையகத்துள்ள மகனொருவனைப் புறத்தான் ஒருவன் வந்துநின்று "மாளிகையே! மாளிகையே" எனக்கூவ அப்பெயர்க் குரியனல்லாத அகத்தான் "யாரையோ?" என விடைகொடுக்குமாபோல உடற்குறு பெயரால் 'சாத்தா! சாத்தா' என விளித்தவழி அப்பெயர்க் குரியதல்லா உயிர் 'யாரை?' எனப்போந்து தன் ஒற்றுமை யியைபை விளக்குதல்போல, இறைவன் உலகுயிரிற் கலந்துநிற்கு முண்மையியல்பும் விளக்கற்பாலதென்பது; இங்ஙனம் ஒற்றுமையாகக் காணப்பட்ட உடலுயிர் பொருளான் ஒன்றாகாது இரண்டேயாதல்போல இறைவனும் உலகுயிரும் பொருளானிரண்டேயாம். இங்ஙனமாக நிற்கு மிறைவன் வேற்றுமையாய் நிற்குமாற்றிற்கு 'இருள்ஒளி' உவமைகூறுவார் மதம் அடாதென்பது, "எம் இறைவன் அரு, உரு, அருவுரு என்னும் மூன்றியல்பினுள் உருவமாத்திரையே யுடையனாதலின் வேறு[illegible]லதமையாது; இருள் பரவியவிடத்து ஒளிஇல்லாமைபோலவும் ஒளி துலங்குமிடத் திருள்மயங்காமைபோலவும் உலகுயிர்க்கண் இறைவனும் இறைவன்கண் உலகுயிருமில்லை" யென்றவர் கூறுமாற்றான் அறிந்துகொள்ளப்படும். அரு, உரு, அருவுரு என்னும் மூன்றியல்பினுள் இறைவனொன்றே யுடையானென்னின், அவனது, வரம்பிலாற்றலுடைமைக்கு அஃதிழுக்காமாதலானும், உலகுயிர்க்கண் இறைவனும் இறைவன்கண் உலகுயிரும் இல்லையெனின், அறிவுத்தொழிற்[illegible] அவை யியக்க இயங்குவனவல்லது தாமே யியங்கு மாற்றலுடை[illegible]மையின் அவற்றை யியக்குவான் ஒருவன் வேண்டுமாதலானும், அவ்வாதியர்கூறுதற்கு அவற்றின்கண் யாண்டும் அவன் நிறைந்திருத்தல் வேண்டுதலானும், வியாபக இலக்கணமுடைய இறைவனுக்கு அது பொருந்தாமையானும் அங்ஙனங் கூறுவார் மதம்போலியென்றொழிக. பின், எள்ளின் எண்ணெய் உவமையே அவ்வேற்றுமை யியைபை விளக்குவதாமென்பது, அவை யிரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்களாயினும் எள்ளினுக்கட்டோறும் எண்ணெயும் வியாபித்தல்போல உலகுயிர்க்கண் யாண்டும் இறைவன் பரந்துநிற்கும் இயல்பின்கண்ணவைத்துக் கண்டுகொள்க. அற்றேல், உடலுயிர் உவமைக்கும் இதற்கும் வேறுபாடென்னையெனின்;—உடலின்பெயர்க்கழைத்தவிடத்து உயிர் விடைகொடுத்துத் தன்னொற்றுமையியைபை வெளிப்படுத்தியது; எள்ளின் எண்ணெய் உவமையில் வெவ்வேறான இருபொருள் கலந்து நிற்றன்மாத்திரையே கூறியது இதுவே வேற்றுமை யென்றறிக. இனி, இறைவனுக்கும் உலகுயிர்க்குமுள்ள வேற்றுமை ஒருமை யியைபிற்குச் சொற்பொருளுவமை கூறுவார் மதமும், சொல் என்பது பொருளையறிதற்கிட்ட குறியாதலான் சொல் அசைத்தமாத்திரையானே அதுவேறொன்றையும் விளக்குதலின்றிப் பொருண்மாத்திரையே விளக்குதல்போல் உலகுயிரும் இறைவனையறிதற்கிட்ட குறியீடாமெனப்பட்டு அவை கருவியாமாதலின் அவற்றான் ஒன்றான உயிர் முத்தியெய்துதலும் கடவுளை வழிபடுதலும் பிறவும் வாளாசொன்மாத்திரையேயன்றிப் பொருளின்மையானும், பொற்பணி கூறுவார் மதத்தொடுபட்டு எல்லாம் இறைவனேயாய்ப் பிறிதொருபொருளின்மையாய் முடியுமாதலானும் அது போலியென மறுக்க. மலர்மண உவமையே அவ்வேற்றுமை ஒருமை யியைபைச் செவ்விதின் விளக்குவதாமென்க. மலரின்கட்டோன்று மணம் அம்மலருமாகாது அதனின் வேறுமாகாது அதனுள் யாண்டும் இயைந்தும், அதன்மேல் விரிந்து பரந்தும் கமழ்தல்போல இறைவன் உலகுயிருமாகாது, அதனின் வேறுமாகாது அவற்றொடு கலந்து அவற்றின் மேலும் விரிந்து பரத்தல் இனிது விளங்கும். இவ்வுவமை இறைவன் பந்தத்தின்கண் உலகுயிரொடு கலந்து நிற்குமுறைமையையும், முத்தியின்கண் நிற்குமுறைமையையும் இனிது விளக்குதலுங் கருதற்பாலது. முகையின்கண் அதன்மணம் தொக்குக் கமழ்தல்போல, இறைவன் பந்தத்தின்கண் தன்றன்மை வெளிப்படாது கரந்து கலந்து நிற்றலும் மலர்ந்தவழி உள்ளும்புறம்பும் பரந்து கமழ்தல்போல முத்தியின்கண் தன்றன்மை வெளிப்பட்டுத் தோன்ற நிற்றலும் அவற்றிடை நிகழும் இயைபுகளாமென்றறிக. (அ)

தொடரும்.

நகைச்சுவை.

ஒரு குரங்கும் அழுக்குத் [illegible] மாணாக்கனும் [illegible].

குரங்கு.—பிள்ளாய்! எங்கு போகிறாய்.

மாணாக்கன்.—பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறேன்

குரங்கு.—அங்குபோய் என் செய்வாய்?

மாணாக்கன்.—புத்தகம் எடுப்பேன் படிப்பேன்.

குரங்கு.—ஆனால். நானும் [illegible] பேன்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆு ஜூலை 21உ புதன்கிழமை.

அன்பு.

அன்பென்பது ஒரு பொருள் காரணமாகப் பிறிதொன்றற்கு உளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. இந்த உலகத்துள்ள நிலையியற்பொருளும் இயங்கியற் பொருளுமென்னும் இருபாலவற்றுள் பின்னதன் பாலே நிகழ்வதாம். நிலையியற் பொருளென்பன பெயர்ந்து செல்லும் ஆற்றலுடையவன்றித் தாந் தோன்றிய நிலைக்களத்தவாம்; அவை, புல், பூடு, மரம், மலை முதலாயின. இயங்கியற் பொருளெனப்பன எறும்புமுதல் யானையீறாகக் கிடந்த விலங்கினத்தவும், கொசுகு, ஈ, சிட்டு முதல் பருந்தீறாகக் கிடந்த புள்ளினத்தவும், கோற்புழுமுதல் பாம்பீறாகக் கிடந்த ஊர்ந்து செல்லினத்தவும், கயல்முதற் சுறவீறாகக் கிடந்த நீர்வாழினத்தவும் குரங்குமுதல மக்களீறாகக் கிடந்த பகுத்தறியினத்தவுமென ஐந்து பகுதியவாம். மற்றும் இவ்வன்பு இம்மைக்கே யுரியதூஉம், மறுமைக்கே யுரியதூஉம், இம்மை மறுமை யிரண்டற்கு முரியதூஉமெனும் வகையான் முத்திறத்ததாம். மக்களொழிந்த தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் இம்மை யன்புசெய்தற்குரியன, மக்களுள்ளுங் குரங்குப் பிறப்பினீங்கிப் புதிதாய் வந்த ஒரு சாரார் இம்மை யன்பே செலுத்துவர்; இவர் மக்கட் பிறப்பினுட் கடையாயா ரெனப்படுவர்; தலையாயா ரென்பார் மலங்கழன்று அறிவுச் சுடர்கொளுவி இறைவன் பாற்செலுத்தும் மறுமை யன்பொன்றே யுடையார்; இடையாயா ரெனப்படும் எம்போல்வாரே இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டினும் அன்புடையா ரெனப்படுவர். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் தாய், தந்தை, மனைவி, கொழுநன், மக்கள் கிளையென்னும் பிறப்புரிமையால் இயல்பில் அன்புடையவாய் ஊணற்கொன்று வேண்டுவன விரும்பித் தேடியளித்துப் போதுவவன்றி, "இறைவனுள" னென்றும் "அவனை யாம் வழுத்தற்பால" மென்றும் உணர்ச்சியுடையவாய் மறுமை யன்புசெலுத்துந் தகைமையவல்ல. மக்களுட் டலையாயவார் இவ்வுலகம் அழிந்துபோந் தன்மைத் தென்றும், அவ்வாறழியும் அதன்பால் அன்புவைத்தல் பயனுண்டாத்தன்றென்றும் அதனைவெறுத்து, நிலைபேறுடைய இறைவன்பால் மறுமையன்பொன்றே செலுத்தும் பெருந்தகையாளர். இடையாயவாரே "ஆற்றிலொருகால் சேற்றிலொருகால்" என்று பெரியாருரைத்த உரைக்கிணங்க இம்மை, மறுமை இரண்டினும் அன்புவைத்தலுடையார். இம்மை, மறுமை யன்பிரண்டும் மற்றும் ஒருவகையாற் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இரண்டு பெறுதியவாம். இம்மைப் பொதுவன்பென்பது உறவினர் மாட்டும் உற்றார் மாட்டும் பிறர்மாட்டும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிகழ்வது. இம்மைச் சிறப்பன்பென்பது யாவர் மாட்டும் ஒரு தன்மைப் படப் பரந்து செல்லின்றி இம்மைப் பொருளாவனவற்றுள் யாதானு மொன்றன்பால் சிறந்து நிகழ்வது; அது தன்னுயிர்மேற்றானும், உடல் மேற்றானும், மக்கள் மேற்றானும், மனைவி மேற்றானும் ஒன்றன்பால் உறுமாற்றில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. மறுமைப் பொதுவன்பென்பது எச்சமயிகளானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கடவுட் பொதுத் தன்மைகளான "தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், வரம்பிலின்பமுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, பேரருளுடைமை" முதலாயினவற்றை யுடைய பொருளொன்றுண்டோ அது கடவுளொன்று மாத்திரையே யுணர்ந்து மற்றொன்றானும் அப்பொருளைத் தாம் வேறுபடுத்தாது அதன்பாலன்புறுத்தல். மறுமைச் சிறப்பன்பென்பது, பொதுவன்பாற் பயனின்றென்றுணர்ந்து முற்கூறிய பொதுவிலக்கணங்களையுடைய பழம்பொருட்கு வடிவு, குணம், பெயர் முதலாயின கூட்டி யதன்பாலன்புறுத்தல். நடுவுநிலைமையோடு உண்மைநெறியாராய்ந்து நோக்குவார்க்குப் பல்வேறு வகைத்தாய்ப் பிரிவுறும் அன்பு ஒரு பொருட்கட் சிறப்பாகவே யுறைக்குமன்றிப் பொதுவகையான் நிகழ்தலிலதென்பதூஉம் அவ்வாறு நிகழினும் அது அன்பெனும் பெயர்க்குரித்தாகா தென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். இது பற்றியன்றே, பலவகைச் சமயிகளும் பொதுவிலக்கணங்களை யேற்றுக்கொள்ளினும் அந்நெறியே நில்லாது தத்தமக்கு அன்பு இனிது செல்லும் வழியாற் சிறப்பிலக்கணங்களுங் கூறிக் கொண்டு அப்பொருளை வழிபடுவாராயினர். இப்பரிசறியாதார் பல்வகைச் சமயங்களையும் இகழ்ந்து சமயங்கடந்த நிலையில் தாம் இருப்பதாக எண்ணித் தருக்கிக் களிப்பர். அவ்வாறு கூறுவார் தாமும் நுண்ணிதாக ஆராய்ந்தறிவரேல் தம் அன்பு பொது வகையால் நிகழாதென்பதும் சிறப்புவகையால் நிகழுமென்பதும் இனிதின் அறிந்துகொள்வரன்க. எனவே, ஒரு சமயத்தையும் தழுவாது கடவுளை வழிபடுதற்கு ஒருவரானும் இசையாதென்பதும், அவ்வாறு கூறுவார் கூற்று "யாம் ஒருநெறியானு மினறித் தில்லையம்பலம் போதும்" என்பார் அரியவுரையோடொப்பட்டுப் பொலிப்படு மென்பதும் தெளிய விளங்கும். ஈண்டுரைத்துப் போந்ததற்றால் அன்பிலக்கணம் இனிது விளங்குதலாலும், உலகத்துப் பார்த்து படுக்கிடக்கும் பல்வகைச் சமயங்களுள் எதன் வழித்தாகச் சிறப்பன்பு செலுத்தற் பாலதென்பதும் எச்சமயத்தான் வீடுபேறுகை வாய்ப்பெறுமென்பதும் அறிந்துகொடுக்கு அடுத்தபொருளோடியையுபடைத்தா யிருத்தலானும் அவ்வச் சமயக் கடவுளரிலக்கணங்களை யாராயவே அவை யினிது விளங்குமென்பது.

அன்பு செலுத்தப்படுவோர்.

பன்முகச் சமயநெறியாளராலும் தத்தங்கடவுட்குக் கூறப்படும் பொதுவும் சிறப்புமாம் இலக்கணங்களுள் எச்சமயத்தார் தந்தலைவற்குக் கூறும் இலக்கணம் அளவையோடியைபுடைத்தாமென்பதை நோக்குவார்க்குச் சைவசமயமே அங்ஙனமாமென்பது இனிதுவிளங்கும். இதை யுணர்ந்தே பெரியோரும் "சைவநெறியேயுய்யுநெறி" "சைவசமயமே சமயம்" "சைவத்தின்மேற் சமயம்வேறில்லை" என்றற்றொடக்கத்த உரைகளால் உண்மை வெளிப்படுத்தியருளினார்கள். இதைப் பல்வகைச்சமயங்களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின் மிகவிரிந்தோடுமாதலாற் சித்தியார் பரபக்கத்திற் அவ்வாறு விரியக் காட்டுதும். ஈண்டுப் பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களிற் சிலவற்றை யாராய்வாம். பொது விலக்கணங்களுள் இரண்டொன்று காட்டவே ஏனையவுமடங்கும். அவற்றுள், தூயவுடம்பினனாதல், முற்றும் உணர்தல் என்னும் இரண்டு பொது விலக்கணங்களாலும் முதற்பொருளை யறிகுதும். கடவுளெனும் பொருள் இவ்விரண்டிலக்கணங்களுக்கும் இலக்காயிருத்தல் வேண்டுமென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்டதன்றோ! தூயவுடம்புடைத்தாதலென்பது, எழுவகைப்பிறப்புள் ஒன்றிற் பிறவாமையும் பின்னர் இறவாமையுமாம். முற்று முணர்தல் என்பது, ஒரு பொருளாயும், அப்பொருளினுள்ளாயும், அதற்குப் புறம்பாயும் நிறைந்து நின்று அவற்றிற்கு வேண்டுவனவற்றை யறிந்தாங்கறிதல். இவ்விரண்டிலக்கணங்களும் இல்லாத பொருள் யாது அதுவே உலகியற் பொருளாம். பாஞ்சராத்திரம் முதலாகக்கிடந்த புறச்சமயிகள் அனைவரும் தத்தங் கடவுளர் பிறந்தாரிறந்தாரென்றுதாமே கூறுதலானும், சைவசமயிகள் மட்டும் தம்மிறைவன் பிறந்தானிறந்தானென்று கூறாமையானும் சைவமொழித்தொழிந்த சமயிகள் வழிபடுங் கடவுளரெல்லாம பிறந்திறக்குந் தன்மையரான மக்களேயென்பது பெறுதும். அற்றன்று, அக்கடவுளரெல்லாம் தம்மடியாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிறந்தாரென்று அவர் கதைகளிற் கூறப்படுதலால் நீயிர் கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—நன்று கூறினாய், அவர் "வரம்பிலாற்றலுடைய" கடவுளராயின் தாம் விரும்பியாங்கு இடருறுது பல்வேறு வடிவுகோடல் சாலுமாகவும், அல்குல்வாய்ப்பட்டுப் பிறந்திறந்த தென்னையோவென்பது. முக்கட்பெருமான் திருத்தொண்டர் முதலிய அடியார் பொருட்டுத் தாம வேண்டும் வடிவுடையராய் வந்தமை காண்க. அல்குல் வாய்ப்பட்டுப் பிறத்தல் குற்றமுடைத்தெனின் யாண்டும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஆண்டில்லையெனப்பட்டு வழுவாமெனின்;—அற்றேல், அவ்வடியார் துயர்தீர்த்தற் கருவிப்பொருளினும் அவன் இருத்தல் பெறப்படுதலின் ஆண்டிருந்தே அவற்றை யியக்கிப் பயன் விளைத்தல் சாலுமாகவும் பிறந்திறக்க வேண்டிய தென்னையோ வென்பது. அதன்றியும், கடவுட்டன்மையை நிறுவும் இலக்கணங்களை ஒட்டியறியாது, அடியார்க்காக எம்பிறைவன் பிறந்தானென் றொரு சமயிகூற அதுபோலவே பிறிதொரு சமயியும் கூற அவற்றை ஏற்பின் உலகிற்கு ஒரு முதற் கடவுள் என்பது போய்ப் பலர் கூறும் பலரையுங் கடவுளெனக் கொள்ளும் அனேகேஸ்வரவாதப் போலியாய் முடியுமெனக்கூறி மறுக்க. ஆதலினன்றே, பிறப்பிறப்பெய்தாமையைச் சிறந்த இலக்கணமாகக் கொண்டு முக்கண்ணனுக்கே கடவுட்டன்மை கதித்தலை "எல்லார் பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர் தம், சொல்லாற் றெளிந்தே நஞ்சோதீசர்— இல்லிற, பிறந்த கதையுங்கேளோம் பேருலகில் வாழ்ந்தாண் டிறந்த கதையுங் கேட்டிலேம்" என்று ஆன்றோர் விளக்கி உண்மை தெளித்தார்கள். பிறப்பெய்தியார்க்குத் தன்வயத்தனாதலின்மையிற்றன் பிறர் வயத்தனாய ஐந்தவத்தையானும் உணர்வுதிரிதலிற் செயற்கை யுணர்வினனாய், வரம்புப்பட்ட மெய்யுடனியைதலின் முற்றுணர்விலனாய், பலவகைப் பற்றுடையனாதலின் பாசங்களையுமுடையனாய், இடையிடையே பலதுன்பமெய்தலின் வரம்பில் துன்பமுடையனாய், வெகுளியாதி முக்குற்றமெய்தலின் அருளிலனாய், தன்னினும் வலியுடையானிருத்தலின் ஆற்றலிலனாய மக்கட்டன்மையெய்தலின் அவரெல்லாங் கடவுளராகாரென்க. இதன்றியும், வையையடைக்க மண் சுமந்த ஞானமுவமூதி ன்கைக்கோலால் புடைத்தஅடி "தார்மேனின்றில கருப்புயலமுதி மேலுந் தன் மனைமங்கையர் மேலுமமைச்சர் மேலு, மார்மேலுஞ் சென்று பொருஞ்சேனை மேலுமயன்மேலுமான்மேலு மறவோர் மேலுந், தேர்மேல வெம்பகன் மேலுயிரின்மேலுஞ் சிறந்துள விந்திரன் மேலுந் தேவர் மேலும், பார்மேலுங் கடன்மேலு மரங்கண்மேலும் பட்ட பிரானைமெய்யிலடிபட்டபோதே" என்றவாறுபோலவும் அருச்சுனன் வில்லா லடித்த அடி "வேதமடியுண்டன விரிந்த பலவாகம விதங்களடியுண்டன வொரைம், பூதமடியுண்டன வினாழிகை முதற்புகல் செய்பொழுதொடு சலிப்பில பொருளின், பேரமடியுண்டன பிறப்பிலியிறப்பிலி பிறங்கரைசன்றன் மகளார், நாதனமலனை சயரவேட வடிவங்கொடு நான் மறையடியுண்டபொழுதே" என்றவாறு போலவும இருமுறையாண்டுபட்டு முக்கட்பெருமான் நிறைவை விளக்கியபோலப் பிறகடவுளர் கதைகளில் அங்ஙனங் கூறப்படாமையால் அவரெல்லாம் கடவுளராதலியாண்டைய தென்க. கறைமிடறண்ணலே கடவுளென்பதைப் பொது விலக்கணத்தானளந்து காட்டி நிறுவினும், இனிச் சிறப்பிலக்கணத்துட் சிலவற்றானும் அங்ஙனே அளந்துரைப்பாம.

முக்கண் ணுடைமையுஞ் செக்கர்ச் சடையும்
மதிபொதி முடியு நதிவளர் சென்னியும்
விடைகடாஅய்ச் செலலும் மிடலுங் கடல்படு
நஞ்சு நிறுத்திய களமும் எஞ்சிய
இடையுடை மடவரல் கெழுமிய புடையும்
அன்னவள் விழிக்குடை மாணுர் துன்னிய
மழுவுங் கொழுந்தழ லெழுநா மேனியும்
தமருகக் கையுந் தழல்கனி கையும்
அஞ்சலென் கையும் அஞ்சா வரந்தரு
பஞ்சின மெல்லிய பல்விரற் கையும்

மடன்றிய கழலுந் தூக்கிய வடியும்
தேன்றனி கொன்றையும் வெண்டெருடு தலையும்
எற்புச் சட்டகம் முத்தலைச் சூலம்
உட்குறு தலைப்பிணை பெட்புறத் தாங்கலும்
கரியுரி போர்த்த விரிவுறு பெருமையும்
அரவரைக் கசைத்த ஆண்மையும் அகலவிசும்
பணைதரு முடிக்குலங் கடுப்பச் செறிவுறு
புள்ளிப் புலித்தோல் போர்த்திய மருங்கும்
கள்ளப் பாசங் கழித்தலி னின்பத்
தெள்ளமிழ் தருத்தலில் அரன்சிவ னெனும்போ
கொள்ளலும் பிறவுங் கோனிவ னெனவே
விரித்துரை சிறப்புக் குறிகளா மெனத்
தெரித்துரை செய்குவர் தெள்ளறி வோரே.

என்றிக்கூறியவடையாளங்களனைத்தையும் ஒருங்கே கூறப்புகின் வரம்பின்றிவிரியுமாதலின் ஈண்டுச் சிலவற்றைத் தந்து காட்டியேனையவற்றைச் சமயநோக்குழி விரித்துரைப்பாம். உலகத்தார்க்கொழுக்கம் நிகழ்விக்கும் ஒளிதரும் பொருள்கள், ஞாயிறு, திங்கள், தீயெனனும் மூன்றுமேயாம். இம்மூன்றையும் சைவசமயிகளைப்போலவே தத்தங் கடவுளருக்குங் கண்களாகச் சொல்வார் வேறு பிறருளராயினும், அவ்வாறு தாஞ்சொல்வதற்கு இதுகாறும் அவர் மெய்ச்சான்று ஒன்றேனும் அககதைகளின் றெடுத்துக் கூறக்கண்டிலம், அன்றி முக்கண்ணன் எனப் பெயர் கூறியாதல் தங்கடவுளையழைக்கக் கேட்டிலம். இதனால், அவர் கடவுளருக்கு அவர் வாய்மொழிபோலவே இறைமை நிலைப்பட்டிலது. முக்கட் பெருமானுக்கு அப்பெயர் வாய்த்தவாய்மை யன்றியும் அவனது மூன்று கண்களுமே ஞாயிறு திங்கள் தீ எனபதற்கு உமை கண்புதைத்த ஞான்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியே கரியாயதுணர்க. இத்தகைய கதை ஒன்று பிறர் புராணங்களில் காணப்பட்டிலது. அவ்வாறிருந்தால் நாம் அதைச் சென்னிமேற்கொண்டு வழுத்துவாம். நஞ்சு நிறைத்திய களம் அடியார் பொருட்டு அவர்க்கு வருந்துன்பங்களைத் தானே தனதாக அடக்கி யவர்க்குப் பேரின்பமளித்தலை விளக்கும். பாசத்தை யரித்தலில் அரன் எனுந்திருப்பெயரும், அவ்வாறரித்த மாத்திரையினமையாது பேரின்பத்தையும் உடன் ஈந்துய்ப்பித்தலின் சிவனெனுந் திருப்பெயரும் உடையவர்போலப் பிறருக்கித்தகைய பெயர்களில்லை; அவ்வாறவர் புரிபவராயின் இக்குறியாய் இப்பெயர்களெய்துதற்கோர் இடையீடின்மையறிக.

மேற்கூறிப் போந்த பகுதிகளால் அன்பு இன்னதன்மைத்தென்றும் அவ்வன்பு செலுத்தப் படுந்தன்மைக் கடவுள் சைவ சமயத்திற் கூறப்படும் சிவபெருமானே யென்றுங் காட்டப்பட்டது.

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்.

காப்புச் செய்யுள்.

அகரமெனவறிவாகி யுலகமெங்குமமர்ந்
　　தகரவுகாரமகரங் கடம்மாற்
பகருமொரு முதலாகி வேறுமாகிப்
　　பலவேறு திருமேனி தரித்துக்கொண்டு
புகரில் பொருணான்கினையு மிடர்தீர்ந்தெய்தப்
　　போற்றுநருக்கறம் கருணைபுரிந் தல்லார்க்கு
நிகரின் மறக் கருணைபுரிந் தாண்டுகொள்ளு
　　நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்.

இது விநாயகக் கடவுளை வாழ்த்திய தென்றறிக. "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளும், மெய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்று இலக்கணநூலாராலினிதமையுமென்க. தெய்வம் தனக்கென வொருதலைவனை வேண்டாதது எனவே, தானேயுலகுக்குத் தலைமையாயுள்ளது என்பது பெறப்படும். இவ்வுண்மைநிகள் விநாயகர் என்னுந் திருநாமமுடையாரிடத்திற்றானே பெறப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின், விநாயகர் என்பது தமக்கொரு தலைவரை வேண்டாதவர் எனனுஞ் செம்பொருள்பட வமைந்திடல் காண்க. ஆகையால், இவரே தெய்வ வணக்கத்துக்கு விஷயமாகிய பரமகாரண வஸ்துவாயினார். இத்தெய்வ வணக்கத்துள், தெய்வமாகிய விநாயகரை "அகரமென வறிவாகி யுலகமெங்கு மமர்ந்து" எனக் கூறின்மையால் அத்துண்மையை யினிவிரிப்பாம். ஈண்டு அறிவாகி யென்றதே விநாயகரிடஞ் சேர்ந்தது. இவ்வறிவாந் தன்மைக்கு அகரம் உபமானமாயிற்று. உபமான ஸ்தானத்துநின்ற அகரம் எழுத்துகளுக்கு முதலாகி அவைகளை யியக்குதல்போல அறிவாகிய விநாயகர் உலகத்துக்கு முதலாகி, அதனை யியக்குமாறறிக. அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குமுண்மையை "அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்" என்று குறளாசிரியருங் கூறியருளினர். அவரே "ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என உபமேயஸ்தானத்தினின்ற அறிவு அல்லது விநாயகர் என்னும் ஆதிபகவன் உலகத்தை யியக்குதலையும் விதந்தருளினார். இக்காப்புச் செய்யுளில் "உலகமெங்குமமர்ந்து" என விரித்தமையே அறிவாகிய விநாயகர் சகலத்தையு மியக்குதற்கு ஆதாரமாகியது. இன்னுமிவ்வுண்மையை "அகரவுயிர்போ லறிவாகியெங்கு, நிகரில்லிறை நிற்குநிறைந்து" என்னுந் திருவருட் பயனானுந் தெளியலா மென்க. இத்திருவருட்பயன் குறளாசிரியராகிய வள்ளுவனார் கூறிய அறம்-பொருள்-இன்பம் என்னு முப்பாலுக்.

கப்பாலதாகிய வீட்டையோ விளக்கவந்ததென்க. இ
தனையாக்கியோர் சந்தானகுரவரு ளொருவராகிய
உமாபதி சிவமென்றறிக. இவரது திருவாசகிற்போ
ந்த "அறிவாகி" என்றதனையே யிவ்வெண்களச் செய்யு
ளில் "அறிவாகி" என்றருளிச் செய்தவாறறிக.

இனி அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குமாறுபோல, அறி
வாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்குமாறு மி
னிதுபோதர விண்டு விரிப்பாம். எழுத்துக்கள் உயி
ரும, மெய்யுமென விருவகையாம். இவற்றுள், உயி
ர்கள் தாமே யொலிப்பனவும், மெய்கள் உயிர்களொ
டொப்பித்தா லொலிப்பனவுமாம். உயிர்க ளகரத்தின்
பேதமாகையா லவை யாதற்கனையும் அகரமேயாம். எ
ழுத்துக்களை யியக்குவது அகரமொன்றேயென வெ
ல்லா நூல்களுங் கூறுதலா லெனையுயிர்களை யவ்வகர
த்தின் பேதமென யாம் கூறியது பொருந்தமாயின
வாறறிக. ஆதலால், அகரம் எழுத்துக்களை யியக்கு
கின்றதென்பது மெய்யெழுத்துக்களையே யென்றறிய
வேண்டியது. மெய்யெழுத்துக்க ளரைமாத்திரையு
டையன, ஒலிக்கு மாற்றலாகிய வரைமாத்திரையோ
டு கூடியிருப்பினும் அவையொலிப்பிக்கு மாற்றலி
னதாகிய வொரு மாத்திரையோடுகூடிய அகர முயக
ரிப்பினல்லது தாமே யொலியாவென்க. ஒலிக்குமா
ற்றலினவாகிய மெய்யெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரை
யும், ஒலிப்பிக்கு மாற்றலினதாகிய அகரம் ஒருமாத்
திரையு முடைமையா லிரண்டுங்கூடியவழி யொன்றரை
மாத்திரையாக வுச்சரிப்புண்டாயிடுதலில்லை. ஒரு
மாத்திரையாக வுச்சரிப்பெறலேயன்மையும். ஒரே மா
த்திரையாக வுச்சரிக்கப்படுவதேல் ஒலிக்குமெழுத்தி
னையும், ஒலிப்பிக்கு மெழுத்தினையு மோரிலமென்ற
ல்கூடாது. இரண்டும் விஜாதியமே. ஒலிக்கு சாதி
யொன்றும, ஒலிப்பிக்கு சாதி மற்றொன்றுமாம்.
இந்த விசாரத்தால், "அகர முதல வெழுத்தெல
லாம - அகர வுயிர்போல் - அகரமென" என்னும் பிர
யோகங்கள் பயன்பட்டவாறறிக. அன்றி, எடுத்துக்
கொண்ட வுபமானம இனிது விளக்கப்பட்டவாறு
மறிக. அதுநிற்க.

அறிவாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்குமவி
தத்தையுங் கொஞ்சமியோசிப்பாம். உலகம் என்பது
சேதனம்-அசேதனம் என விருவகைத்து. சேதனம்
விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலாகலர் என்னு
மூவித வுயிர்வர்க்கங்கள். அசேதனம் மலமாயாகர்ம
ங்களும், அவற்றின் காரியங்களுமாம். சேதனா சேத
னங்களாகப் போந்த பிரபஞ்சம தானே யியங்காது.
சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானமும், அசேதனப்
பிரபஞ்சத்திற்குக் கிரியையுங் குணமாயுள்ளன. சேத
னமாகியவுயிர் ஞானத்தோடு கூடியிருப்பினுந் தா
னேயறியாது. அசேதனமாகிய மலமாயாதிகள் கிரி
யையோடு கூடியிருப்பினுந் தாமேயசையா. அரை
மாத்திரை யொலியோடுகூடிய மெய்யெழுத்துக்கள்
தாமே யொலிக்காதவாறு சேதனா சேதனங்களாகிய
பிரபஞ்சபேதம தானே யியங்காவென்க. அறிவோடு
கூடிய சேதனப் பிரபஞ்சம அறிவித்தா லறியும்.
அசைவோடுகூடிய அசேதனப் பிரபஞ்சம அசை
வித்தாலசையும். ஞானமெனபதே அறிவும், கிரியை
யென்பதே அசைவுமாம். அறிவிருந்துந் தாமேயறி
யாத வுயிர்ப்பேதங்களையும், அசைவிருந்தும் தாமே
யசையாத தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களையும் அறிவித்தும,
அசைவித்தும் நடை பெறுவிக்கும் ஆற்றலுடைய
பரசிவமே விநாயகப் பெயரால் மிண்டு வெளிவந்த
ஞானம வெளியாயதென்க.

அகரம அகாரமாதி வடிவங்களெடுத்துக் ககரமுத
லிய மெய்களை யியக்குமவிதத்தை மேலேகூறினம்.
அவ்வாறேயன்றே அறிவாகிய சிவம எண்ணிறந்த
வருள்வடிவங்க ளெடுத்து ஜீவர்களை யியக்குகின்
றது. அவ்வருள் வடிவங்கள் சிவம - சத்தி - நாதம -
விந்து சதாசிவன - மகேசுவரன் - உருத்திரன் -
விஷ்ணு-பிரமன் என்னுமிவ்வடிவங்களாம. அன்றி,
விநாயகர்-சுப்பிரமணியர்-வீரபத்திரர்- பைரவர் முத
லிய சிவ வடிவங்களுமாம. அன்றி, ஞானசம்பந்தர் -
வாகீசர்-சுந்தரேசர்-மணிவாசகர்முதலிய குருமூர்த்
தங்களுமாம. இவ்வாறெடுத்த தோதப்படு மூர்த்தங்
களியாவும ஏகமாகிய சிவ பரஞ்சுடரேயாம். இவற்
றுள், பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன் என்னும் வடிவங்
கள சிவபெருமான் றம்மிலதிட்டித்தலைப்பெறறு
டையன. சிவம அதிட்டிக்குஞ் சுத்த வடிவங்களை
அசசிவமேயென்று வேதம உபசரித்தவாறறிக. இச
சிவமூர்த்தங்கள் யாவும உயிர்களை யியக்கு மியல்பி
னவாதலை வேத சிவாகமங்கள் விதந்திடும். இவற்றை
யியக்குதற்கு இவற்றின்மேலொருகர்த்தாவின்றென
வறிக. இமமூர்த்தங்கள் பிதா-மனைவி-புத்திரர் என்
னும் பேதங்களாகப் படிக்கப்படினும் முடிவிலொரு
பொருளேயாம்.

"குலமிலானகுணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமிலான் றனக்கென்ன வோர்பற்றிலான் பொருந்து
மிலமிலான மைந்தர் மனைவியில்லானென வவன்சஞ்
சலமிலான் முத்தி தரும்பர சிவனெனத்தகுமே."

என்றருளிய தாயுமானவருரையே யிதற்குச் சான்றெனவறிக. இவ்வுண்மையால், விநாயகமூர்த்தியே அதீதவஸ்துவென வாதிக்கும் எமதுபட்சம் வேறன்றிப் பொலிவெய்தியது.

இனி உயிரெழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்களையே யியக்கல்போல் சிவமூர்த்தங்கள் சீவ பேதங்களையே யியக்குமெனல் சித்தம். மெய்யெழுத்து அரைமாத்திரையும், உயிரெழுத்து ஒருமாத்திரையுங்கொண்டு முறையே யொலித்தும, ஒலிப்பித்தும நடைபெறுங்காலிரண்டுங் கூடியதுகொண்டு ஒன்றரை மாத்திரையாகாம லொரு மாத்திரையே யாகுந் தன்மையை மேலே கூறினுமன்றோ? இதனை யுய்த்துணருங்கால சிவசீவர்கள் கூடியிருக்கு முறைமையு மிவ்வாறே கொள்ளத்தக்கது. ஒற்றொலிபோன்ற சீவன் அறியுந்தன்மையுடையதும், உயிரொலிபோன்ற சிவம் அதற்கறிவிப்பதுமாம். இவ்விரண்டும "காழியப்பு காழியப்பு காழியானவாறுபோல்" நிற்குநிலைமையுங் கண்டுணர்க. இதனை நச்சினார்க்கினியாருரையானும் விளக்குதும். தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். நூன்மரபு "மெய்யின்வழிய துயிரதோன்று நிலையே" என்னுஞ் சூத்திரத்துரையில் "முன்னின்ற சூத்திரத்தான் மெய்முன்னர் நிற்ப வுயிர் பின்வந்தேறுமென்றார். அம்முறையே யோசையும் பிறக்குமென்றார். இதனான் மாத்திரைகொள்ளுங்கா லுடம்புநீரும்போல வொன்றேயாய் நிற்றலும, வேறுபடுத்துக் காணுங்கால விரலும் விரலுஞ் சேர்நின்றாற்போல வேறாய் நிற்றலும பெறுதும" என வுரையாசிரியர் விதந்திருக்கின்றனர். இவருயிர்மெய்களின் புணர்ச்சிக்குக் கூறிய வுபமானத்தை யாம் சிவசீவர்களது புணர்ச்சிக்கண் ணினிதுகூறினும, எடுத்துக்கொண்ட இக்காப்புச்செய்யுள் அகரம் மெய்யெழுத்துக்களைப் புணர்ந்து நிற்றலையே விநாயகர் உயிர்களைப்புணர்ந்து உபகரித்தலுக் குபமானமாகக் கூறினமையால், உடம்பு முயிரும் கூடிய வுபமான மிரண்டற்கும் பொருந்தியவாறறிக. இவ்வதிசயக் கலப்பைக்கண்டே சிவசீவர்களை இரண்டென்னாது வேதம் ஏகமென்றுகூறியது. இவைகளைத் தனித்தனிப் பிரித்தறியக் கூடாமை பற்றியே மீண்டும் அத்துவிதமென்று கூறியது. இவை அறியுஞ்சித்தும், அறிவிக்குஞ் சித்துமாயிருக்குந் தன்மை வேறுபாடுநோக்கியே துவிதமென்று பின்னுங் கூறியது. இவ்வமைதிகளை நோக்குவார் சிவ சீவர்களை அபேதபதார்த்தங்களாக வங்கீகரியாரென்க. விஜாதியாயுள்ள விரண்டு பதார்த்தங்களின் (பிரிக்கக்கூடாத) ஸம்பந்தத்தாலாகிய உபசாரவபேதமே அங்கீகரியாநிற்பர்.

இனிச் சிவம சீவர்களை யியக்குவது தன்பொருட்டன்று. தன் பொருட்டாயின், "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" என்னுந் திருவாக்கழியும். அன்றித் தான் முன்பெற்றிராத வின்பத்தைப் பின்னர் விழைந்தமையும, அதனாற் றுன்பமுடைமையே முன்னர் நுகர்ந்திருந்தமையும் பெறப்பட்டுப் பதிலட்சணமுழுதுங் குன்றும். தன்பொருட்டாகிய ஸ்வப்பிரயோஜனங் கேட்கப்படாமையால், பரப்பிரயோஜனமே சித்தித்தது. அந்தப் பரப்பிரயோஜனம் சீவர்களுக்கு உபகரித்தலேயாம். இதனால் சீவர்கள் சிவமுள்ளவன்றே அச்சிவத்தி னுபகரிப்பை யெய்தற்பாலாராயுள்ளவர்களென்பது பெறப்படுகின்றது. இச்சீவர்களுக்குப் பயன்படத்தக்க அருளாகிய குணத்தையும் அன்றே அச்சிவம இயற்கையாகப் பெற்றுடையதெனலும் ஏற்படுகின்றது. அவ்வருட்பேறெய்துதலால் நசிக்கத்தக்க ஆணவாதிதோஷங்கள் சீவர்களுக்கு அன்றேயிருந்தமையும் வெளியாகின்றது. இக்கருத்துக்களையே

"அருளுடைய பரமென்றோ வன்று தானே
யானுளனென்றும் மெனக்கே யாணவாதி
பெருருவினைக் கட்டென்றும் மென்னுற் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருளால் பேசிற் றன்றே"

எனத் தாயுமான சுவாமிகளும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இதில் "அருளாலபேசிற்றன்றே" எனக்கூறியது வேதசிவாகமங்களை. வேதசிவாகமங்களைக் கட்டளையிட்டருளியதும் பரப்பிரயோஜனமேயாகையாலும், "இமைப்பொழுது முபகாரமல்லா லொன்றை யியக்காநிற்குணக்கடலே" என்று சிவஞானத்தன்மை கேட்கப் படுகின்றமையாலும் பதியிலக்கண மினைத்தெனல வியக்தமாயிற்று.

இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட பதிப்பொருளை "அறிவாகி" என்றே கூறியிருக்கின்றது. அறிவாகி யென்றதனால, அது சேதனத்தை யறிவித்தலென்றே பெறப்படும். அசேதனத்தை யறிவித்தல பொருந்தாது. இங்ஙனமாக, "அறிவாகி யுலகமெங்குமமர்ந்து" என்றதற்குச் சேதனாசேதனமாகிய விருவிதப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரஸ்தாபித்தது கூடாதெனின், நன்று கடாயினாய். அறிவு வியாபகமும், கிரியை வியாப்பியமுமாகையால், அறிவாகி யென்றமாத்திரத் தானே அதிலடங்கிய கிரியையும் பெறப்பட்டவாற

றிக. ஞானம் சிவத்தின்வடிவமும், கிரியை சத்தியின் வடிவமுமாம். சிவம் என்ற மாத்திரத்தானே சத்தி அதிலடங்கியிருத்தல்போல "அறிவாகி" என்றமாத்திரத்தானே கிரியை அதிலடங்கி யிருக்குமாறறிக. இவ்வுண்மைபோதரவே கர்மம்-ஞானம் என்னு மிரண்டினையும் வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றது. கர்மமென்பதே கிரியை அல்லது சத்தி. ஞான மென்பதே அறிவு அல்லது சிவம். சத்தி-சிவம் என்பன இரண்டுபொருள்களல்ல. தாதாம்மிய ஸம்பந்தமுடைய ஒரே பொருள். ஆகையால், கர்மமே பிரமமென்று வாதிப்பதும், ஞானமே பிரமமென்று வாதிப்பதுவு குற்றமாகாது. ஞானத்தை யங்கீகரியாது கர்மத்தை யசாதிப்பதும, கர்மத்தை யங்கீகரியாது ஞானத்தை யசாதிப்பதுமே குற்றமாம். கிரியையாகிய சத்தியே தெய்வம்- சிவமன்று எனவும், ஞானமாகிய சிவமே தெய்வம்-சத்தியன்று எனவும் பூசலிட்டவிரண்டு முனிவர்கள் கழுகுகளாய்ப் பிறந்தெய்த்த சரிதம் திருக்கழுக்குன்ற மாகமியத்தாற் பெறப்பட்டவாறறிக. இவ்வுண்மை தேர்ந்திடாமல் ஞானத்தைத் தூஷித்துக் கர்மத்தைப் பூஷிக்கும பூர்வமீமாஞ்சையர் மதமும், கர்மத்தைத் தூஷித்து ஞானத்தைப் பூஷிக்கும் மாயாவாதியர் மதமும வேதபாகியமென்றொதுக்குக. இவ்வுண்மையால சிவமெனப்போந்த விநாயகர் தமது ஞானத்தால உயிர்களுக்கறிவித்தும, தமது கிரியையால உடன்முதலியவைகளை யசைப்பித்தும் உபகரிக்கும பேரருட்டிறமீதெனவுணர்ந்து ஞானிகள் மகிழ்வரென்க. ஞானக்கிரியாஸ்வரூபன் பரமாத்மாவென்று சைவசித்தாந்திகளே கூறுகின்றனர். ஏனையசித்தாந்திகள் கண்டஞானிகளாகையால் அவர்க்கிது கைகூடாதென்க. பரமாத்மா ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுகாதபோது அப்பரமாத்மாவால சிற்சடப்பிரபஞ்சங்களை யியக்கமுடியாதென்க. ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகக்கொண்டிராதது பரமாத்மாவுமாகாது. சிவமே பரமாத்மாவாகத்தெளிந்து, அதற்கு ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுணர்ந்த தாயுமானவர் "எல்லாமுன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடைமையே யெல்லாமுன்னுடைய செயலே" என்று கூறியிருக்கின்றனர். அடிமை யென்றது சேதனப்பிரபஞ்சத்தையும, உடைமை யென்றது அசேதனப் பிரபஞ்சத்தையுமாம். செயலென்றது சேதனத்துக்கு அறிவித்தும, அசேதனத்தை யசைவித்துஞ் சேட்டிப்பித்தலே யென்றறிக. பரமாத்மாவாகியசிவம் ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுடையது என வீண்கெகூறியதற்கு மாறாக வில்விரண்டு குணங்களில் ஞானமாகிய வொன்றினைச் சிவமெனவும, கிரியையாகிய மற்றொன்றினைச் சத்தியெனவுங் கூறியதென்னையெனின், அதனைவிளக்குதும். ஞானம் - கிரியை எனப்பிரிந்த சத்தியும், இச்சத்தியைத் தாதாம்மியமாகவுடைய சிவனும் (சூரியன் தனக்கு வேறாகிய விடயங்களை விளக்கும்போது கதிர் எனவும், தன்னை விளக்கும்போது கதிரோன் எனவும் விளங்குதல்போல) நின்றவாறறிக. கதிர் என்றது கிரணமாகிய சத்தியை. கதிரோன் அச்சத்தியையுடைய சூரியன். சத்தியாகிய கதிரையே சூரியனாகக் கொண்டவாறு ஞானக்கிரியைகளையே மீண்டுஞ் சிவ சத்திகளாகக் கொண்டவாறறிக. ஞானம் கிரியை என்பனவாதிபெயர்களை அசசிவம் பெற்றியங்குதல் உலகத்தை நடைபெறுவிக்குமாறென் றறியத்தக்கது.

இவ்வாறியக்குதல அசசிவபெருமானது பரிபூரண விலாசமென்பதுமாம். அகரம எழுத்துக்களிலேறி அவ்வெழுத்துகளை யியக்குவது அதனது வியாபகமாதல்போல சிவம சிறசடங்களினிறைந்து அவைகளை யியக்குவது அசசிவத்தினது வியாபகமாம. இவ்வுண்மைபோதரவே

"விறபிரமபா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை
சிற்பரனே தெயவம சிவசிவா---சொறசிறநத
அகர முதல வெழுதெல்லா மாகி
பகவன முதறறே யுலகு."

என மேலோர பிரகாசமபண்ணியிருக்கின்றனர். சிவபெருமான் கிராத வேடங்கொண்டு அர்ச்சுனனால் விலலடிபட்டும, ஒட்டவேடங்கொண்டு அரிமர்த்தனனும பிரமபடிபட்டும் அவ்வடித் தழும்புகள சராசரங்களாகிய யாவும பட்டு வருந்துமாறு திருவுள்ள மிசைந்து, சிற்சடப பிரபஞசமயாவுந் தமது திருமேனியென்பதை இனிது விளக்கினா.

அன்றியும்,

"எல்லா வுயிர்க்கு முயிருனேச ரிவராசையி
னல்லா தணுவு மசையாததென்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன்மார னிருக்கவும யோகம்விளைத்த வநநாள்
புல்லா திருந்தனவெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே."

என்னுந்திருவாக்கால் எல்லா வுயிர்களுக்கும யோக போகங்களைக் கொடுத்து இயக்குகின்றவர் சிவனே யென்று பெறப்படுகின்றது. சிவபெருமான் யோகமிருந்தகாலத்தில் மன்மதன் இரதியுடனிருந்துஞ் செயலற்றுக் கிடந்தான். சசியோடுகூடிய புரந்தரனும், வாணியோடுகூடிய பிரமனும், இலக்குமியோ

டுகூடிய திருமாலுங் காமமற்றுக் கலவி யொழிந்து காலங்கடத்தினார்கள். இதுநித்தமாகையால், சிவனே யாவரையு மியக்குகின்றவரென்பது ஸ்திரமாயிற்று. சிவனாரது திருக்கண்களை யொருகாலத்துப் பிராட்டியார் லீலாமாத்திரமாய்த் தமது திருக் கரங்களான் மூடினர். அப்போது சோமசூரியாக்னிக ளாகிய வெல்லாச்சுடர்களு மொளிமழுங்கி யிருண்மூடி யுலகந் தடுமாறிப் போய்விட்டது. அப்போது தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து உலகம நிலைபெறச் செய்தருளினர். இத் திவ்ய சரிதமுஞ் சிவனே யுலகத்தை யியக்குகின்றவ ரென்னு முண்மையைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. இம்மட்டோ, "அவனன்றி யோரணுவுமசையாது" என்னுந்திருவாக்குஞ் சிவனாரது கர்த்ருத்வத்தை நிலைபெறச் செய்கின்றது. எங்ஙனமெனின், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமான் தமக்குத் தலைவரென்பதை மறந்து அகங்கரித்தார்கள்.

சு. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.
(இன்னும் வரும்).

மூன்று கனவு.

"நானுமறந்தேனவா மறக்கல்லாவென்
மாணுமடநெஞ்சிற்பட்டு"

"அன்பிலா ரெல்லாந்தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்புமுரியர் பிறர்க்கு"—திருக்குறள்.

"இருதலைப்புள்ளின்" ஒருயி ருடைய தலைமகன் தலைமகளிருவரில் தலைமகன் இறக்க அதனாலுண்டாகிய துன்பத்தைப்பொறுக்கு மாற்றலின்றியும், தணந்திருக்குந் தனிமையால் தானுயிரோ டிருக்குமாறெது வென் றறியாமலும் தலைமகள் மிகவுந் துன்புற்று அவ்விளைப்பால் சிறிது கண்வளர்ந்தாள். அங்ஙனம் உறங்குகையில் அவள் ஒரு கனவு கண்டாள். கண்டுழி, அவளுக் கெதிரில் அமைதியுடையனுய்க் குளிர்ந்த நோக்குடைய ஒரு விச்சாதரன் தோன்றி அவள் இவ்வாறு புலம்புதற் கென்னை காரணமென்று வினவினான்.

"கேண்மையுற்றேன்—கையிழந்தேன்" என்றாள்.

"இழிந்த உயிர்க்கும் அன்பின் மிகுதி வியக்கத்தக்கதாம்; அது கலப்பின்றித் தூய்மையாயிருக்கும்; அத்தகைய அன்பினால் எய்தாத தொன்றுமில்லை." என்று அவ்வழகிய விச்சாதரன் மெல்லிய குரலோடு சொன்னான்.

அவள் முறுவலித்து மகிழ்ச்சியொடு கைகொட்டினாள்.

"எனது வேண்டுகோளை ஏற்கவேண்டும், நான் என்னுயிர் போலும் என் கொழுநன்பால் அன்புவைத்திருப்பதால், அவனை மறுபடியும் எனக்குத் தருக" என்று கூறினாள்.

உடனே அவ்விச்சாதரன் முகத்தோற்றமாறி "அன்று; உண்மை யன்புள்ளார் தற்பயன் குறியார். துறக்கத்தின் கட்பேரின்பந் துய்க்கும் குழாத்தினீக்கி யிவ்வுலகத் துன்பங்களில் மீண்டும் உழலுமாறு நின்கொழுநனை அழைக்கின்றனையோ? உயர்ந்த நிலைமையிலிருப்பாரைத் தாழ்த்துதல் உண்மையன்பாகாது" என்று அவன் சொல்லவும், இதற்குள் அவள் விழித்துக்கொண்டாள்;

* * * *

இவ்வாறு ஓர் யாண்டு செல்லத்தன் கொழுநன் தலைத்திவசநாள் வந்தது. தன்தலைவன் இறந்ததற்குப் பின்னுள்ள மாதங்களில் கவலைகளும் இடர்களும் மிகுந்து வந்தன. இதனால், அவள் தன் கணவன் இத்தகைய துன்பங்களிற் கிடந்துழலாது, உயர்பதவிக்குச் சென்றதை நினைந்து நினைந்து ஒருவாறு தன் மனதிற்கு ஆறுதல் செய்துகொண்டிருப்பாள். அவள் படுத்துறங்குகையில மறிந்தும் மேற்கூறிய விச்சாதரன் கனவிற்றோன்ற, அவள் அவனைப் பார்த்துச் சிலசொல்லத்தொடங்கினாள் "இப்போது நான் நன்கு அறிந்துகொண்டேன்; இடர் மிகுந்த இவவுலகத்திற்கு என்னுயிர்க் காதலனைக்கொணடு வரவேண்டியதில்லை; என்னை அவனிடத்திற்கழைத்துச் செல்க" என்றாள்.

அவ்விச்சாதரன் அவளைத்தண்ணென நோக்கி,

"நீ புலம்புதற்குக் காரணமான நின்தலைவன துறவொழுக்கமுடையானேபோல் உலகில மனத்தூய்மையுடன், தன்னாசிரியன் அடிப்பட்டொழுகும் பான்மையனாயிருந்தான். மேலுலகில் இவனைப்போல்வாரே இறைவனுக் கருகேயிருப்பாராயினர். ஆதலால், இன்னும் உன துள்ளம் உன் அன்பன் இருக்கும் இடம் நாடிச்செல்லுதற்காம் பக்குவம் அடைந்திலது; ஆனால், இவ்வுலகத் துன்பங்களினிடைக் கிடந்துழன்ற பின் நின்மனம் அப்பருவத்தை யெய்தி நீ அவனைச்சாரும் ஒரு நாள் உண்டாம். அதுகாறும் சிறிது தாழ்த்திருந்துபொறுத்துக் கொள்க" என இனிதாகக் கூறினான்.

அவனுரைத்தவற்றைப் பெரிது செய்யாது, "துறக்கத்தில் மிக இழிந்த இடமும் நனகுமதிக்கப்படுக, என் அன்பனும் நானும் ஒன்றுசேரவேண்டும், அவன் பொன்னுலகத் திருப்பது மெய்யானால்" என்று பொறாது அரற்றினாள்.

விச்சாதரன் அவளைப் பார்த்து விசனித்து "இறைவனருகிலிருந்தின்புறுகரும் நின்கொழுநனை ஆண்டு நின்றும் நின் விருப்பத்தின பொருட்டுப் பிரித்தல்தான் அன்புபோலும்? அத்தகையது அன்பன்று" என்று அவள் வெள்குறவுரைத்தான்; இதற்குள் அவள் துயிலுணர்ந்தாள்.

* * * *

மறித்தும் ஒரு திவசம்வர, புலம்புறுதலைவி பிணிகொண்டு இடர்க்கடலுண் மூழ்கிக் கரைகாணாதவளாய் ஓர் அமளியின் மீது படுத்திருந்தாள். இதற்கு முன்சென்ற மாதங்களிலெல்லாம் பலவித துன்பங்களும் முன்னிலும் பெருகி வந்தன. இடருழக்குந் தலைவியும் வரவர அறிவு மிகுந்தாள். மறித்துந்தன் கனவில் அவ்விச்சாதரனைக் கண்டுழி மென்மையாகவும் மிக அமைதியாகவும் சிலசொல்லுகின்றாள்.

"நானிப்போதொன்றுங் கேட்கவில்லை; எனதெனப்படுவனவற்றை யெல்லாம் எமதிறைவன் (கடவுள்) கையிற் கொடுத்துவிட விரும்புகிறேன். அவ்விறைவன் தனக்கியல்பாய் நிகழும் பெருங்கருணைத் திறத்தால் என்னுயிர்க் கொழுநனுக்குத் தன்னுயர்ந்த பதவியிலமைத்திடங் கொடுத்தார்; இதையறிந்து நான் அமைதியுற்றேன். என்றலைவனை 'நான் மறுபடியும் பெறல் வேண்டுமென்றாவது, அன்றி அவன் அருகில் இருக்கவேண்டுமென்றாவது கேட்கிலேன்; அவன் இறைவன் அருள்பெற்றானென்பதை யறியப் பெறுதலும், அவன் இறைவன் திருமுன்பிருந்து மகிழ்தலைத் தூரத்தில் மிக இழிந்ததாயுள்ள இடத்தினின்று பார்த்தற்குக் கிடைத்தலுமே எனக்குச்சாலும்" என்றாள்,

அவளது உளங்கிழித் தெழுந்த இம்மொழிகளைக் கேட்கவே அவ்விச்சாதான் முகத்தில் வெண்ணகை நிலவிற்று.

"இப்போது உன் அன்புதூய்மையுடையதாயும் தற்பயன் குறியாததாயு மிருத்தலால், நீ புலம்புதற்குக் காரணமான நின் தலைவனை இறைவனொடு கண்டு என்றுந் தொழுமாறு பொன்னுலகிற்கு என்னுடனே போதுக" என்று சொன்னான்.

* * * *

காலையில் அவள் உயிர்நீத்துக் கிடப்பதைக் கண்டோர் "அவள் தன் இடர்மிகுதியாலிறந்தாள்" என்றார்கள்; ஆனால் அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியொடு சென்றதை அவர் அறிந்திலர்.

நகைச் சுவை.

* நகைவேழம்பர் இருவர் பேசிக்கொள்ளுதல்.

ஒருவன் பெயர்-சிட்டுக்குருவி; மற்றொருவன் பெயர் ஆந்தை.

சிட்டுக்குருவி. ஏடா ஆந்தை! உன்னை நேற்று நான் காணவில்லையே.

ஆந்தை.—நேற்றுப் பகல்முழுதும் † கண்தெரியாதபடி எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டு.—என்னப்பா எண்ணிக்கொண்டிருந்தாய்?

ஆந்தை.—இந்த ஆகாயக் கடலிலுள்ள முத்துக்களைக் குளித்தெடுத்துக்கொண்டால் நாம்பெரிய செல்வவானாகலாமே யென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டு.—அதற்கு இந்தப் பிறைத்தோணியில் ஏறிக்கொண்டு போனால் அவ்வாறு செய்யலாம்.

ஆந்தை.—ஆனால், இந்தப்பிறைத் தோணியில் ஏறுவதற்கு நான் ஓர் ஏணிதேடிக்கொண்டு வருகிறேன்.

* * * *

* நகைவேழம்பர் - சிரிப்புண்டாக்குவோர், சிலப்பதிகாரத்திலும் "நகைவேழம்பர் வகைதெரிஇருக்கையும்" என்றார்.

† ஆந்தைக்குப் பகலில் கண்தெரியாதென்பவாகலின் இது அதற்கேற்பவும் எண்ணுதற்கேற்பவும் இரண்டு பொருள்படும்.

குறிப்புகள்.

அருடங்கிய மகாராணியவர்கள் வைர ஜூபிலி மகோற்சவதினத்தில் கீழ்க்கண்ட நிருபத்தை மேன்மை தங்கிய சென்னைக் கவர்னரவர்களுக்கு அனுப்பினார்.

"நான் எனது அன்புக்குரிய பிரஜைகளுக்கு என் மனதார வந்தனமளிக்கின்றேன். கடவுள் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பாராக."

இதற்குப் பதிலாக மேன்மை தங்கிய கவர்னரவர்கள் மகாராணியவர்களுக்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:—

"ஜனங்களுக்காக தமியேன், சன்னிதானத்திய கருணைவாய்ந்த நிருபத்துக்காக தங்கள் சன்னிதானத்துக்குப் பணிவோடும் நன்றியறிதற் சிந்தையோடும வந்தனம் அளிக்கின்றேன்."

* * *

Asiatic Quarterly Review வின் ஏப்ரல் சஞ்சிகையில் நிர்வாணத்தைப்பற்றி Dr. Dhalmann எழுதிய புத்தகத்தை ஆராய்வோரொருவர் 'மகாபாரதத்தை நன்குணர்ந்தவரும் கல்விச்செல்வம் நிறையப் பெற்றவருமாகிய இவ்வித்வானின் கோட்பாட்டின்படி நிர்வாணமென்னும் கொள்கை பௌத்த மத முண்டாவதற்கு முந்தியே இருந்ததென்றும் அது வேதாந்தத்திலிருந்தாவது சாங்கியத்திலிருந்தாவது எடுக்கப்படவில்லையென்றும் அதிக புராதீனமான கொள்கையினின்றும எடுக்கப்பட்டதென்றும், அதன்படி நிர்வாணமென்பது அகண்ட பிரமத்தோடு ஐக்கியமாதலென்றும், இக்கொள்கையை மகாபாரதத்திலும் கீதையிலும் காணலாமென்றுங் கூறுகிறார். சித்தாந்திக்கு இது ஒரு புதுமையன்று; ஏனெனில் அவர் ஆனந்தமாய்ப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:—

"ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

"நாமொழிந்து சிவமானவாபாடித்
தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

Dr. Dhalmann என்பவரது கொள்கை மகாபாரதம் ஒரே காலத்திலெழுதப்பட்டதென்றும் அதன் பாகங்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்படவில்லையென்பதுமே.

இவ் விஷயத்தை நன்றாய் உணர வேண்டும். ஏனெனில் தற்காலத்தில் சிலர் கீதையை பாரதசம்பந்தமில்லாத தென்றும் அது எவராலோ எப்படியோ பாரதத்தில் ஏற்றப்பட்டதென்றும் நினைக்கிறார்கள்.

* * *

சுதேச பாஷையில் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகள் இராஜதுரோகமான விஷயங்களையாவது மற்றைய இராஜாங்க விஷயங்களையாவது எடுத்தாளுவனவல்ல. மதத்தையும் ஞானத்தையும் பற்றிய விவகாரங்களே அவற்றின் முக்கிய தொழிலாம். இவற்றின் விஷயமாய்ப் பெருந்தர்க்கங்கள் அடிக்கடி விளைகின்றன. ஆயின் இப்பத்திரிகைகள் எவ்வளவோ தாழ்ந்த விலைக்குப் பிரசுரிக்கப்பட்டும் ஆதரிப்பார் தொகைச் சுருக்கத்தினால் கை நஷ்டத்தை விளைக்கின்றன. ஆதலால் சுயபாஷை அபிவிர்த்தியைக் கருதுமெல்லோருந் தங்களாலியன்றமட்டும் இப்பத்திரிகைகளை அபிவிர்த்திக்குக் கொண்டு வரமுயல வேண்டும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம் தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஆ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆ ஆகஸ்டுமீ 21உ சனிக்கிழமை. { இலக்கம்-௩

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

III.

(துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தடையுமாறு கூறினமை)

பரேண நாகம் நிஹிதம் குகாயாம்
விப்ராஜதே யத்யதயோ விசந்தி | (௩)

(இதன்பொருள்) பெரிதின் பெரியராய (பின்னர் அணுவின் அணுவினராய) இதயவுள்ளக் குகையின் கண்ணே எந்தச்சிவனார் பிரகாசிக்கின்றாரோ (அந்தச் சிவனாரைத்) துறவிகள் அடைகின்றார்கள்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

9. உள்ளக்குகை—உள்ளக் குகையின் கண்ணே விளங்குகின்ற சிவனார் அருள்கொண்டே அவரை அறிதல்வேண்டும் என்பது போதக் கைவல்லியுபநிடதமும், மகோபநிடதமும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறிய

அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந் ஆத்மாகுஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ: | தமக்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீசம் ||

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிருமணமாக, சிவபுராணம்

அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயா நயமவ்யய: |
குஹாயாம் நிஹிதச்சாபி ஜந்தோச்சாஸ்ய மஹேச்வர: |
தமக்ரதும் க்ரதுப்ராயம் மஹிமாதி சமாநவிதம் |
தாது: ப்ரஸாதாதீசாநம் வீதசோக: ப்ரபச்யதி ||

அணுவில் அணுவினரும், பெரிதிற் பெரியரும், நிர்விகாரியுமாம் சிவபிரான் இந்தச் சென்துவாம் ஆன்மாவுடைய உள்ளக்குகையின்கண்ணே கலந்தமர்ந்தாராதலின், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவரும், அருளாதிசயரும், மகிமாதிகுணத்தோடிசைந்தவருமாகிய சிவபிரானுரை ஆன்மாவானவன் அச்சிவப்பிரசாதத்தினாலே கலிதொலையப் பார்க்கின்றான் என்று பொருள்படுத்திற்று.

10. பெரிதிற் பெரியர்—"பரேண நாகம்" என மேலே போந்த கைவல்லியோபநிஷத மந்திரபாகத்துக்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் "சுவர்க்கத்துக்குமேல்" என்று பொருள்படுத்தலாலும், "அணுவுக்கணுவினர்" என்பது இச்சையுள்ளக்குகையினரென்று அவ்வுபநிஷதம் கூறுதலாலும், கைவல்லிமுதலிய உபநிஷதங்களும், அவற்றுக்கு உபப்பிருமணமாய சிவபுராண முதலியவைகளும் "பெரிதிற் பெரியர்" என்பது பொருள்பட "மகதோ மஹீயாந்" என்று கூறுதலாலும், அந்தப் "பரேண நாகம்" என்னும் அம்மந்திரபாகத்துக்குப் "பெரிதிற் பெரியர்" என்று கண்டே பொருள் கூறுதலே பொருத்தமாமென்க.

IV.

(துறவிகள் மகாசிவலோகமடைந்து பராமிர்தசிவ ரூபராய் முத்தியடைதல் கூறினமை)

வேதாந்த விஞ்ஞாந ஸுநிச்சி தார்த்தா
ஸந்யாஸ யோகாத்யதய: சுத்த ஸத்வா: | (எ)
தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்த காலே
பராம்ருதா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே | (அ)

(இதன்பொருள்) (எ) அந்தத் துறவிகள் இவ்வாறு வேதாந்தத்தின் பாலதாம சிவஞானத்திலே நல்ல நிச்சயார்த்த முடையராய், (சர்வ காமபலன்களையும சிவார்ப்பணஞ்செய்து அவ்வரைச் சேர்தலாம) சந்நியாசயோக வாயிலாக (அடமிராகிருச) திவ்ய தேக முடையராய;

(அ) பின்னர் அவரெல்லாம (விஷ்ணு உபாசகர்களால) நாராயணருடைய (பரருடைய) அநந்தத்திலே (பிரளய கற்பத்திலே கால விளம்பத்திலே) எய்தப்பெறும சிவலோகத்திலே (ஷடத்துவாவின் கரைகண்ணதாம பதத்திலே) (காலவிளம்பமின்றி) எய்தி பரமாமிர்த சிவரூபராய வீடுறுகின்றார (பாசத்தினின்று நீங்குகின்றார.) என்று சிவாதுவிதத்துக்கிசைய பொருள் கோடலாகும.

(அ) அவரெல்லாா (சதாசிவோபாசகராந் துறவிகளெல்லாம்) மகா சிவலோகத்திலிருந்து மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்திலே பரமாமிர்தராய அங்கிருந்தவாறே) பரமுத்தியில தலைப்படுகின்றார் என்று சைவ சித்தாந்தத்துக் கிசைய பொருள் கோடலுமாகும்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை)

11. சந்நியாச யோகம—வேதாந்தார்த்த அருள் ஞானத்தில் நிச்சயமுடையோர்க்கே எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்று கொண்டு எத்தொழிலையும் இறைபணியாக்கிச் சிவார்ப்பணஞ்செய்ய வன்மையுளதாகும இதுபற்றியே பகவத்கீதை.

யத்கரோஷிய தச்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் | யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்ப்பணம் | சுபாசுபபலைரேவம மோக்ஷ்யஸே கர்மபந்தனை: | ஸந்யாஸயோகயுக்தாத்மா விமுக்தோமா முபைஷ்யஸி | காம்யாநாம கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்யாஸம் கவயோ விது:||

கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனை நோக்கி, "குந்திபுதல்வா, எதைச் செய்கின்றாயோ, எதைப் புசிக்கின்றாயோ, எதை ஓமிக்கின்றாயோ, எதைக் கொடுக்கின்றாயோ, எத் தபசைச் செய்கின்றாயோ அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அக்கருமங்களை என்னிடத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாசயோகத்தோடு கூடினவனாய், நீ நன்மை தீமைக் கேதுவாகிய கன்மபந்தங்களிலிருந்து விடுபடுவாய்; அவ்வாறு விடுபட்டு என்னை அடைவாய். காமிய கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்று அறிஞர் கொள்கின்றார்" என்றும் கூறினாராகச் சொல்லுமாற்றால், எக்கருமங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலையே "சந்நியாசயோகம்" எனக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறியதுமாமென் றுணர்க. பாத்மபுராணத்தைச் சார்ந்த சிவகீதையும "கோடி ஜென்மங்களிலே ஈட்டிய புண்ணியங்களினாலே சிவனிடத்திலே பக்தி உண்டாகின்றது. அந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினால் பலன்களையெல்லாம விதிப்பிரகாரம சிவார்ப்பணஞ் செய்துகொண்டு அக்கினி கோத்திராதிகளையும் வாவிதடாக ஆராமங்களையும் முறையே செய்து அமைக்கின்றான்" என்றுகொண்ட கருத்தினால்

கோடிஜந்மார்ச்சிதை: புண்யை: சிவேபக்தி: ப்ரஜாயதே | இஷ்டாபூர்த்தாதிகர்மாணி தேநாசரதி மாநவ: | சிவார்ப்பணதியா காமாந் பரித்யஜ்ய யதாவிதி ||

என்று கூறிற்று. பிரமசரிய முதலிய ஆச்சிரமமுடையார் எல்லோர்க்கும் பிரமவித்தை இன்றியமையாததாம என்றும், பலத்தைத் தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்றும் கூறினார் நீலகண்ட சிவாசாரியருமா மெனக. பகவற்கீதையிலே கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனருக்கு உபதேசிக்குமிடத்துத் தம் பொருட்டே எல்லாவற்றையும அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்க என்றும, சிவகீதையிலே சூதா இருஷிகளுக்கு உபதேசிக்குமிடத்துக் "கருமபலன்களையெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்க" என்றும், பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு (மேலே சொல்லியவாறு) உபதேசிக்குமிடத்து "சந்நியாச யோகஞ் செய்க" என்றும கூறுதலால், இவையெல்லாம ஒருநெறிப்பட எவருக்கும் அர்ப்பணமாய்ச் செல்லுமென்று சொல்வேம. "பகவான்" என்னும சப்தம சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமேனும, அவர் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும செல்லுமென்று அரதத்தாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திலே கூறியிருக்கின்றாராதலினாலும, அதற்கிசையவே கிருஷ்ணர் பகவற்கீதை பத்தாம அத்தியாயத்துப் பதினொன்று பதினேழாவது சுலோகங்களினாலே "பகவான்" என்றும, பிரமா கைவல்லியோபநிடதத்து முதலாவது இரண்டாவது மந்திர பாகங்களிலே "பகவான்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்களாதலினாலும, சிவோகம் பாவனையில் முற்றினமை பற்றிச் சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற சிவபக்தர்களாகிய கிருஷ்ணரையும் பிரமாவையும் சிவமாகக்கொண்டு அவரவரையும சிவார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்தவினாற் பரமாமிர்த சிவரூபராகின்றார் என்று பொருள் படுத்தப்படுதலினாலே போதரும் இழுக்கொன்றுமின்றாமென்க. இதுபற்றியே சிவனடியார்க்குச் செய்வது சிவபிரானுக்குச் செய்தலாய் முடியுமென்று சிவாகமாதிகள் முழங்குவனவுமாமென்க.

12. வேதாந்த விஞ்ஞானம்—இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே "பிரஞ்ஞானம்" த்தின் பரியாய நாமங்கள் பலவற்றுள்ளே ஒன்றாக "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதம் தான்

ப்படலாலும், அம்மந்திரத்திலே யணப்படிய "திருதி" முத லிய பதங்கள் சிவ சத்திக்குப் பெயராக வாயுசம்ஹிதை உத்த ரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறும் சுலோ கங்கள் கூறுதலாலும், அவ்வாறே "பிரஞ்ஞானம்" என்பது சிவசத்திக்குப் பெயராகக் கைலாய சம்ஹிதை உத்தரபாகத்து, பத்தாம் அத்தியாயத்து அறாறிருபத்தினென்ராம், அற்றிருப த்தைந்தாம், அற்றிருபத்தாறும் சுலோகங்கள் உணர்த்துதலா லும், "விஞ்ஞானம்" என்றது சிவனருள் ஞானத்துக்குப் பெயராய்ப் போந்ததென்பது பெறப்பட்டது. இந்த அரு ட்பரை ஞானத்தின் பாலதாம் வேதாந்த விஞ்ஞானமே உப நிஷதங்களு ளெல்லாந் தலைமை யாகிய வைதிக சைவ சுவே தாசுவதரோபநிஷதத்திலும், ஈண்டைக் கைவல்லியோபநிஷ தத்திலும் பேசப்பட்டு, தீவிரதரபக்குவ அன்பர்களுக்கு உபதேசிக்கற் பாலதாமெனக் கூறப்பட்டதுமா மென்க. 'விஞ் ஞானியானவன் எக்காலமும் அருள் ஞானத்தோடு கூடின வனுயாகின்றான்" என்ற கருத்தினால், சிவகீதை

விஞ்ஞாநீயஸ்துபவதி யுக்தேந மநஸாஸதா |

என்று கூறிறது. ஈண்டு "மனம்" என்றது மேலே சொல் லிய ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறும அத்தியாயத்து இரண் டாம் மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்டவாறு "ஞானசத்தி" க்கு ப்பெயராய்ச் செல்லு மன்றி, அந்தர் கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றாகிய மனத்தின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க. இவ் வாறே கைவல்லியோப நிஷதத்திலும் (மேலே சொல்லிய வாறு) "விஞ்ஞானம" என்னும் பதம் சிவனருட்சத்தி ஞா னத்தின் மேலாமன்றி, கண்ணுவசாகையுடையாரது ஐந்தாம் அத்தியாயத்து எழாம் பிராம்மணத்து இருபத்திரண்டாம் மந்திரத்திலே கண்டவாறு (சீவ) ஆன்மாவின் பெயராகச் செல்லாதா மெனக.

13. சுதந்தசத்துவர் }
14 பிரமலோகம் } "பாசுபதயோகபரியந்தமே வேத
15. பராந்தகாலம் }

சிரசிலே பேசப்பட்டன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்க ளுள்ளே மூன்றாவதாகிய பாசுபத யோகந்தான் சிவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாக்கும்" என்ற கருத்தினால் சைவபுராணம்

பரமோ யோகபர்யந்தோ தர்மச்ருதி சிரோகதஃ |
தேஷு பாசுபதோயோகஃ சிவம் ப்ரத்யக்ஷ யேத்த்ருடம் ||

என்று கூறிற்று. வைதிக பாசுபதயோகிகள் தோழத்துரிய உரிமை போலச் சுத்த சிவதத்துவபதிகளோடு ஒத்த வடிவ மும், ஒத்த போகநுகர்ச்சி முதலியவும் பெறுவர் என்றும், இந்த யோகிகள் மகாப்பிரளயமாகிய மகாசங்கார காலத்தி லே அங்கிருந்தவாறே சிவஞானிகளால் அடையப்படும் பர முத்தியை அடைகின்றார் என்றும் சிவபுராணங்களும் சிவா கமங்களும் செப்புகின்றன. சிவகீதை, சிவராகவசம்வாதத் திலே

ப்ரம்மலோகே திவ்யதேகே புக்த்வா போகாந்யதேப்ஸிதாந் |
தத்ரோஷித்வா சிரங்காலம் ப்ரம்மணா சஹமுச்யதே ||

சிவலோகத்திலே திவ்யதேகமுற்றிருந்து இஷ்டபோகந் துய் த்து நெடுங்காலம் பிரமத்தோடிருந்து முத்தராகின்றார் என் னும் ... மையாலும், வாயுசம்ஹிதை

அநுக்ரஹமயஞ் சக்ரம் சாந்த்யதீத கலாமயம் | சதாசிவாதி ஷ்டிதஞ்ச பரமம்பத முச்யதே | ஏதத்தேவபதம் ப்ராப்ய யதீ நாம பரிவ்ராத்மநாம் | சதாசிவோ பாசகாநாம் ப்ரணவாசக்த சேதஸாம் | ஏதத்தேவ பதம் ப்ராப்ய தேஸார்த்தம் முநீச்வராஃ | புக்த்வா ஸவிபுலாந் போகாந் தேவேந பரம்மரூபிணா | மகாப்ர ளய சம்ப்ராப்தௌ சிவஸாம்யம் பஜந்தி | தேப்ரம்ம லோக இதிச்ருதி ராஹுஸநாதநீ ||

அநுக்கிரக மயமாயுள்ள சக்கரம் (சதாசிவசக்கரம்) சாந்தியா தீத கலாமயமாம் என்றும், இது சதாசிவர் அதிஷ்டிக்கும் பரமபதமாம் என்றும், பிரணவத்திலிருத்திய சதாசிவோபா சர்களாகிய யதிகளுக்கு எய்துந் தானம் இதுவாமென்றும், இப்பதத்திலே யிருந்து பெரும போகமெல்லா நுகர்ந்து மகா ப்பிரளய காலத்திலே (மகாசங்காரகாலத்திலே) அந்தப் பிரம த்தோடு கூடப் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் இது பற்றியே (முண்டக கைவல்லிய) சுருதி 'தேப்ரம்மலோகே' என்று உரைத்ததுமா மென்க என்று கூறிற்று. பின்னருஞ் சிவபுராணம்

ஸூர்யகோடி சங்காசம் ஸ்தாநமாத்ய முமாபதேஃ | சர்வகா ம சமாயுக்தம் விசுத்தம நித்யமக்ஷயம | ஸம்ப்ராப்ய தத்பதந் திவ்யம் சமஸ்த க்லேசவர்ஜிதாஃ | சர்வஜ்ஞாஃ சர்வகாஃ சுத் தாஃ பரிபூர்ணா பவந்திச | விசுத்தகாய கரணாஃ பரமைச்வர்ய ஸம்யுதாஃ | ஸதேஹாச்ச விதேஹாச்ச பவந்த்யாத் மேச்சயா புநஃ யேஸம் ப்ராப்தாஃபரம் ஸ்தாநம் ஞாநயோக ரதாநராஃ— நதேஷாம் புநராவ்ருத்திர் கோரேஸம்ஸார மண்டலே ||

உமாபதியாகிய சிவனுடைய பதம் கோடி சூரியப் பிரகாச முடைய தென்றும், சர்வாபீஷ்ட திவ்யபோகங்களோடிசை ந்ததாயும், அதிசுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அழியாததாயும், கிலேசமெல்லாம் ஒழிந்ததாயுமுள்ள அந்தத் திவ்ய சிவலோ கத்தை எந்த ஞானயோகிகள் அடைந்து சர்வஞ்ஞர்களாயும். சர்வவியாபகர்களாயும், தூயராயும், பரிசுத்தமுடையவர்களா யும், (மகாமாயையி லுண்டாகிய) திவ்யதேகமுடையராயும், சுவாதீனப் பிரவிருத்தியுடையராயும், சதேகர்களாயேனும, விதேகர்களாயேனும் இருந்தார்களோ, அந்த ஞானயோகிக ளுக்குச் சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத் திரும்புதலில்லை (புந ராவிர்த்தியில்லை) என்று கூறியதைச் சைவபாஷ்யகாரர் உத கரித்தார். மேலேசொல்லிய உபப்பிரும்மணங்களுக்கு மூல சூத்திரங்களாய் நின்ற முண்டகோபநிடதமுங் கடவல்லியுப நிடதமும்,

தே ப்ரம்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதாஃ பரிமுச் யந்திஸர்வே |

அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) எல்லோரும் சிவலோக (புவன) ங்களிலே (திவ்யபோக மெல்லாம் புசித்திருந்து மகாசங்கார காலம் எனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்திலே பரசிவமுத்தி யைத் தலைப்படுகின்றார் என்று கூறின. தைத்திரீயோபநி டதம்

யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமேவ்யோமந் |
ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரம்மணா ||

பரமாகாயத்தினதாம் குகையின்கண்ணே சிவத்தை (பிரம த்தை) எவன் அறிகின்றானோ, அவன் பிரமத்தோடுகூடச்

(சிவலோகத்திலே) சர்வபோகங்களையும் நுகர்கின்றான் என்று கூறிற்று. ஐதரேயோபநிஷதம்

ஸ ஏதேந ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாஸ்மால் லோகாதுத்க்ரம்யாமுஷ்மிந்ஸ்வர்கேலோகே சர்வாந காமாநாப்த்வா மருதஸ்ஸமபவத்||

அவர் (வாமதேவர் என்னும் யோகியார்) சிவனருண் ஞானத்தினாலே இவ்வுலகத்தை ஒருவிப்போய்ச் சிவலோகத்திலே இன்பமெலாம் துய்த்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய முற்றவராயினர் என்று கூறிற்று. தலவகாரோபநிடதம்

யோவா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்யபாப்மாந மநந்தே ஸ்வர்க்கே லோகேஜ்யே யே ப்ரதிதிஷ்டதி |

எவர் இந்தப் (பிராம்மி) யோகத்தை அறிந்து பாபங்களை யெல்லாம் போக்கினரோ, அவர் முடிவில்லாததும, அடைதற்கரியதுமாகிய சிவலோகத்திலே நிலைபெறுகின்றார் என்று கூறிறது. உபநிஷதம் என்னும் பதத்திற்கு யோகம் என்னும் பொருளுண்மையால் ஈண்டுத் தலவகாரோபநிஷதத்திலே போந்த "பிராம்மி உபநிடதம" என்பது பிராமமியோகம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது கூர்மபுராணமுதலிய உபப்பிரும்மணங்களுக்கு உடன்பாடாதம். சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

யஏஷஸம்ப்ரசாதோஸ்மாச்சரீராத் சமுத்தாயபரமச்யோதிருபசம்பத்யஸ்வேநரூபேணுபிநிஷபத்யதே |

எவா அருளையுடையராய் இந்தச் சரீரத்திலிருநது எழுந்து (பராசத்தியாம்) பரஞ்சோதியை அடைந்து, அந்தச் சிவசாரூப்பியம் அடைந்தவனாகின்றான் என்று இநதச சாந்தோகியோபநிஷதமே

ஸகல்வேவம வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரமம லோகமபிசமபத்யதே நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே |

இந்தப் பிரகாரம் தன்சீவ காலம் வரையும் ஒழுகுகின்றவன் சிவலோகததை அடைந்து மீளப்பிறக்கின்றான இல்லை, மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை என்று கூறிறது. இநதச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்தின் பொருளைக்கொண்டே வேதவியாசரும் தமது வேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி அத்தியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே

அநாவிருத்தி: சப்தாதநாவிருதநி: சப்தாத் |

"மீளப் பிறப்பில்லை" என்பது. இருமுறை அடுக்கிச் சாந்தோக்கியோபநிஷததிலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்னும் பொருளுறக் கூறினர். தைத்திரியசங்கிதையிலே காணப்படும் "தேதாமாநி" என்றற்றொடக்கதது மந்திரத்திலே காணப்படும "விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" எனனும் மந்திரதுக்குப் பொருள கூறியவிடத்து, அப்பயதீக்ஷிதர் விஷ்ணு பதத்தின் மேலாயது சிவலோகம் என்று உபப்பிரும்மணங்களுக் கிசையப் பொருள் கூறினர். சிவதருமோத்தரம்

ஞேயம் விஷ்ணுபதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் |

விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய் அறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்யசிவபதமாம் என்று கூறுதலாலும், திராவிட சிவதருமோத்தரம்

அதற்குமேலுமையாள் புரமற்புத
மதற்குமேற்சிவலோக மென்றுயகவே
யதற்குறுமவளம் வாசகிடைக்கிடா
வதற்குப்புக்கவர் மீள்பவரலரே.

(மேலே கூறிய உபநிஷதபுராண பிரமாணங்களுக்கிசைய) மகா சதாசிவநாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசிவலோகத்தை அடைந்தவர்கள் அளவிடப்படாத திவ்ய வளங்களையுடைய அச்சிவலோகத்தினின்று மீளார்கள் (எனவே, பிறவியிற் செல்லார்கள்) என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரும் தமது சைவபாஷ்யத்துச் "சாம்பராதி" அதிகாணத்திலே

விஷ்ணுபதாதூர்த்வமப்ராக்ருதசிவபதம்பரமாநந்தமயமநுவிசந்தி | சதாசிச்ரூபதே | சோத்வா: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் |

விஷ்ணுபதத்தின் மேலானதாய், அப்பிராகிருதமாய், பரமானந்தமயமாயுள்ள சிவபதத்தை யோகிகள் அடைகின்றார்கள், இதுபற்றியே (கடவல்லி) சுருதியும் அவன் (யோகி மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவகலை என்னும் ஆறு) அத்துவாககளின் கரைக்கண்ணதாய், அவ விஷ்ணுலோகத்துக்கு மேலானதாயுள்ள (சிவ) பதத்தை அடைகின்றான என்று கூறியதாமென உரைத்தார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்

பொன்னார் மாடநீடுஞ் செல்வப்புறவம்பதியாக
மின்னாரிடையா ளுமையாளோடு மிருந்த விமலனைத
தன்னார்வஞ் செய்தமிழின் விரகனுரைத்த தமிழ்மாலை
பன்னூல் பாடியாடப் பிரியார்பர லோகந்தானே.

கோலமாகரி யுரித்தவ ரரவொடு
ஏனக்கொம் பிளவாமை
சாலம பூண்டுதண் மதியதுசூடிய
சங்கரனார் தம்மைப்
போலத்தம் மடியாக்கு மின்பமளிப்பவர்
பொருகடல் விடமுண்ட
நீலத்தார்மிடற் றண்ணலார் சிரபுரந்
தொழுவினை நில்லாவே.

என்றற றொடககத்து வேதசார திராவிட சூக்தங்களினால், சிவபிரானை அன்பினோடு உருகி வழிபடும் அன்பர்கள் பரலோகமாகிய சிவலோகத்தினின்று மீளார என்றும், அங்கே அளவிலலாத சிவபோகங்களைப் புசிப்பாரென்றும் மேலே செல்லிய தைத்திரிய பிரமாணந்தவல்லி, ஐதரேயம, சாநதோக்கியம், கடவல்லி முதலிய சுருதிகளுக்கும, சிவாகமங்களுக்கும உடன்பட அருளினராக, ஏகான்மவாதிகள் "சுவர்க்கலோகம்" "பிரமலோகம்" முதலியவைகளுக்குப் பிறிது பொருள் கூறிச் சுருதியைக் கொல்வது யாது பயன் கருதியோ; ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அந்தவைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் பொருந்தவே 'வானவூர் கொள்வோகா மாய்ப்படை வாராமே', 'அண்டர் நாடாளவோ நா மல்லற்படைவாராமே' என்றற் றொடக்கத்தசுருதிகள் வாயிலாகக் கூறிய "வானவூர்" "அண்டர்நாடு" என்பன சுவர்க்க லோகத்தின் மேலாதாகு, சிவலோகத்தின்

மேலாமென்க. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் மேலே சொல்லிய சுருதி புராணங்களுக் கிசையவே,

மலர் மிசையேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசைநீ டுவாழ்வார்.

இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே உமாசமேதராகிய சிவபெருமானை இடையீடின்றித் தியானிப்பவர் எல்லாவுலகங்களினும் மேலாகிய மகாசிவலோகம் எனனும் வீட்டுலகின் கண்ணே அழிவின்றி எக்காலமும வாழ்வார் என்று பொருள் படக் கூறியருளினார். இவ்வாறே மற்ற உண்மை நாயன்மாகளும் கூறினார்கள். அக்கினி புராணத்திலே

தீபகம் ரோசகஞ்சைவ மோசகந் தீர்க்ககாமிச |

(அத்துவாதித பிரமலோகத்தைச் சார்ந்த) சிவதத்துவத்திலே தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகை முதலிய பல திவ்யபுவனங்கள இருப்பனவாகக் கூறப்படுதலால் மகாநாராயணம், முண்டகம், பிருகதாரணியம், கைவல்லிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே "பிரமலோகங்கள்" என்று பன்மையுறவும் கூறியவாமென்க. சிவோபாசனை செய்யப்பெறும தானங்களும், பிரமலோகம், சிவலோகம், கைலாசம், சிதம்பரம் எனப்பெயா படைப்பனவாம் என்பது சிவதததுவ விவேகம், சிதம்பரபுராண முதலியவைகளாலும், அவற்றுக்கு மூலமாய் நினற சுருதிகளாலும அறியப்படுவனவாம என்பதையும் யாவரும பூகித்தறிக. மேலே சொலலிய ஐதரேய தலவகாரோபநிஷதங்களிலும், தேவார திருவாசக முதலியவைகளினுஞ் சொல்லப்படும் "சுவர்க்கலோகம்" "அண்டர் நாடு" முதலியன சிவலோகமெனப பொருள்படுத்தப படுவனவன்றி இந்திரனுடைய சுவாக்கலோக முதலியவாகப் பொருள்படுத்தப்படுவனவன்றும். சிவோபாசனை செயயும் வைதிக சைவயோகிகள் இந்திராதியருடைய சுவர்க்கங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்ற கருத்தினாலன்றோ ஸ்ரீஞானசம்பநதர் திருச்சாயக் காட்டுத் திராவிட அருட் சுருதியிலே, "மலர்க்கொன்றைத் தொங்கலா னடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளலவே" என்று கூறியவாறருல் அறியப்படும்.

தேப்ராமமலோகேஷுபராந்தகாலே |

என்றதற்கு, "உமாசமேத சிவபெருமானுடைய காரிய மூர்த்தியாய்க் கொண்டு, எவர் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்றாரோ அவர்கள் வைகுண்ட லோகத்தை அடைந்து அங்குள்ளபோகமெல்லாந் துய்த்து இறுதியாகிய தேகாவசான காலததிலே பின்னர்ச் சிவலோகத்தை அடைந்து "முத்தராகின்றார்" என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்.

தேப்ரம்மலோகேஷுபராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே |

என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருளாக

ப்ரம்மலோகே பரஸ்ய ப்ரம்மகல்ப்பஸ்யாவஸாநகாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டாம்ருதசப்தவாச்யம் மகேச்வரம் ப்ராப்ய முச்யந்தி |

பிரமலோகத்தின் கண்ணே யிருந்து பரமாகிய பிரமகற்பத்தின் முடிவுகாலத்திலே சர்வோத்கிருஷ்டராய் அமிர்த சப்தப்பொருளாயுள்ள சிவத்தை அடைந்து வீடுறுகின்றார் என்றும் கூறுவாருமுளர். அப்பயதீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்ட சிவதததுவ விவேகமும் இரத்நத்திரய பரீக்ஷையும் (நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்தவாறு) பாசுபத ஞானயோகிகளுக்குப் புநராவர்த்தியில்லை (மீளப் பிறவியில்லை) என்று கூறி, கன்மயோகிகளுக்கு (நிர்க்குணோபாசகர்களுக்கு) மீளப்பிறவியுளது என்று உரைக்கின்றன. மேலே சொல்லியவாற்றால் "விசுத்த சத்துவர்" என்றது "விசுத்ததேகத்தினர்" மேலும், "பிரமலோகம" என்றது துரியப் பிரம்ம சிவலோகத்தின் மேலும், "பராந்தகாலம்" என்றது மகாசங்காரகாலததின் மேலும பொருள் செல்லும். பிரதிபக்கத்திலே சரீரத்திலே தனனை அறிதலாம் பிரமஸாக்ஷாத்காரம் எய்தாதவர்கள் (மாயாவாத நிர்க்குண) பிரமத்தின் காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திரராயினோருடைய சத்தியலோகம் வைகுண்டலோகம் கைலாசலோகம் என்பவைகளிலேயிருந்து அந்தக் காரியப் பிரமா முதலாயினோருடைய முடிவுகாலத்திலே பிரமஸாக்ஷாத்கார மடைதலாலாகிய முத்தியை அடைகின்றார் என்று மாயாவாதோபநிஷதக் கருத்தைத் தழுவி மீளப்பிறவி கொடுக்கும் தாழ்ந்த இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலைக்குப் பொருள் படுத்துதல் சாஸ்திரமுட்ப விசாரமில்லாமையினலா மென்க. கைலாசம் பலவகைப் படுதலினால, கண்டுக கூறிய காரியராகிய உருத்திரருடைய கைலாசத்துக்கும் துரியமூர்த்தியாகிய மகா சதாசிவருடைய (மகா) கைலாசத்துக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க.

வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்கள் வைதிக பாசுபதயோகம் வரையிலே பேசுமென வாயுசங்கிதை சொல்வதாலும், அந்த வைதிக பாசுபதயோகம் சிவாத்துவித நிலையாதலினாலும், சிவாததுவிதச்செல்வராகிய நீலகண்டசிவாசாரியர் (லய போகாதிகாரமூன்றனுள்ளே இலயாவஸ்தையினதாய்)க் குடிலையினின்று வேறுபடாத சிவதத்துவத்திலிருந்தே சிருஷ்டி தொடங்கிக் கூறி, அதனையே முத்திஸ்தானமாக முடித்துப் பேசுதலினாலும், இவர்க்கிசையவே உமாபதி சிவாசாரியர் "நிலவுலகாயுதாதி நிகழ் சிவாததுவிதாநதம்" எனச் சமயங்களையெல்லாம் முதலு மீறுமாகத் தொகுத்துக் கூறினாராக, சைவசித்தாநதச் செல்வர் லோகாயுதமுதலிய புறப்புறச் சமயம் புறச்சமயம அகப்புறச் சமயம் என்னும் மூவகைச் சமயங்களின் மேலாய பாஷாணவாதமுதல் சிவாத்துவித மீறாகிய அகச்சமயங்கள் ஆறையும்பற்றிப் பேசியவிடத்து இந்த அகச்சமயத்தின் முதநிலை அதிகாரயோகலயம் என்னும் மூன்று அவஸ்தைபற்றிய சகள (மகேசன்), நிஷ்கள சகள (சதாசிவன்), நிஷ்கள (சிவன்) என்பது பொருள்படக் கூறினாதலினாலும், வாதுளாகமம்

சிவததவம் மகாசேந நிஷ்களந்த்விதி கீர்த்திதம் |

சிவதத்துவத்தை நிஷ்கள மென்று கூறுகின்றமையானும், துரிய உமாசகாயராகிய நிஷ்கள சிவனுரை இதயாகாசத்தின் கண்ணே வழிபடும் சிவாத்துவித வைதிகபாசுபத யோகிகளுக்கு முத்திஸ்தானம் (பிரமலோகமாகிய) சிவலோகதது சிவசாரூப்பியமே யாதலினாலும், இந்த யோகபாதத்தினுள் தனியானது ஞானபாதமா மாதலினாலும், அது பற்றியே சிவாகமம்

வேதாந்தார்த்தமிதம் ஞானம் | வேதஸாரமிதந் தந்த்ரம் |
சித்தாந்தம் வேதஸாரதவாத் ||

"வேதத்தின் பொருளே இந்த ஞானம் என்றும், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச் சித்தாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் வேதசாரமாயிருத்தலினு லென்றும்," கூறுகின்றமையாலும், இந்த ஞானபாதத்துச் சிவபிரான் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்டை என்னும் ஞானத்திற்சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில்யோகம, ஞானத்து ஞானம என்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடப்படுவர் என்றும், இந்தக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் மூன்றின் நின்றோர் சுத்த தத்துவ புவனங்களிலே அபரமுத்தராக வைகியவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்றும், அவ்வாறே உண்மை ஞானத்திற சரியை கிரியை யோகம என்னும் சிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்தவித்தை முதலிய அதிகார தத்துவ போகதத்துவ லயதத்துவங்களில் வைகும்மந்திரர் மந்திரேசுரர் முதலாயினோர் புவனத்துச் சாலோக்கிய முதலிய அபரமுத்திப் பேறும் என்றும், வைதிக சைவசித்தாந்த சாஸ்திரமுடையார் சொல்கின்றாராதலினாலும் வைதிக பாசுபத ஞானயோக சிவாத்துவிதிகளுடைய முத்திநிலையும், வைதிக சிவாகம நெறிப்படி ஞானயோகபாதத்து நின்றாருடைய முத்திநிலையும ஒன்றாய், சர்வசங்காரகாலத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் மகாகைலாச பரப்பிரம மகாசிவலோகத்திலே முறறுமாமென உணாக. ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் "ஈக்ஷதிகர்மாதி காணத்து" "பிரமலோகம்" என்றது பரப்பிரமமாகிய சிவபிரானுடைய லோகம் (சிவலோகம்) என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றார். பிரமலோகம் என்ற உடனே "பிரமதிருச்யம்" என்றேனும், "பிரமமாகிய லோகம்" என்றேனும் "காரியப் பிரமம்" என்றேனும் சுருதி உபப்பிரும்மண சாஸ்திர விருத்தமாகப் பொருள் படுத்தி அநுஷ்டிக்குங்கால் அது காலவிளம்பத்தினாலன்றி நேரே உண்மை முத்திக்கு வழிகாட்டாதெனவும் சாஸ்திரயுக்தமாகப் பொருள்படுத்தி அதன்படி ஒழுகுகின்றோனுக்கு உண்மையாகிய பயன் சித்திக்குமாமெனவும், ஏகான்மவாதிகள் தாம் கீழ்நிலைமுத்தியிலிருந்துகொண்டு மதங்கள் அனைத்தினும் மேலாகிய முத்தியை அடைந்தாராக நினைத்து எழுதுவதும் பேசுவதுஞ் செய்தல் நிலத்திலே கிடப்பான் ஒருவன் தான் இமாசலத்தைக் கடந்து மேன்மண்டலத்தில் ஏறியிருப்பதாக நினைத்துக்கொள்வதுபோலாம் எனவும் யாவரும் உணரக்கடவா, வேதசிரசுகளும் தேவார திருவாசகங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தரவேதமும், திருமந்திரமும ஒரு கருத்தற மேலே சொல்லியவாறு நின்றனவாம் என்னுங் கருத்தினாலன்றோ, அவ்வைப் பெருமாட்டியார்

தேவர்குற ளுந்திருநான் மறைமுடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணர்.

எனமருளிச் செய்தார். அருளியவாறே, அநுபவத்திலும் மேலே உரைத்தவாறு பொருளினால் ஒத்து நிற்பவும் காண்கின்றேம். இதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் விபரீதப்பொருள் பொருத்த முடையனவன் றென்பது அறியப்படும். மேலும்,

பராத்பரதரோப்ரம்ம தத்பராத்பரதோஹரி: தத்பராத்பரதோரீச: |

பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளார் பிரமா என்றும், அவருக்கு மேலாயுள்ளார் நாராயணர் என்றும், நாராயணருக்கு மேலாயுள்ளார் சிவனார் என்றும் சிவஸங்கல்போப நிஷதம் கூறுமாற்றால், "பராந்தகாலம்" என்றதற்குப்பொருள் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வோர் மதத்தாரும் தத்தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட கடவுளுக்கே பொருந்தப் பொருள் செய்வர். பராந்தகாலம் என்றதற்கு விஷ்ணு உபாசகர் நாராயணர் பதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய பிரமப்பிரளய கற்பத்துக்கும், சிவாத்துவிதிகள் சிவபதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய விஷ்ணு பிரளய கற்பத்துக்கும், சைவசித்தாந்திகள் மகாப்பிரளய சங்காரகாலத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினார் என்பது புராணோபப்பிரும்மணங்களால் அறியப்படுகின்றது. சிவாத்துவிதிகளுடைய கார்க்கி ஆகாசம பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்திலே முடிவதாகப் பிருகதாரணியத்திலும் புராணங்களிலும் சொல்லப்படுதலால், வைதிகபாசுபதயோக சிவாததுவிதிகளும் வைதிக சைவசித்தாந்திகளும "பராந்தகாலம்" என்றதற்குச் சொல்லும்பொருள் விரோதமுறாது பொருத்தமுடையதேயாம்.

(16) அமிர்தம்—ஜாபாலத்திலே "இவைகள் அமிர்தத்தின் (சிவத்தின்) நாமங்களாம" என்பது பொருள்பட

ஏதாநிஹவாம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி |

என்று கூறினமையால், "அமிர்தம்" என்னும் பதம் சிவத்துக்குப் பெயராகக் கொண்டேம். இவ்வுண்மை சைவபாஷ்யத்து "அநந்திராதிகரண" முதலியவைகளால் அறியப்படும்.

V.

(மகா சிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உபதேசித்தமை)

விவிக்ததேசேச ஸுகாஸநஸ்த:
சுசி: ஸமகரீவசிர: சரீர: | (௯)

அத்யாச்ரமஸ்த: சகலேந்த்ரியாணி
நிருத்ய பக்த்யாஸ்வகுரும் ப்ரணம்ய | (௧0)

ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்
விசிந்த்யமத்யேவிசதம்விசோகம் | (௧௧)

அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தரூபம்
சிவம்ப்ரசாந்தமம்ருதம் ப்ரம்மயோநிம் | (௧௨)

தமாதிமத்யாந்த விஹீநமேகம்
விபும் சிதாநந்தமரூபமத்புதம் | (௧௩)

(இன்னும் வரும்.)

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அறஞ்செயான்றிறம்.

அறஞ்செயான்றிறம், என்பது அறத்தைச் செய்யாதவன் கூறுபாடு; ஈண்டறம்புரியான் கூறுபாடு முதலியவரும் பலசெயயுட்டொகுதிக் காயினமையி னிது அன்மொழித்தொகை. அறமாவது தன்னை வந்திரந்தார்க்கும் இரவாதவர்க்கும் அவர் கேளாமுன் குறிப்பறிந்து மனமொழி மெய்களாலும் உதவி செய்தலாம். வினைக்கட்டறுத்தலின் அறமெனப் பட்டது, முதனிலை அறு. தன்னை வந்திரந்தார்க் கவர் வேண்டியவற்றை மறுது கொடுக்க அறம் உண்டாதலின இது முன்னதிகாரத் தொடியை புடைத்தாயிற்று.

> எட்டிபழுத்த விருங்கனி வீழ்ந்தன்ன
> வொட்டிய நல்லறஞ் செய்யாதவர் செல்வம்
> வட்டிகொண்டீட் டியேமண்ணின் முகந்திடும
> பட்டப்பதகர் பயனறியாரே.

(பொழிப்புரை.) தம்முயிர்க்குறு துணையாகப் பொருந்திய அறம் புரியாதவரது பொருள் எட்டிமரம பழுத்தபெரும் பழங் கீழ் விழ்ந்ததுபோலாம், அப்பொருளையும் வட்டியால் மிகப்பெருக்கி நிலத்திடைப்புதைத்து வைக்குங் கீழ்மக்கள் அப பொருளா லெய்தும் பயனையறிந்திலாந்தோ' எ-று.

(குறிப்புரை.) மா பழுத்த பழம் கீழ்வீழாது மேலிருந்தழியெய்தற் கருமையாம போலாது எட்டிப் பழங்கனிந்து கீழ்விழினும் அதனாற் பயனின்றுமாறுபோல இவறித்திரட்டுவார்க்குச் செல்வம் அத்துணையெளிதிற் கிடைக்கப் பெறினும் அதனாற் பயனின்றென் றுவமைகொள்க. இன்ன வியல்புடையாா பொருள் நிலையுதலின்றிக் கேடுறுதலின அந்நிலையாமையை விளக்கச் செல்வம எனபபொருட்குப் பெயர் கூறினார். வட்டி, பொருட்பயனுறுவாா அஃதுடையார்க்குக்கொடுக்கும் மேறபொருள். முழுச் செல்வச் செலவான் எய்தும் பயனை யொழிக்கினும், அபபொருட்கு வரும் வட்டியானுதல் அறம் புரியாதும், அறமொழியினும் தாமுந் துய்க்காதும வாளா மண்ணுக் கிரையாக்குதல பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்பார் வட்டிகொண்டாட்டியே மணணின் முகந்திடும் பட்டப்பதகர்பயனறியாரே என்றார். கொண்டீடுமென்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு; இதுவே பிரயோக விவேக நூலார்க்கும் கருத்தாதல் "கூறியவை யிரண்டுமாறெனும்" என்றதறைக்கு அவருரைத்த வுரையாலுணர்க; சேனாவரையரும இதுபோல்பவற்றைச் சொல்லுருபென்பர், ஆட்டல், ஈண்டுப் பெருக்கல், முகந்திடும் ஒரு சொன்னீர்மைய. இச்சொல் அப்பொருட்டாதல் "வேலாண் முகத்தகளிறு" எனுந்திருக்குறளில் பரிமேலழகர் உரைத்தபொருட் கருத்தானுமுணர்க. பட்ட என்பது மிகுதியை யுணர்த்தும் ஒருரிச்சொல்; சட்டவென்பதுபோல; "பட்டப் பகல்" என வரும் வழக்குமாறு முணர்க. இவறன்மை யுடையார்க்குச் செல்வப் பேறும் அஃதிலார்க்கு வறுமைப் பேறுந் தகைடிய தென்னை" வெனின்;—கழிந்த பிறப்புக்களில் செல்வம் பெறுதற்காம் வினை நிகழ்த்தியதும், அறிவு பெறுதற்காம்வினை நிகழ்த்தியதும் இப்பிறப்பில் முறையே யாந்தவர்களைப் பற்றினமையானென்றுணர்க; "இருவேறுலகத்தியற்கை" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். அற்றேல், ஊழிருந்தபடி யவரிம்மையில ஒழுகுதலின் அவரை யறம்புரியா ரென்றெள்ளல் சாலாதாம பிறவெனின்;—அற்றன்று. உம்மையில் தம்முரிமை யறிவால நிகழ்த்திய வினைப் பயனே யீண்டைக்குநுகர்ச்சியா மாதலின, இம்மை யறிவாற் செய்தலே கீழ்ப்பிறப்புக்கு நுகர்ச்சியாம; ஆதலால், ஊழின்வழித் தமமுரிமை யறிவால் ஈண்டும பிறண்டும வினைநிகழ்த்தல் யார்க்கண்ணும இனிது காண்டலின் அது சாலுமென்றுணர்க. தாமுநுகராது பிறர்க்கு முதவாது வைக்குஞ் செல்வம பயனின்றென்றவாறும். (க)

> ஒழிந்தனகாலங்களூழியும போயின
> கழிந்தனகற்பனை நாளுங் குறுகிப
> பிழிந்ததுபோலத் தமபேரிடரியாக்கை
> யழிந்ததுகண்டும மறமறியாரே.

(பொ-ரை.) காலமுலந்தன, ஊழியும் எத்தனையோ சென்றன, மனத்தாற செய்யப்படுங் கற்பனைகளு மழிந்தன; ஒரு காலைக கொருகால உடல் நுணுகித் துன்பத்திற்கு நிலைக்களமான தம் யாக்கைகள் அழிந்தன, இவ்வியல்பெல்லாம் அறிந்து வைத்தும் மககள் அறம் புரிந்ததனா லெயதும் பெரும் பயனை யறிந்திலர்; எ-று.

(கு-ரை.) காலம் இறைவனலன்றிப் பிறரால் வரம்பறுக்கமுடியாதது. ஊழிகாலத்தின் சினை கறபனையாவது யாம் மாளிகைகட்டுது மென்றும, அரசாளுது மென்றும், பெரும் பொருளீட்டுது மென்றும், பேரரசையும் பணிகொள்ளுதுமென்றும் வறியனுவான் கருதுதல். உயிர்க்கு நிலைக்களமான உடல்பல. பல் பிறப்புககளிலு மழிந்தபடியும் உயிர் நித்தமாதலின் தம்பேரிடர்யாக்கை யழிந்த என்றார். இபபிறப்பில் நம்முடல் பல வழிந்தனவென்றறிய இல்லேமெனின்;—பலர் இறந்து படுதலைக் கணகூடாயறிதலானும், இதுபோலவே கருதலளவை வாயிலாகப் பலவுடல் பல்பிறப்புக்களினும் அழிந்தமையறிதலானும் அது தெற்றெனத் துணியப்படுமென்க. அழிந்த, பலவின்பால் தெரிநிலை வினைமுற்று, அகரவீறு தொக்கது. அது சுட்டு; முதனூன்கடியினும் போந்தவற்றைக்குறித்தலின். அற்றேல் பலவறி சுட்டாற் கூறாது ஒன்றறி சுட்டாற கூறியதென்னை யெனின்;—காலம, ஊழி, கற்பனை, யாக்கை முதலியனவெல்லாம் அழிதற்றொழிலான் ஒத்தலின் அவற்றை யெல்லாம் ஒன்றுபடுத்து ஒன்றறிசுட்டாற கூறினா ரென்க. செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்துப் பிறிதோர்கால் எடுத்துக்கோடு மெனினும் எல்லாம் அழிதன் மாலையவாயிருத்தலின் அது சாலாதென்பார் மேற்செய்யுளில் கூறியதற்கு இச் செய்யுளில் ஏதுக்கூறினார். (உ)

> அறமறியாரண்ணல் பாதநினையுந்
> திறமறியார் சிவலோகநகர்க்குப்
> புறமறியார்பலர் பொய்ம்மொழிகேட்டு
> மறமறிவார்பகை மன்னிநின்றாரே.

(பொ-ரை). சிலர் அறத்தினால் விளையும் பயனறியாமையின இறைவன் திருவடி பரவும் பேற்றையுமறியார்; அஃதறியாமையின இறைவன் திருநகர்ப் புறத்தனுகும் புண்ணியமிலராகிப் பழிபாவங்களைச் செய்வார். பலருடைய பொய்யுரைகளைக்கேட்டு மறத்தை யன்றிப் பிறிதொன்றையு மறியார்; அவர் இறைவனுக்குப் பகைவராய் நிலைத்துநின்றார்; இதென்னொலோ! எ-று.

(கு-ரை). அறத்தினால் விளையும் பயன், இம்மையிற் புகழுடம்பு நிறுத்தலும், துறக்கத்தின்கட் பல்வகைப் போகங்களையும் உளங்கொளத்துய்த்து அதில் உவர்ப்புற்று மெய்யுணர்ந்து இறைவன் கழல்சேறலுமாம். இறைவன்கழல் அடைவார்க் கிஃதொரு தலையான் வேண்டுதலின் "அறமறியார்" என்றதன்பின் 'அண்ணல் பாதநிலையுந் திறமறியார்' என்றார். 'சிவலோகநகர்க்குப் புறமறியார்' என்றமையின் நிரயத்தகவயிற் கிடப்பா ரென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெற்றாம். 'பலர் பொய்ம்மொழி' என்றது உலகாயிதர் கூறுவன. அவர் இருவினையும, கடவுளும், உயிரும் இல்லையென்றும், நஞ்செவ்வறிவாலும் புரையறிவாலுஞ் செய்வனவே இருவினையென்றும், மடவாரே கடவுளென்றும், அவர்மாட்டுத் துய்க்கு மின்பமே பேரின்பமெனவும, நாற்பூதங்களும் மயக்குமயக்கதின்கட் டோன்றுவதே உயிரென்றும், நாளும் நமக்கானவற்றையே தேடிக் கோடலன்றி யறம்புரிதல பயனற்றதென்றும் பிறவற்றும் உரைப்ப. மறம், பாவம். இறைவன் விதித்தவற்றை ஒரீஇ நடந்து தமக்குறுதி யல்லாதனவற்றைத் தேடுவார் இறைவனுக்குப் பகைவராவரென்று கூறினா. (௩)

இருமலுஞ் சோகையுமீளையும் வெப்புந்
தருமஞ் செய்யாதவர் தம்பாலதாகு
முருமிடி நாகமுரோணிகழலைத்
தருமஞ் செய்வார்பக்கத் தூழகிலாவே.

(பொ ரை.) அறம்புரியார் பல்வகைநோயாற் பிணிக்கப்பட்டுத் துன்புறுவர்; அறம்புரிவார்மாட்டு அவை தங்கா; எ-று.

(கு-ரை.) இருமல், காசம்; சோகை, குருதியை யுறிஞ்சி யுடல் வெளிறப் பரவுவதொரு நோய்; ஈளை, உயிர்ப்புக் காசம்; வெப்பு, சுரநோய்; உரும், உரு மேறாகுன் வருந்துன்பம். இடி, இடிவிழுதல். நாகம், பாம்புகடித்தல், உரோணி, ஒருநோய், கழலை, குருதிக்கட்டி. தருமஞ் செய்யாதவர் பாவமாவன செய்தலின் இந்நோய்கள் வருதல் அவர்க்கொரு தலையென்றுணர்க; "அறத்தினூஉங்காக்கமு மில்லையதனை, மறத்தலினூஉங்கில்லைகேடு" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். தாழுதல, தங்குதல்; "தாழ்துணைத துறந்தோர் தனிதுய ரெய்த" என்புழியும் இவ்வாறே பொருள் கூறினார் அடியார்க்கு நல்லார். இதில் அறமறப்பார்க்கு வருந்தீங்கு கூறினார். (௪)

பரவப்படுவான் பரமனையேத்தா
ரிரவலர்க்கீதலை யாயினுமீயார்
காகத்தேநீராட்டிக்காவை வளர்க்கார்
நரகத்தினிற்றிரோ நன்னெஞ்சினீரே.

(பொ-ரை.) நீயநெஞ்சினையுடையீர்! தேவராலும் யாவராலும் பரவப்படும் எம்பெருமானை வழுத்தாதும், தம்மை வந்திரப்பார்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றை யீயாதும், குண்டிகை யவ்வளவு நீர் முகந்தருத்தா. இளமரக் காவை வளர்க்காதும் நரகத்திற்பட்டுத் துன்புறவா போகின்றீர்; எ-று.

(கு-ரை.) இறுதியொழிந்த வினைமுற்றுக்களை வினையெச்சமாகத் திரிக்க. 'நன்னெஞ்சினீரே' இழிப்புக் குறிப்பு; "தேவரனையர் கயவரவருந்தா, மேவன செய்தொழுகலான்" என்பதிற்போல. "இரவலர்க்கீதலையாயினுமீயார்" என்றார், இரவலா எனுஞ் சொல்லே இரவை வல்லாரெனத் தெரித்தலானும், அத்துணையரிய தொழிலை மேற்கொண்டு தம்மை வந்தடைந்தார்க்கு அவர் வேண்டியவற்றை யீயாமை பெரிதும் வன்கண்மையுடைத் தாகலானும்; "இரந்து முயிர் வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து, கெடுகவுலகியற்றியான்" என்றிரவின் வன்பாட்டை ஆசிரியர் பெருநாவலருங் கூறினார். என்றால், தாமே ஒருவரைத் தேடியளிக்கும் அறத்தைச் செய்யாவிடினும் இரவலரை மறுத்துரைத்த லதன்மேற்பட்ட பாவமொன்றின்றெனறபடியாம். அத்துணைவன்கண்மை யுடையார் உயிர்களைமாட்டன் புறுதலும், இறைவனடிதொழுதலும் மறந்துஞ் செய்யாரெனபதாம. இளமரக்கா வழிப்போவார்க்கு நீருநிழலும் பயந்து இன்பஞ் செயதலானும், இறைவனைப் பூசனைக்காம் நறுமலரும் குழையுமுதவலானும் அதை வைத்தல பெரும்பயன் பயக்குமென்க. (௫)

வழிநடப்பாரின்றிவாறேருலகங்
கழிநடப்பார் நடந்தார்கருமபாரு
மழிநடக்கும வினைமாசறவோட்டிட்
டொழிநடப்பார்வினை யோங்கிநின்றாரே.

(பொ-ரை) வானோருலகத்திற் குப் போகும் வழியிறசேறலின்றி அது கழிய இருளுலகத்திற்கு நடப்பார வினைக்குட்பட்டார்; தம்மியல்பழியவரும் வினைமாசுதீர்தது அஃதொழிய நடப்பார் வினைகளு மேலோங்கி யறஞ்செய்வோர்; எ-று.

(கு-ரை.) அருத்தாபத்தியான் வினைக் குட்பட்டா ரென்பது வருவித்துரைத்தாம். கரும்பார், ஒருவகை நிரயம்; அதில் இருள் செறிந்திருத்தலின் அப்பெயர் போந்தது; "ஆரிருளுய்த்துவிடும்" என்புழியும், பரிமேலழகா இவ்வாறே யுரை கூறினார். அறஞ்செய்வாரே வினைமாசுதீர்ப்பா ரெனப்படுவார், ஏனையோரன்னாரல்ல ரென்பதாம். வினைமாசு பண்புத்தொகை. கழி, அழி, ஒழி எனும் வினையெச்சங்களின் ஈறுமெய்யொடுங் தொக்கன. வினையோங்கி, குவ்வுருபும் மேலும விரிக்க, குவ்வுருபு எல்லைப்பொருளதாய் விரிந்து நின்ற மேல் என்னும் இடப்பெயர் கொள்ளும்; என்னை? 'இரண்டு நான்கன்றொடு மெழுமே நீக்கம்" என்றார் இலக்கணக்கொத் துரையாசிரியராதலின். (௬)

கனிந்தவரீசன் கழலடிகாண்பர்
துணிந்தவரீசன்று றக்கமதாள்வர்
மலிந்தவர்மாளுந் துணையுமொன்றின்றி
மெலிந்தசினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந்தாரே.

(பொ-ரை.) அறத்தான் அன்புகனிந்தவரே இறைவன் வீட்டின்பத்தை யெய்துவர்; அறந்தணிந்தவரே இறைவன் றறக்கத்திற்கு அரசராவர்; இங்ஙனமின்றிச் செல்வத்தைப் பெருக்கித் தாமே யுண்டு களித்துப் பொலிவெய்தினோர் இறுதிக் காலத்துத் தம்மைத் தாங்குந் துணையைக் காணாது தாம் மெலிதற்குக் காரணமான கூற்றுவன் சினத்தீயினுட் கிடந்தழிவர்; எ-று.

(கு-ரை.) இம்மையிற் புகழ்பொருள்பற்றி யறம்புரியாது அன்பின் வழித்தாக ஓவாது அறஞ்செயப்படுதலான், அன்புதழும் பேறி ஏனையுலகவின்பங்களிற் கருத்தூன்றாது பேரின்பம் பயக்கும் இறைவன் கழலடியை யெய்துவ ரென்பது பற்றிக் 'கனிந்தவ ரீசன் கழலடி காண்பர்' என்றார். இதன்மேன் மூன்றுசெய்யுளானும் அறம்புரிவார்க்கு வருமின்பமும் அது செய்யாதார்க் குறுந்துன்பமுங் கூறினார். (எ)

> இன்ப மிடரென் றிரண்டுற வைத்தது
> முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது
> இன்ப மதுகண்டு மீகிலாப் பேதைக
> ளன்பிலார் சிந்தை யறமறி யாரே.

(பொ-ரை.) இம்மையில் நுகரும் இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணமாவது உம்மையிற்செய்த நல்வினை தீவினையே யென்பதியாவர்க்கு மொப்ப முடிந்தது; இம்மை அறம்புரிதலான் வரும் நல்வினையும் மேற்பிறப்புக்களில் இன்பத்தையே பயக்குமென்பதைக் கண்டு வைத்தும், இரவலர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் ஈயாப் பேதைகள் தாமே தம்மீது அன்பிலர்; அதுவேயன்றியும், சிந்தையினும் அறத்தினியல்பறியார்; எ-று.

(கு-ரை.) உலகாயிதர் முதலாயினார்க்கு ஊழுண்மை உடம்பாடின்மையின் யாவர்க்கு மொப்பமுடிந்த தென்றல அவ்வியாத்தியென்னுங் குற்றமுடைத்தா மெனின்;—அறியாது கூறினாய். எச்சமயத்தாரேனும் தாந் துன்புறுங்கால் தங்கொள்கை மறந்து "இது எம்மூழ்வினைப் பயன்" என்றுரைத்தல் காண்டுமன்றே? உலகாயிதர் வாய்மதங்கொண்டேழின் றெனக்குழறித் திரியினும், அவர்க்கும் அம்மன நிகழ்ச்சி நிகழ்தல் நுண்ணிதின் ஆராய்வார்க் கினிது விளங்கும். ஊழுண்மை காட்சியானுங் கருதலானும் அறியவேண்டாது மக்கட் கியல்பில் புலப்பட்டுக் கிடக்கு முண்மை உலகவழக்கினுள் யாவர்மாட்டும் அறிந்து கோடலெளிதேயா மென்க. மக்கட்கியல்பில் நிகழும் இத்தகைய உண்மைகள் பிறசமயத்தாற் கூறப்படுவனவன்றிச் சைவசித்தாந்தத்தாற் கூறப்படுவன வென்பதூஉம் நடுவுநிலைமையோ டறியலுறுவார்க் கினிது விளங்கும். பின்னைச் செய்த நல்வினையால் இம்மையில் இன்பமும், தீவினையால் துன்பமும் போதாகலின், இம்மையில் அறம்புரிதலாகிய நல்வினை செய்தார்க்கு ஏனைப் பிறப்பில் இன்பமே நிகழுமென்பது உம்மைப் பிறப்பில் நிகழ்ந்தநிகழ்ச்சிபற்றி யறிந்து கோடலின் 'இன்பமது கண்டும்' என்றார். அறிவுடைமைக்குப் பயன் தமக்கு இன்பம் பயப்பவற்றை விரும்பிச் செய்தலுந் துன்பம் பயப்பவற்றை நீத்தலுமாம். மேற்பிறப்புக்களில் தமக்குத் துன்பம் பயக்கும் அறஞ்செய்யாமையை யிவர் விரும்பிச் செய்தலின் 'ஈகிலாப்பேதைகள்' என்றார். அறம்புரியாமையாற் பிறர்மாட் டன்பிலராகிய இவர் தம்மாட்டும் அன்பிலரென்றபடியாம்; "தன்னைத்தான் காதலனாயினெனைத் தொன்றுந், துன்னற்க தீவினைப்பால்" என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். இன்பமென்று இடரென்று எனக்கூட்டுக; என்னை? "என்று மெனவுமொடுவு மொரோவழி, நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடோறு நேரும்" என்றாராகலின் "பெயர்ச்செல் வெண்ணே யென்றாவெனு வெண், ணான்குந்தொகைபெறும்" என்பவாகலின், இரண்டெனத் தொகை கொடுத்தார். இச் செய்யுளில் பிறர்க்கறஞ்செய்யார் தமக்குத் தீங்குசெய்தார் என்று கூறினார். (அ)

> கெடுவது மாவதுங் கேடில் புகழோ
> னடுவல்ல செய்தின்ப நாட்டவு மொட்டா
> னிடுவது மீவது மெண்ணுமி னின்பம்
> படுவது செய்யிற் பசுவது வாமே.

(பொ-ரை.) நடுவாற்பொன்றாப் புகழுடையான தன்னடுவுநிலைமையின் வழீஇத் தனக்கின்பந்தருமேனும் சிலர்க்குத் தீமையும் சிலர்க்கு நன்மையுஞ் செய்து தனக்கின்பத்தை நிறுத்தான், அது பின் துன்பம் பயத்தலின்; அதுபோல, இடுதலும் ஈதலுஞ் செய்யக் கருதுமின், அது இன்பமே பயத்தலான்; அதுவன்றி யின்பங்கெடுவது செய்யின் அது நடுவுநிலைமையில்லா உயிர்களின் செய்கையாம்; எ-று.

(கு-ரை.) நடுவுடையான் "பகுதியாற்பாற்பட் டொழுகு" தல், யாவர் மாட்டும் ஒருபடித்தான அன்புடைத்தாதல். அதுபோல யாவர் மாட்டும் இன்பந்தருவனவற்றையே நிகழ்த்துக எனவுவமைகொண் டாசிரியர் ஆணைதந்தா ரென்றுணர்க. பதியினியல் பியாவர்க்கும இன்பமாவனவற்றையே புரிதலும், பசுவின்றன்மை யாவர்க்குந் துன்பமாவனவற்றையே புரிதலுமாம். மலத்தினீங்கிச் சிவத்துவமெய்த வேண்டுவார் பசுவின்றன்மைகளை விட்டுப் பதியின்றன்மையான அறம் புரியக்கடவர் என்றவாறும். நாட்டவு மொட்டான் என்னுமிருசொல்லும் "என்னைவாட்டந் திருத்துவதே" என்ற திருக்கோவையாரிற்போல ஒரு சொன்னீர்மைய. இடுதல் சிறப்புவினை. சாத்தற்குச் சோறிட்டான், முக்கண்மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான் என்பவற்றிற்போல. ஈதல் பொதுவினை. இடுதல் வினை யார்மாட்டும் வரும். ஈதல் இழிந்தோன்கண் வரும். படு, கெடு; "எற்படவருதியர்" எனுங் குறிஞ்சிப் பாட்டிற்போல. பசு, பாசத்தாற் பிணிக்கப்பட்டது. இதனான் முத்தியெய்துதற்கு வாயில் அறமே யெனவற்புறுத்தார். (கூ)

> செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்
> புல்லறி வாளரைப் போற்றிப் புலராதே
> யில்லங் கருதி யிறைவனை யேத்துமின்
> வில்லிற வெய்த விற்குறி யாமே.

(பொ-ரை.) இவர் செல்வர் எனக்கருதி யிவறன்மையுடைய புல்லறிவாளரை வணங்கி மக்கட் பிறவிப் பயனிழக்காது வீடுபேற்றின் பொருட்டு முக்கட்பெருமான் திருவடி பரவுமின்புலவீர்காள்! அவ்வாறு செய்திரேல், வில்லொடிய எய்த

குறித்தப்பாலைபோல் நமக்கு வீடுபேறு ஒருதலையான் எய்தும்; எ-று.

(கு-ரை.) இவற்றன்மையுடையார்க்குக் கழிந்த பிறப்பிற் செய்ததவத்தாற் கிடைத்த பொருண்மிகுதிபற்றி யவர் அறிவுடையராயு மிருப்பரெனக் கருதிச் சேறற்க, அவர் நல்லறிவுவேண்டித் தவஞ்செய்யாமையின் என்பார் 'புல்லறிவாளரைப் போற்றிப் புலராதே' என்றார். பல்வகைப் பிறவியுள்ளும் சிறப புணர்ச்சியுடைய மனனுணர்வுடைய பிறவி மக்கட் பிறவியேயாதலான் அதுகொண்டு வீட்டுநெறியெய்தற்கு முயல்க வென்பார் 'இல்லங் கருதியிறைவனை யேத்துமின்' என்றார். பிறவும் மனனுணர்வுடைய வெனப்படு மாயினும் அவற்றிற் கம்மனனுணர்வு சிறப்புற நிகழாமை முதற் பத்திரிகையில் "உயிரினேனுணர்வுவாயில்" எனுஞ் சித்தியார் செய்யுளுரையிற் கூறிப்போந்தாம, ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. பிறவும் இல் எனப்படுமேனும் அழியாது என்றும் உள்ளது வீடேயாகலான் ஈண்டது வீட்டை யுணர்த்திற்று. புலராதே வினையெச்சம், அரம்புரியாரை யடுத்து வாழும் இரவலர்க்கு ஈண்டாசிரியர் உபதேசமொழி யறிவுறுப்பா ராயினார். இவற்றன்மையுடையார் கொடார்; கொடுக்கினும் அவர் தரும்பொருளினும் அழியாப் பெரும்பொருள் தரும இறைவனையேத்துமினென்றபடியாம். இதனை, இரவலர்க்கு நன்மை கூறினார் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ ரென்க. (ம)

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் அளவையுரை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அறுதியே யமலனாய
 வறிவனூ லாகமந்தான்
இறுதிமா யின்றிபபேண
 தந்திர மந்திரந்தான்
மறுதிகளடங்கித தெய்வம்
 வழிபடும் வாய்மையாருந்
தறுதியீயிலாதான் றன்மை
 யுணர்த்துத லுபதேசந்தான்.

(கருத்துரை) 'காண்டல்வாயில்' எனுஞ் செய்யுளிற் பகுத்துரைத்த முறையே காண்டல் கருதல்களி னிலக்கணங் கூறியீண்டுரையளவைப் பாகுபாடான தந்திரம் மந்திரம் உபதேசம் என்பவற்றின் இலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொழிப்புரை.) இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவனாகிய இறைவன் உரைத்தருளிய ஆகமந்தான் கன்மகாண்டம், உபாசனகாண்டம், ஞானகாண்டம் என மூன்றிறத்ததாம்; அவற்றுள் கன்மகாண்டம்பற்றி முன்பின் மாறுகோளின்றி மயக்கறத் துணர்தல் தந்திர வுரை எனப்படும்; உபாசனகாண்டம்பற்றி மனம் பொறிவழிச் செல்லாதடக்கி முதல்வனை வழிபடுதல் மந்திர வுரை யெனப்படும்; முதலுமிறுதியுமில்லா இறைவன், உயிர், மலம் இவற்றின் றன்மைகளை மாணுக்க ருளங்கொள வுணர்த்தல் ஞானகாண்டம் பற்றிய உபதேச வுரை யெனப்படும்; எ-று.

(குறிப்புரை.) இறைவன் நூலுரைத்தா னென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய்; மலத்தின் வாய்பட்டு அறிவின்றிக் கிடந்த உயிர்க்குக் கருவிகளைக் கொடுத்துச் சிறிதறிவை விளக்கு மிறைவன், அது கருவிபெற்றுழியே எல்லா முணரப் பெறுமையான் அது தன்னியல்புந் தலைவ னியல்பும் அறியத் தெருட்டுதற் பொருட்டு நூலுரைத்தா னென்று கோடுமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண்டையது தெனக. அது கிடக்க, வேதம் சுயம்புவா யுள்ளது, முதல்வனுரைத்தா னென்றல் வேண்டா என்று கூறும் ஒருசாரார் மதம்பற்றி யவ்வாறு கோடற்கண்வரும் இழுக்கென்னையெனின்;—வேதம் என்பது உண்மைப் பொருளை யறிவுறுக்கும் எழுத்தானாய சொற்கூட்டமே யன்றிப் பிறிதன்றே! சொல்லென்பது பொருளை யறிதற்கிட்ட குறியீடன்றிப் பிறிது மன்றே! ஆகவே, பொருளைக் கண்டா னொருவன் அதற் கொரு குறியிட்டாலுமாறுபோல, இறைவனும் பொருளை யறிவுறுத்தற்கிட்ட குறியீடே வேதமெனப் பட்டது. அங்ஙனங் குறிதந்துரைப்புழி ஆதியும், அவ்வுரை கழிந்தழியாதமு முடைத்தாகலான அது சுயம்புவாதலும் நித்தியமாதலும் யாங்ஙன மென்பது. அற்றேல் அதை நித்தியமென்றுரைத்த கருத தென்னை யெனின்;—நித்தியமும் சுயம்புமல்லாவதை உரைக்கும் பொருள் நித்தியமுஞ் சுயம்புமாகவுள அதாகலானும், அப்பொருட்குத் தொடர்ப்பாடுடைய உணர்வு தோன்றுதலின் இடையிடை யழிந்துறுமஃது (வேதம்) மறித்து மறித முரைக்கப்பட்டு வருதலானும் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தென்றறிக. "சொல் லென்பதுபொருளுந் தானும் பேதமின்றி யபேதமாதற் குரியது" என்பாருமுளரா லெனின்,—பொருள் என்பது அழியாது என்றுமுள்ளதுவாம், சொல்லென்பது இடையிடையே யழிந்துறுவது. அத்தகைய பொருளுஞ் சொல்லும ஓரிலக்கணத்தவன்மையின் அவை அபேதமாதல் யாங்ஙனம். சொல்லுரைத்துழிப் பொருளுணர்வு தோன்றுதலானும், பொருளைக் கண்டுழிச் சொல்லுணர்வு பெறுதலானும் இரண்டும் அபேதமாமெனின்;—ஆண்டுச் சொல்லுரைத் துழிப் பொருளே தோன்றுது பொருளி னுணர்வு தோன்றுதலானும், அச்சொல்லுரையாதவழி யவ்வுணர்வு தோன்றாமையானும் இதுபோலவே சொல்லுணர்வும் பெறுதலானும் அவ் வுணர் வெழுப்புதற் கருவி சொல்லாமன்றிச் சொல்லே பொருளாகாமையானும் அஃதன்றா தென்பதாம். சொல் பேதமாமென்பதும் பொருந்தா தென்றுணர்க. சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாமென்பதூஉம் அவ்வாறாயினும் அவற்றிடை நிகழுமுணர்ச்சி சொல் கருவியாகிற்றலாற் பெறப்படுவ தென்பதூஉம் ஈண்டுக் கூறியவாற்றா னினிது விளங்கும். சேனாவரையர் சொன்னிகழ்ச்சிக்கும் பொருளிடமே யாமென்று கூறினாரா லெனின்;—சொல்லின் பொருட்டுப் பொருள் நிற்காது, பொருளின் பொருட்டே சொல் நிற்றல் கண்கூடாயதியப் பாதலின் அவ்வுரை போலி யென்றொழிக. பொருளுணர்தற்குச்

சொல் கருவியா மென்றறிக. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார்க்
கும் இதுவே கருத்தாதல் அவர் "உயர்திணை யென்மனார்
மக்கட் சுட்டே, யஃறிணையென்மனாரவரலபிறவே, ஆயிரு
திணையினிசைக்கு மனசொல்லே" எனுந்தொல்காப்பியச் சூத்
திரத்திற் குரைத்தவுரையா னுணர்க. இந் நுணக்கங்களையறி
யாத பிரயோக விவேகாசிரியர் நச்சினார்க்கினியா ரறியா
துரைத்தா ரென்பர். இன்னும் "'பொருண்மை தெரிதலுஞ்
"சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லினாகும்' எனக் காரணமாக
"வும், 'கொடையெதிர் கிளவி' எனச் சம்பிரதானமாகவும்,
"'முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு—மிருமொழி
"மேலு மொருங்குட னிலையலும்' என அதிகரணமாகவும்,
"'அதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்' 'ஆடூஉ வறிசொன்
"மகடூஉவறி சொல்' 'முதலறிகிளவி சினையறிகிளவி' 'அம்
"மகேட்பிக்கும்' எனக் கருத்தாவாகவும் சொல்லைக் கூறுவர்,
"அவை யெல்லாம் உபசார மென்க. 'கமநிறைந்தியலும்'
"'உருவுட்காகும்' 'செல்லலின்னலின்னாமையே' 'எலலே
"விளக்கம்' 'கொல்லேயையம்' எனச் சொல்லும் பொருளும்
"பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், தொல்காப்பியர்க்கும்
"அதுவே கருத்தென்க" என்றுங் கூறினார். சொல்லைக் காரண
மாகவும், கொள்வோனாகவும், இடமாகவும், கருத்தாவாகவும்
கூறிய ஆசிரியர் தொலகாப்பியனார் ஒற்றுமையாகவுங் கூறி
யிருகக இவறறுள் ஒற்றுமையாகக கோடலே யவர் கருத்தெ
னபதிவரியாங்ஙன மறிந்தார்? கரியுரைத்தலின்றி யிதுவே
யவர் கருத்தென்று தன் மதம நிறுவவுரைத்தல் வழக்குநெறி
யன்றென மறுக்க. பெயரியலுட் சொல்லிலக்கணங் கூறிய
வெடுத்த 'பொருணமை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ்
சொல்லினாகு மென்மனா புலவர்' எனுஞ் சூத்திர யாப்பின்
கண்ணே யாசிரியர் தொல்காப்பியனார், காரணமுதலியவற்
றுட் சொல் இன்னதா மென்றுங் கூறுவரன்றிப் பிறணடுக்
கூறுவரல்லர். சொல்லிலக்கணங் கூறுமிச் சூத்திரம் சொல்
லைக் காரணமாகவே கொணட தென்பது அவாக்கும் உடன்
பாடாதலால் இதுவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தெ
ன்றுகோடும். இஃதொழியப் பிறண்டுக் கூறியவே உபசார
மா மென்றறிக. ஆசிரியர் தொலகாபபியனார் கருததறிந்து
ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியா ருரைத்தனராக நடுவுநிலைமை
யோடந்நுணக்கத்தையாராய்தலின்றி வடமொழி மதத்தைத்
தமிழ் நூலுட்கொண்டுவந்து புகுத்தப் பிரயோக விவேகா
சிரிய ரிங்ஙன முரைத்தாராதலின் அவர் உரைபோலி யென்
றொழிக. இதனால் தொல்லாசிரியர்க்குச் சொல்பொருளை
யுணர்தற் கருவியேயாமென்பது துணிவெனறறிக. முதல்
வனருளிய நூல்கள், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், இறைய
னாரகப் பொருள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், தேவா
ரம, சிவஞானபோதம், திருக்குறள் முதலியவும் பிறவுமான
தமிழ் நூல்களும் வேதசிவாகமங்களும் பிறவுமாகிய வட
மொழி நூல்களுமாம். அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமிறை
வனூலென்ற தென்னை! அவற்றையாக்கியோர் குறுமுனியுந்
தொல் காப்பியருமன்றோ வெனின்;—அறியாது கூறினாய்,
அகத்தியனார், வடமொழிச் சங்கத்தார் செருக்குற்றமையின்
அவரொடுகலாய்த்து முருகவேளை "வடமொழியினு மினிய
மொழி யொன்றெனக்குத் தருக. யான் செருக்குற்றவிச்ச
ங்கத்தாரை வேறற்கு" என்றிரக்க இயலிசை நாடக மெனப்
பாகுபட்டுக் கிடந்த தமிழ் மொழியை யவர்க்கறிவுறுத்து இம்
மொழி தென்னாட்டில் மிக்கு நடை பெறுகின்றது ஆண்டுச்
சென்றிதைப் பெருக்குக. எனக் கூறினராக அதைப்பெற்று
வடமொழிச் சங்கத்தாரைப் புறக்கொடை கண்டு தென்னாடு
போந்து மலயமிசை யிருந்து முருகவேள் தனக் கறிவுறுத்த
இயலிசை நாடகப் பகுதிகளை வரிவடிவாக்கித் தொல்காப்பி
யர் முதலாயினோர்க்குக் கற்பித்தா ரென்பவாகலின், அகத்தி
யம் இறைவனருளிய நூலேயாமென்க. அவற்றைப் பாகு
படுத்தித் தன்பெயர் நிறுவினார் அகத்தியரென்க. அவ்வக
த்தியத்துட்கூறிய முப் பகுதிகளும் பலபடவிராய்க் கிடந்த
மையாற் சிற்றறிவுஞ் சின்னாளுமுடைய மக்கட்கவை முழுது
முணரக் கூடாப் பெருநூலா யிருந்தமையால். இருந்தது கண்டு
தொல்காப்பியர் அவ்வகத்தியத்துட் கிடந்த இயற்றமிழை
வேறு பிரித்து நெறிப்படுத்துத் தொகுத்தாராகலின் அது
தொல்காப்பிய மென அவர் பெயர்பெற்று நிலவிற்றென்றலின்
அதுவு மிறைவனருளிய நூலேயாமென்க. இதுபறறியன்
றே தொல்காப்பியரோ டொருங்கு கறற மாணாக்கரும், தொ
ல்காப்பிய மரங்கேறறவைக் களத்திருந்தது கேட்ட வருமான
ஆசிரியர் பனம்பாரனா புலமியற்றி யென்னுது "முந்து
நூல்கண்டு முறைப்பட வெணணிப், புலந்தொகுத் தோனே"
எனறுபாயிரத் துரைத் தருளினார். அல்லதூஉம், தொல்காப்
பியக களவியலுட்கண்ட சூததிரங்களிற பல இறைத்துணையுரு
வமாறுபாட்டோடு இறையனா களவியலுள்ளுங் காணப்ப
டுகின்றவற்றின் உணமை நோககுவார்க்கு 'அனபினைந்திணை'
முதலிய அறுபது சூததிரங்கட்கு மிறைவனாகிய மாதேவனே
தொல்காப்பியத்தையும் ஆக்கியோனென்பதினிது விளங்கும.
திருவாசகந் திருக்கோவையாரையாக்கியோர் திருவாதவூ
ரடிகளென்றலின் அவற்றிற்கும் மாதேவனே கருத்தாவென்
றல் பொருந்ாதெனின்;—திருவாதவூரடிகள் முற்றறிவுடை
யாராதலினாலும், "உயிர்தானுஞ் சுவானுபவமொன்றினுக்கு
முரித்தே" என்றுண்மை நூலகூறிய இலக்கணத்துளிவர்படுத
லின்றி வரம்பிலாற்றலுடைய முதல்வனாற் செயத்தகும் பல
அற்புதங்கள் நிகழ்த்துதலாலும், "கல்லாமனத்துட் கடைப்
பட்டநாயேனை" "என்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்
கொண்டருளி" "ஏழைத்தொழும்பனேன்" "அறவையேன்ம
னமேகோயிலாக்கொண்டு" என்றற்றொடக்கத்தனவாகவரும்
இவர் திருவாக்குகளெல்லாம் உலகத்தாரை நோக்கிக்கூற வெ
ழுந்தனவாகலாலும், இலக்கணக்கொத்தாசிரியர் "ஸ்ரீமாணிக்க
வாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம்" என்றுரைதத
லாலும் இவர் சிவமே யென்பதூஉ மிவர் திருவாய்மலர்ந்தரு
ளியன சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியனவே யென்
பதூஉம் பெறுதுமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண்டைய
தென்க. அன்றேலஃதாக, இலக்கணக் கொத்தாசிரியர்
"ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம்"
என்றதன்றி, மாணிக்கவாசகா சிவனே யென்பது திண்ணம்
என்றிலராலெனின் ;—அங்ஙனம் கூறின் அவர் சிவனென்ப
தெற்றுற்' பெறுதுமென்று வினவுவார்க்கிறுக்க வேண்டுத

யின், "அறிவால" என ஏதுக்கூறினார்; மேற்கோள், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் சிவனே யென்பது திண்ணம, ஏது, முற்றறிவுடைமையால, உதாரணம், ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானேபோல, எறறல், இவரும் அன்னர், முடிவு, ஆதலின இவர் சிவனேயெனறுமிக்கேவலான்றுவயி அனுமானத்தன்றுமவைத்துக்கண்டு கொள்க. தேவாரம் அருளிய ஆளுடையபிள்ளையார் ஆளுடைய வடிகள் ஆளுடைய நம்பிகள் முதலாயினாரும் இறைவன் கொண்ட திருக்கோலங்களேயாமாதலான் அவருரைத்தனவும் இறைவனருளியவேயாம். ஆளுடையபிள்ளையார் முருகக்கடவுளவதாரமென்பதை மறுப்பாருமுளராலெனின் ;—சேக்கிழார் பெருமானே பிள்ளையாரைப்பல்வகையிடத்துஞ் சிவபெருமானுக்குத் தனிப்புதல்வரென்றுரைத்தலானும், இறைவன் திருவிளையாடல்களைக் கூறவந்த ஆலவாய்ப்புராணத்துள் ஆளுடையபிள்ளையார் சமணிருள்பரவிய மதுரையில் அஃதிரியச் சைவநெறி பெருக்குவித்த பெருமை கூறப்படலானும், பசுக்கட்குஞானங் கைவந்துழிச் சிவதரிசனப்பேறெய்துவனவாக ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கங்ஙனமின்றிச் சிவதரிசனத்தின் பின்னர் ஞான நிகழ்ந்ததாகக்கூறப்படலானும், அருணகிரிநாதர்முதலிய திருத்தொண்டரும் அவரை முருகக்கடவுளவதாரமென்றே யோதலானும் அங்ஙனங் கூறுவார்கூற்றுச் செற்றம்பற்றியெழுந்ததாமாகலான் அதுபோலியென்றொழிக. சிவஞானபோதம், மக்களுயிர்க்குறுதி பயக்கும் ஞானத்தைப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாக முதல்வனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ் நூல். இதை இரௌரவாகமத் திறுதியிலுள்ள பன்னிரண்டு வடமொழிச் சுலோகங்களினின்றும் மொழிபெயர்த்தார் ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவநாயனாரென்றுரைப்பார் ஒருசாரார்;—திருவாதவூரடிகட்குத் திருப்பெருந்துறையில முதல்வன் உபதேசித்தருளிய நூல் சிவஞானபோதமென்று பெறுதலானும், திருவாதவூரடிகள் தமிழ்ப்புலமையுடையராதலின் அவர்க்கிறைவன் தமிழிலன்றி வடமொழியிலதை யறிவுறுத்தல் சாலாமையானும், அவ்வாறுமொழிபெயர்த்த நூலாயின் ஏனையாசிரியரைப்போல் இன்னதினின்றும் மொழி பெயர்த்துரைத்தா மென்றாசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார் கூறுவர், அங்ஙனமியாண்டுங் கூறாமையானும், மொழிபெயர்த்த நூலாயின் வழிநூலெனப்படுவதல்லது முதல்நூல் எனப்படாதாகவும் இதற்கு முதனூலெனும் பெயர் பண்டைக் காலந்தொட்டு வழங்கப்பட்டு வரலானும், வடமொழியிற் சிவாகமங்களிற் பரக்க ஞானவியல்புரைத்த முதல்வன இங்ஙனஞ் சுருக்கியுரைத்தல் வேண்டாமையானும, அவ் வடமொழிப் பயிற்சியில்லா ஏனையோர்க்கே அங்ஙனம் பரக்கக் கூறாது சுருக்கி யுரைக்கவேண்டுதலானும், ரௌரவாகமத்தின் முதலிடைகளிற் சேர்ந்த இடப்ப இயைபுபற்றி யுரையாது இறுதிக்கண்ணே யொருங்கு தொகுத்துக்கூறல் வேண்டாமையானும், அங்ஙனந் தொகுத்துரைத்தார் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தைக் கண்டு மொழிபெயர்த்த பிற்காலத்தரேயாமாகலானும் சிவஞானபோதம் முதல்வனருளிய தனித்தமிழ் நூலேயாமென்பதூஉம், அற்றேல் மெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிய தென்பதென்னையெனின் அவர் வாயிலாகப் பிற்காலத்து வெளிப்போந்த தென்பதுபற்றியே யென்பதூஉமறிந்து கொள்க. திருக்குறள் தமிழ்வேதமேயென்பதற்கு அதற்கு வழங்கும் பெயர்களே சான்றுமாகலானும் திருவள்ளுவமாலையுங் கரிபோக்குமாதலானு மென்பது. திருக்குறளாசிரியரால் கடைச் சங்கமழிந்தது எனறுரைப்பாருமுளர்;—அது வேத வழக்கொடு மாறுபடுவார் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோருரையார். என்னை? கடைச் சங்கமேறியிருந்து தமிழாராய்ந்த நக்கீரர் முதலாயினார் இறைவனருள் பெற்றுச் செருக்கறுத்துத் தவத்தான் மனந்தூயராய பெரியோராதலான் திருக்குறட்குக் குறையுரையாராதலானும் அன்றி யவ்வாறுரைத்தாரென்பதற்கோர் மெய்ச்சான்றின்மையானும், பொய்யடிமை யில்லாப் புலவோரென ஆளுடைய நம்பிகள் முதலாயினார் பலரும் இவரை வழுத்தலானும், இறையனார் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தமதுரையிற் பலவிடத்துந் திருக்குறளை எடுத்துக் காட்டுதலானும், சங்கமழிந்ததேல் அவ்வாறெடுத்துக் காட்டல் சாலாமையானு மென்பது. அல்லதூஉஞ் சங்கமருவிய நூல் பலவுளவாக அவற்று ளொன்றுன திருக்குறளா னஃதழிவெய்துத லியாங்ஙனம்? பல்வகைப் பாடையுடையாருந் தத்தம வேதங்களை முதல்வனே யருளினன் என்பவாகவும், முதல்வனருளியநூல் தென்மொழி வடமொழியெனு மிரண்டன் கண்ணே யுளவென றுரைத்தல் குன்றக்கூறலாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய், இது இறைவனருளிய நூலென்பதூஉம இது உயிர்களியற்றிய நூலென்பதூஉம் அவற்றுட் போந்த பொருள்களான் அறியப்படுவனவாம. இறைவனருளிய நூல் முன்னொடு பின்மலைவின்றி யாண்டும் ஒருபெற்றித்தாயத் தடைகட்கிடனாவதின்றி யுண்மைப் பொருளை யுள்ளவாறு தெளிந்துரைப்பதாம். உயிர்களருளிய நூல் முன்னொடுபின் முரணுறுவனவாய்ப் பலபெற்றியவாய்த் தடைகட்கிடனுடையவாய் உண்மைப் பொருளை யுள்ளவா கூறாது மயங்கவுங் கூறுவனவாம. இவ்விலக்கணத்தானாராய்வார்க்குத் தென்மொழி வடமொழியில் மேற்காட்டிய நூல்கள் தவிர ஏனைப்பாடை நூல்கள் பசுவாக்கிலக்கணமுடையன வென்பது தெளிய விளங்கும். இக் கூறியவாற்றாற் றந்திரவுரை யெனப்படுங் கன்மகாண்டம் இனைத்தென்பது விளங்கும்.

மந்திரம் என்பது மனம் உலகவின்பங்களிற் செல்லாது இறைவன் திருவடியை வழுத்தும் பேரின்பத்தி லழுந்துமாறு செய்வதெனவே அதற்கவ்வாற்ற லுளதென்பது பெறுதும்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோயில் வழிபாடு.

அருவ மொரு நான்காகி யவ்வளவே யுருவாகி
யவற்றி னீக்கா
வருவுரு வொன் றுயல்ல வாகிமலி மன்றரசு
னம்மை காணத
திரு நடஞ்செய் வானெனவச் சிவன்றருமா மணியாகிச்
சிறக்கு மெங்கள்
குருமணி யாகிய ஞானசம்பந்த னடிமலரைக்
கூடி வாழ்வாம்.

அகண்ட ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள பரவஸ்து வொன்றுள தெனக் கைக்கொண் டொழுகும் ஆஸ்திகர் பலருள் அந்தப் பரம்பொருளைச் சிலர் நிர்க்குணமாகவும், சிலர் ஸகுண மாகவும், சிலர் ஸகுண நிர்க்குணமாகவும், சிலர் இவை மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அறிந்து விவகரித்து வருகின்றார்கள். இவற்றுள், நாலாவது சொன்ன ஸித்தாந்தமே எமது சைவஸித்தாந்தம். இந்த ஸித்தாந்தங்கள் நான்கனுள் நிர்க்குணவாத மொன்றே ரூபத்தை அங்கீகரியாதது. ஏனை மூன்று ஸித்தாந்தங்களும் முறையே ரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபம்-ரூபாரூபம் இம் மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அங்கீகரியா நிற்கும். ரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் சிவாத்துவிதசைவர்-வைஷ்ணவர்கள் என்பவர்களாம். ரூபாரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் ஏகான்மவாதிகள். ரூபம்-அரூபம்-ரூபாரூபம்-அதீதம் இவைகளை அங்கீகரிப்பவர்கள் சைவஸித்தாந்திகள். கேவலம் அரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் வேதஸம்பந்திகளில் ஒருவருமின்று. இதனால் கேவலம் அரூபவாதிகள் வேதபாஹ்ய ரென்பது ஸித்தித்தது. மேற்கூறிய வைஷ்ணவர்கள் முறையே மதவராமானுஜ ஸித்தாந்திகளாவர். வேதாந்திகள் சங்கரபாஷ்யானுஸாரிகளாவர். சைவஸித்தாந்திகள் முறையேநீலகண்ட பண்டித பாஷ்யாவலம்பகர்களும், மெய்கண்டசந்ததியாருமாவர்; சங்கரபாஷ்யானுஸாரிகள் வியவகார பரமார்த்தமென்னு மிரண்டில் வியவகாரத்தில் சிவனையே துரியமூர்த்தியாக வொப்புக் கொண்டமையால், அவருஞ் சைவரே யாவர். அவரது பரமார்த்தத்தை நோக்கியே அவரை வேறு சமயிகளாக யாம் காட்டியதன்றி வேறில்லை. இந்த வியவஸ்தையால் வைஷ்ணவம் இரண்டு விதமாகவும், சைவம் நான்கு விதமாகவும் பாகுபாடிருத்தலை நோக்கி யாவரும் விவேகிக்க வேண்டியது. இந்த ஆறு மதங்களைக் காட்டிலும் பாஹ்ய ஸித்தமான வேறு மதமொன்றுங் கிடையாது. மேல் யாம் கூறியவுண்மைப்படி இந்த ஆறு மதஸ்தர்களும் ரூபத்தை அங்கீகரித்த அடையாளமாக அவரவர்களுக்கும் ஆத்மார்த்த பரார்த்தபூசைகள் சிறந்திருக்கின்றன. இந்தப் பூசைகள் ஏதாவ தொன்றிற் பாவனையாகச் செய்யப்படுமென்றி அந்யதா கூடாது. இப்படியே யாவருஞ் செய்து வருகின்றனர். இதனால், வேத வித்துக்களாவார் பகவதுபாஸனையை பாவனாமார்க்கத்திற் செய்யவேண்டு மென்பது இனிது சித்தித்தது.

இவ்வுண்மைகளை யறியாத சிலர் மேல் ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றினுஞ் சேராத கிறிஸ்துசமய ஏற்பாட்டில சில பாகங்களைத் தழுவி யாம் வைதிகர்கள் என்று பிரஸ்தாபித்துப் பிரவர்த்தித்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் வேதத்தைக் கரைகண்டவர்களாகத் தங்களை மதித்துக்கொண்டு வேதத்தில் பிரமஹத்துக்கு ரூபஞ்சொல்லவில்லை யெனவும், ரூபமில்லாத பிரம்ஹத்தை ரூபமாக விக்கிரகங்களில் வணங்குவது கூடாதெனவும், அர்சைகளை வணங்குவதற்கு வேதத்தில் ஆதரவில்லை யெனவும் பிரசங்கித்து ஸாமானியர்களை மயக்கி வருகின்றார்கள். சில பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டு ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய அபிமதத்தைக் கொஞ்சம் எண்டெடுத்துக் காட்டி, அதிலுள்ள தோஷங்களை விளக்கதீட்டி, எமது வைதிக ஸித்தாந்தத்தி னுண்மையை இனிது நாட்டி, ஸாதுக்கள் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஸுபோதாமருதத்தையூட்டி உபகரிப்பாம்.

அன்னோர் பயனிலவான பல வீண விஷயங்களையெல்லாந் தலையிட்டுக்கொண்டு விவகரித்து வருகின்றார்களேனும், அவை முழுதும் யாம் கவனிப்பது அவசியமல்ல. வேதங்களைப் பிரமாணமாகத் தேடி விவகரிக்கும் விஷயத்தை மாத்திரமே யாம் கவனிப்பது அவசியம். அவர்கள் சில சுருதி வசனங்களைக் கையாண்டு வருகின்றார்கள். அவைகளையும், அவைகளுக்கு அவர்களெழுதிய வுரைகளையும் எண்டு முன்னர்க் காட்டி, அநந்தரம் அவைகளொத்தகையா யோக்யமுடையன வென்னு முண்மையையும் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

க - வது,— "తతో యదుత్తరతరం తదరూపమనామయం" என்னுஞ் சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் "அரூபம் - அநாமயம்" என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லை யென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

௨-வது,—"అశబ్దమస్పర్శ మరూప మవ్యయం" என்னும் கடோபநிஷத வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் 'அரூபம-அவ்யயம' என்று பிரஹ்மம் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

௩-வது,—"నతత్ర చక్షుర్గచ్ఛతి న వాగ్గచ్ఛతి నో మనో న విద్మో న విజానీమో యథైతదనుశిష్యాత్, అన్యదేవ తద్విదితాదథో అవిదితాదధి, ఇతి శుశ్రుమ పూర్వేషాం యే నస్తద్వ్యాచచక్షిరే"

"యద్వాచానభ్యుదితం యేన వాగభ్యుద్యతే,
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే"
"యన్మనసా న మనుతే యేనాహుర్మనో మతం,
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే"
"యచ్చక్షుషా న పశ్యతి యేన చక్షూంషి పశ్యతి ।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే"॥
"యచ్ఛ్రోత్రేణ న శృణోతి యేన శ్రోత్రమిదం శ్రుతం,
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే"
"యః ప్రాణేన న ప్రాణితి యేన ప్రాణః ప్రణీయతే,
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే"

என்னும் கேநோபநிஷத வாக்கியங்களை உதகரித்து, இவைகளில் கண்-வாக்கு மனமுதலியவைகளுக்குப் பிரஹ்மம் எட்டாது, கண்முதலியவைகளால் பிரஹ்மம் விளங்காது, பிரஹ்மத்தால் கண்முதலியவை விளங்குகின்றன. எதை இது என்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரஹ்மமல்ல என்று சொல்லப்படுவதால், அர்ச்சாபிம்பங்கள் ஸ்பஷ்டமாய் விலக்கப்பட்டனவென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

௪-வது:—"యతో వాచో నివర్తంతే అప్రాప్య మనసా సహ" என்னும் தைத்திரிய வசனத்தை உதகரித்து, இதில் 'அதரும்ப-அரூபி' யங்களிருப்பதால் பிரஹ்மம் கிரியையாகாதது, நாமரூபமற்றது என்று சாதிக்கின்றார்கள்.

௫-வது;—"స పర్యగాచ్ఛుక్రమకాయమవ్రణం" என்னும் வாஜஸநேயி வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் 'அகாயம்' என்று பிரஹ்மம் கேட்கப்படுகையால், அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கு எவ்வித சரீரமும் கிடையாது என்று சாதிக்கின்றார்கள்.

௬-வது;—"అంధం తమః ప్రవిశంతి యే సంభూతి ముపాసతే, తతో భూయ ఇవ తే తమో య ఉ సంభూత్యాం రతాః" என்னும் வாஜஸநேயவாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில், படைப்பை விக்கிரகங்களைத் தொழுவோர்கள் கொடிய அந்தகாரத்தை அடைவார்களென்று கேட்கப்படுகையால் விக்கிராராதனம் கூடாதென்று சாதிக்கின்றார்கள்

இவ்வாறு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவதனால், அவர்களுடைய கொள்கை பிரஹ்மம் என்பதொருபொருளுண்டெனவும், அது ரூபமில்லாதது எனவும், அதை விக்கிரகமாக வணங்குவது கூடாதெனவும் ஏற்படுகின்றது. இனி, அவைகளை முறையே யாம் பரியாலோசிப்பாம்.

முதல் வசனத்துக்குப் பூர்வபட்சிகள் 'அவனே சிறந்ததிலெல்லாஞ் சிறந்தவனென்றும், ரூபமும், துன்பமு மற்றவனென்றும் அறியவேண்டியது' என்று பொருள் கூறுகின்றனர். அந்த வசனத்தில் (மத்) என்று நபுமஸகலிங்கமே கேட்கப்படுகின்றது. நம்மவர் அதைப் புல்லிங்கமாகக் கொண்டனர். சுவேதாசுவதரம் பஞ்சருத்ரங்களிலொன்றாகையால், பூர்வோத்தர ஸமபந்தங்களை நோக்கி நம்மவர் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம். அப்போது சுவேதாசுவதரம் ருத்ரனாகிய புருஷனைப் பிரதிபாதிப்பது என்று அவர்களே கொண்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளுங்கால், புருஷரூபமுடைய ருத்ரனை ரூபமற்றவனென்று சாதிக்கமுயன்றது தவறு. ருத்ரபதமும், பிரஹ்மபதமும் ஒரே பொருளைச் சுட்டிய பரியாயபதங்களென்பதை "ఏక ఏవ రుద్రో న ద్వితీయాయ తస్థే" எனவும், "ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" எனவும் போந்த சுருதிகளாலறிக. அன்றியும், "సర్వో హ్యేష రుద్రః" எனவும், "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" எனவும் அநந்தமுள. இதனால், அந்தப் பரமார்த்தமானவை அது என்றும், அவன் என்றுந் தோஷமில்லை. அது அது என்றும், அவன் அவன் என்றும் எண்ணிறந்த சுருதிகள் கோஷிக்கின்றன. நம்மவர் அவன் என்று கூறியபொருள் எம் மதவிரோதமில்லை. அவன் என்பது ருத்ரனாகிய புருஷன் என்று கூறுவதற்கு "పురుషో వై రుద్రః" எனவும், "పురుషం కృష్ణపింగళం" எனவும், "తత్పురుషాయ విద్మహే" எனவும், "ఋతం సత్యం పరం బ్రహ్మ పురుషం కృష్ణపింగళం" எனவும், "తమీశానం పురుషం" எனவும், "సహస్రశీర్షా పురుషః" எனவும் பல சுருதிகள் சான்றாகின்றன. இத்யாதி சுருதிப்ரமாணங்களைத் தரிசித்தபிறகும் யாவரோ பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லையென்று வாய் திறப்பார்கள்? ஆயினும், அந்த வசனத்தில் 'தத்ரூபம்' என்று அரூபத்தைக்கூறிய தென்னையெனின், பிரஹ்மமானது உருவம்-அருவம-உருவருவம-அதீதம என்னுந் தன்மையினது என்று மேலே யாம் கூறினோமாகையால், அது அருவமாவதிலுந் தோஷமில்லை.

"அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றிநின்ற [ன்னி
வுருவமோ வுனக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கெ
லருவமும் ரூபாரூப மானது மன்றிநின்ற
வுருவமு மூன்றுஞ்சொன்ன வொருவனுக் குள்ளதாமே"

எனவும், 'சிவனுருவருவுமல்லன் எனவும், 'உருவன்றருவன்று' எனவும், 'இன்ன தன்மையனென் றறியாச சிவன்' எனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமுறைமை கண்டுணர்க. சைவநூல்களில் உருவம்-அருவம் - உருவருவம் - அதீதம் என்னும் இவைகளில் எதுவரினும் சைவராயுள்ள பெரியோர்களுக்கு விரோதமுண்டாகாது. அப்படியே வேதவேதாந்தங்களிலும் உண்டாகாது. அவற்றினுண்மை தெரிந்தால் யாவருக்குமே உண்டாகாது. அந்த வுண்மையை இடம்வந்துழிவிரிப்பாம். இதனால், "தத ரூபம்" என்று காட்டிய வசனத்தால் பிரஹ்மம் அருபமேயென்று சாதிக்கப்படமாட்டாது.

உ-வது காட்டிய வசனத்தில் அந்தப் பிரஹ்மம் சப்தஸ்பர்ஸ ரூபரஸகந்தாதிகளை அடையாதது என்றுகூறுவதும் பூர்வபட்சிகளுக்கு உபகாரஞ்செய்திலது. இந்த விஷயங்கள் மாயையிலுண்டான தத்வபேதங்களாகையால், இவற்றைக் கொண்டிலது பிரஹ்மம் என்ற எமது ஸித்தாந்தத்துக்கே உபகாரஞ்செய்தது. ஆகையால, 'ரூபமற்றும்' என்ற பிரயோகமானது ரூபதன்மாத்திரையையே மறுத்தது. இதனை நம்மவர் 'ரூபவிஷயம்' என்று கிரஹித்துப் பிரஹ்மத்துக்கு உருவமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள். இனியாவது கூர்ந்து யோசிக்கட்டும.

ங-வது காட்டிய வசனங்களில் கண் - வாக்கு - மனம் இவைகளுக்குப் பிரஹ்மம் பட்டாது என்று கூறுவது திரிகரணங்களுக்கும எட்டாது என்றபடியாம். மனம் - வாக்கு - காயம் என்பவே அவை. கண்டுக் காயத்தையே கண்ணென்றுரைத்தது. இப்படிக் கன்றி ஸ்தூலப்பார்வையிற்கொண்டு கூறினுங் குறைவில்லை. நேத்ரேந்திரிய-வாகிந்திரியம்-மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் இவைகள் ஜடங்களாகையால் இவைகள் பிரஹ்மத்தை அறியமாட்டா. ஆகையால், மேஷ வசனங்களில எது வாகினாலும், மனதினாலும், கண்ணினாலும, காதினாலும், மூக்கினாலும் விளங்குகிறதில்லையோ; எது வாக்கையும், மனதையும், கண்ணையும், காதையும், மூக்கையும் விளங்கச் செய்கின்றதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்று விளக்கினமையும எமது பட்சத்தையே சாதித்தது. ஜடத்துக்கு இயங்குந் தன்மையின்மையும், சித்துக்கு இயங்குந் தன்மை, வேறொன்றை இயக்குந்தன்மைகளுண்மையும் ஸித்தமாகையால், வாக்கு முதலியவைகளால் பிரஹ்மம் விளங்குகிறதில்லை யெனவும், பிரஹ்மத்தால் வாக்கு முதலியவைகள் விளங்குகின்றனவெனவும் உபநிஷதர்த்தங்கள் வியக்தமாயின. இந்த அர்த்தத்தையே "உள்ளத்துணாசசியிற் கொள்ளவும்படா அன் - கண்முதற்புலனாற் காட்சியுமில்லோன்' எனவும், 'சித்தமுஞ்செல்லாச் சேட்சியன் காண்க' எனவும், 'மறையினலயனன் மாலான் மனத்தினால் வாக்கான்மற்றுங்-குறைவிலாவளவினாலுங் கூறொணாதாகின்ற-விறைவனார் கமலபாதம்" எனவுஞ் சைவாசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். மேஷ வசனங்களைப் பூர்வபட்சிகள் எடுத்து ஆளுகின்றாரேதவிர அவைகள தமது சித்தாந்தத்துக்கு உபயோகமா, அநுபயோகமா என்றதை யோசிக்கிறதில்லை. எங்ஙனமெனின், வாக்குமுதலியவைகளையும், பிரஹ்மத்தையுமே அவர் காட்டிய வசனங்கள் தெரிவித்தமையால், பிரஹ்மமே வாக்குமுதலியவைகளோடு ஸம்பந்தித்து அந்த வாக்குமுதலியவைகளை விளங்கச்செய்கின்றது என்று ஏற்படுகின்றது. அதனால, வாக்குமுதலிய வியஷ்டிகளாலமைந்த ஸமஷ்டி சரீரத்தில் சரீரியாயிருந்து நடத்தும், நடிப்பித்தும் இயங்குஞ் சீவனையே பிரஹ்மம் என்றுகொண்ட மதமாக அவர் மதம் வெளிப்படும். சீவனையே பிரஹ்மம் என்று கொள்ளுவது அவர் கோளலலாமையால் அவர்காட்டும வசனங்கள அவரை மயக்கியே வெளியாகின்றன. பிரஹ்மமானது சரீரமாகிய ஜடத்தையும, ஜீவனாகிய கிஞ்சிஜ்ஞனையும இயக்குந் தன்மையின தொன்றாகையால், மேஷ வசனங்கள் ஜடங்களை இயக்குந்தன்மையைமாத்திரமவிளக்கவந்தன. ஆண்டு ஸத்தும் அஸத்துங் கூறப்பட்டமையால், பாரிசேஷ்யயாயத்தால ஸதஸத்தென்பது கூறாமையமையும். ஸதஸத்தே ஜீவனென்றறிக. இந்த வியவஸ்தையால் ஸதஸத்தாகிய ஜீவனுக்கு அஸத்தாகிய கருவிகரணங்களைக்கூட்டி ஸத்தாகிய பிரஹ்மம் உபகரிக்கின்றமையே வியக்தமாயிற்று. ஸதஸத்தும, அஸத்தும் கூடியபோதே ஸதஸத்துக்கு ஞானக்கிரியைகளும், அஸத்துக்குக் கேவலங்கிரியையும் வெளிப்படலாலும், ஸதஸத்தினது ஞானம் தடைபட்டிருப்பதனாலும், அஸத்தாகிய கருவிகள் அறிவற்றிருப்பனவாகலாலும், சுத்த வறிவாகிய சிவம் இவற்றைக்கூட்டி யுபகரித்தல் சாலும் சிவம் "உலகெலாமாகிவேறா யுடனுமாய்" என்னு நிலைமையினதாய் உலகுயிர்களை நடத்து முறைமை காண்க.

ஆ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிஞ்சிப்பாட்டு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

தாயே! வாழ்வாயாக! யான் கூறுகின்றவற்றை விரும்பிக் கேட்டல் வேண்டும். அழகினால் திருவையும் புறங்காணும் எனதுயிர்த்தோழி தன்மனத்து மறைத்துவைத்துள்ள நினைவிருந்தபடி இன்னதென்று உனக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடாத அருமையுடையதாயிருத்தலின் அதை யான் இதுகாறும் உனக்குக் கூறுகின்றிலன். அந்நினைவு முதிர்ச்சிநோயால் அவள் மேனியிளைத்து வளைகழன்று அழகுகெட்டு நாளுநாளும் துன்பமுறுதலைக்கண்டு நீயும் பொருளாய்க் குறிசொல்வாரை வினவ, அவர் இது தெய்வத்தான் வந்ததென்றுரைத்தலின் வேண்டுஞ் சிறப்புக்களுடனே தெய்வத்தைப் பரவியும் அந்நோய் தீராமைகண்டு மிகவும் வருந்துகின்றாய். நின் றன்மை யிவ்வாறாக, என்றோழியோ "மதிப்பில்லாப்பல்வகை "மணிகளால் இழைத்த விலையுயர்ந்த நகைகளை யிழக்கினும், "வேறொருகால் அவற்றை முயன்று பெறுதல்கூடும்; குல "வொழுக்கம், பெருமை, சாலபுடைமை முதலிய உயர் "குணங்கள் அழியவரின் துறந்தார்க்கும் அவற்றை முன் "போலப் புரையறுத்துக்கோடல் இசையாதாம். நமது தந் "தையார் நம்மைக்குறித்து வைத்த அரிய காவலையுங்கடந்து "வந்த எனதுயிர்க் கொழுநனும் யானும் தாய்தந்தையர் "விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்துகொண்ட மணத்தினியல் "பிருந்தவாறிதென்றன்னைக்கு அறிவுறுத்திலேல் அதனால் "நமக்குவரும் பழியென்னை? அவ்வாறு நாம் உரைத்தும் அவ "ர் நந்தலைவற்கே எனையீனக்கொடுக்க நேர்ந்திலராயின், நம் உயிர் "போங்காறும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருந்தால் மறு "பிறப்பிலாதல் நமக்கு நந்தலைவனை கூட்டுறவு எய்தும்"* என்றிங்ஙனங்கூறித் தன் மாண்விழிகளுழந்து மெலிகின்றாள். யானோ, வெகுண்டு போர்செய்யும் இரண்டுபேரரசர்க் கிடைநின்று அவரை நட்புக்கூட்டும் சான்றோர்படுந் துயர் போல,† நினதும் இவளதும் வருத்தத்திற்கஞ்சி வருந்துகின்றேன்.‡ கொடுத்தால் நன்மையுண்டாம் என்றும் இரண்டு குடியும் மரபுரிமையான் ஒத்தனவென்றும் குணநலம் கொண்டாடத் தக்கவாமென்றும் இளைஞர் உருவியுமவடென்றும் ஒத்து நோக்கிப் பலவாயும தெளிய வினவிச் செயற்பாலதாகவும் யாங்கள் துணிந்து செய்துகொண்ட இவ்வியாழுடையார் மணம் நிகழ்ந்தபடியை நீயறியுமாறு தெருட்டுகிறேன்; அது கேட்டு நீ வெகுளாதிருப்பாயாக! ஓர்யானை மூங்கிலின் றலையில் விளைந்த நெல்லைத் தின்னுதற்குத் தன் புழைக்கையை நீட்டியும் அது கைக்கப்படாமையான் வருந்தித் தன் மருப்பின்மீது அக்கையைத் தொங்கவிட்டாற்போலத்* தன்மீது வளைந்துகிடக்கும் கதிர்களையுடைய தினைப்புனத்தில் விழுங் கிளிகளையோட்டி ஞாயிறுமறையும் அந்திப்பொழுதில் திரும்பிவருகவென அன்னாய்! அன்று ஒருநாள் இருவேமையும் விடுத்தாயன்றே. அங்ஙனம் விடுக்கப்பட்டேம் இரவுக்காலத்து மரத்தச்சியிலிருத்தற்காகப் பண்ணிய பரணிடத்து ஏறித் தினைக்கிளி கடிதற் கருவிகளான† தழல், தட்டை, குளிர் முதலியன கொண்டு தினைக்கொல்லை வந்து விழும் பறவைக ளிசளை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தேம், அவ்வாறிருக்கையில் நண்பகற்காலமெய்தவும முகிற்குழாம் (மேககூட்டம்) கடல் நீரைக் குடித்துச் சூன்முதிர்ந்து,‡ முருகவேள் அவுணரைக் கொல்லும் போர்க்களத்து அவன்முரசதிர்ந்ததுபோல் வாய்விட்டிடித்து, அவனது வடிவேல் ஒளிருமாறுபோல மின்னி மலைமேற் பொழிந்தன. பொழிந்த நீர்மலைச் சிகரத்தினின்றும் வெண்டுகில் விரித்ததுபோல். பார்த்து இழிதலைக்கண்டு நீங்காத ஆசையுடையேமாய் அவ் வருவிநீரிற் குளித்தும் வேட்கைதீர்தலின்,§ பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்தது போற்றெளிநீருள்ள சுனையில் எம்மனத்திற்கு விருப்பமானவற்றைப் பாடிக் குடைந்தேம் (முழுகினேம்). குடைந்து கரையேறிப், பொற்றசட்டில ஒழுங்குபெற அழுத்திய நீலமணிபோல்$ எம்முதுகில் கிடந்தபின்னற் குழலைப்பிழிந்து ஈரத்தைத்¶ துவர்த்தி உட்சிவந்த விழியினமாய்ச்|| செங்காந்தள் முதலிய பல்வகை விரைமலரைக்கொய்து ஒருங்குதிரட்டி மனமூரீராற் கழுவுண்டு தூயதாய்க்கிடந்த அகன்ற கற்

* தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இடைநிகழ்ந்த ஒழுக்கத்தை மீண்டு வெளிப்படுத்திய நுண்மையைக் காண்க.

† இவ்வுவமானத்தால் அச்சமிகுதிப் பாட்டினியல் பினிது விளங்கும்.

‡ இதனாலும், அன்னை தன்மையும், தலைவி தன்மையும், தன் றன்மையும் கூறினாள்.

* இவ்வுவமான நுண்மையும் அருமையும நன்கு மதிக்கத் தக்கவாம். பிறமரங்கள் உளவாகவும மூங்கிலையே யீண்டுக் கூறவேண்டுவ தென்னையெனின்;—பிறமரங்களிலே யானைப் புழைக்கையை வருத்துதற்குரிய உறுப்பின்மையின் அது, அவற்றைத்தன் இணடிறலாற் கீழ்வீழ்த்தித் தன் கருத்தை முற்றுவித்துக்கொள்ளும். மூங்கில் தன்னைச்சுற்று நீண்டவுங் கூரியவுமான முட்கள் உடையவாயிருத்தலின யானை அவற்றைத் தொட்டுவீழ்த்தாவென்றுணர்ந்து ஆசிரியர் கபிலர் தடைகூறுதற் கோரிடமின்றிப் பின்வருதற்கேற்ப நுண்ணிதாக இதனையே கூறுவாராயினர். யானைபிடிப்பாரும் ஏனைமரங்களினேறாது மூங்கின்மீதிருத்தல அறிந்தாராவாய்க் கேட்டுணர்க. இத்தகைய நுணுக்கங்கள் பல பழந் தமிழ்நூல்களிற் செறிந்திருத்தல் கண்கூடா யறிதற்பாலன.

† கையாற் சுற்றப்படுவது-தழல்; மூங்கிலைக் கண்ணுக் கண்ணுளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து ஓசையுண்டாக ஒன்றில் தட்டுவது தட்டை; குளிர் - இவைபோல்வதொன்று.

‡ இவ்வொழுக்க நிகழும் இடங் குறிஞ்சியாதலின் அக் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளான முருகவேள் முரசையும் வேலையும் எண்டுவமை கூறினார், வேறு பிறரைக்கூறுதல் ஏண்டமையாமையின்; "சேயோன் மேயமைவரையுலகம்" என்றார் தொல்காப்பியனாரும்.

§ இவ்வுவமைச் சிறப்பை நன்காராய்ந் தறிக.

$ இவ்வுவமைக்கும் பொருந்தக்குமுள்ள இயைபறிந் தின்புறுக.

¶ இச் சொல்வழக்கில் வருதலை யறிந்துகொள்க; முதனிலை துவர்.

|| செங்காந்தள் முதல் மலைவெருக்கம் பூவீறாகத் தொண்ணூற்றொன்பது பூக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன

பாறையிற் குவித்துப் புள்ளோசையரூத மலைப்புனத்திற்கிளிகளையுங் கடிந்தொண்டு தழைகளைக்கொய்து மருங்கிலுடுத்துப் பன்னிறமாலைகளைக் கரிய குழலின்மிலைச்சி நெருப்பு நிறத் தளிர் ஈன்ற ஓரசோகின் குளிர் நிழற்கீழ் இருந்தேம். இருந்தவளவில், ஒரு தோன்றல் எவ்வாற்றானும் பெருமையுடையான், தனக்குத் தாழ்ந்தாரன்றி மிக்காரும் ஒப்பாருமில்லாதான் நறிய மயிர்ச்சாந்தைக் குஞ்சியிற்பூசி யவ்வீரம் புலர அதையவிழ்த்துலர்த்திக்கொண்டு,* பன்னிறமலர்களையும வெண்கோட்டுத் தாழைமடல்தொடுத்த கண்ணியையும் சூடி, சந்தனக்குழம்பு பூசிய மார்பினனாய் அணிகலன் முதலாயின தயங்கவில்லும் அம்பும்ஏந்திப் பல்வேலிளைஞர் தன்னைப்புடைசூழப் போந்தான். போந்தான் புடை வளைந்துவந்த மூங்கின் முளைபோற்† பல்லுடைய நாய்கள் இமையாக் கண்களுடன் எம்மை வளைந்து நெருங்கின. அதுகண்டு அச்சமெய்தியதால் தளர்தலின் விரைந்துசெல்லும் ஆற்றலிலமாய் மயங்கி வேறிடத்திறகுப் போகாநின்றேம். இவ்வாறச்சமெய்திச் செல்லும் எம்மைநோக்கித் தான் மிக அஞ்சி, தன் பகையை வென்றவிடை (எருது) வேறோரிடத்து ஓர் ஆவை (பசுவை)க் கண்டு வேட்கையுற்றணையுமாபோல‡ எம் மருங்கெய்தி எமதெழிலனைத்தையெல்லாம இனிய மென்சொல்லாற் புகழ்ந்து "கணைபட்ட யானை, கலை, பன்றி§ முதலாயின ஈண்டுவரக் கண்டிரோ", என்று வினாயினான். வினாயினனது மேற்குணங்களை வியந்து மகிழ்ந்து அவன் சொல்லிற்கு விடை சொல்லாமாயினேம். அதனால், அவன் நெஞ்சழிந்து அவற்றைக் காட்டித்தாரீராயினும எம்முடன் ஒருசொற்கூறுதலும் உமக்குப் பழியாமோ? எனச்சொல்லி, நட்டோராகிய முற்றியபால் யாழ்போலிசை§§ க்கும் சுரும்பினம் மொய்த்த மலர்க் கொம்பை முறித்துப்பாகடு மதக்களிறுபோல¶ தான் தன்னைச் சூழ்வந்த வேட்டைநாய்களின் குரலையடக்கி யாமபேசுவதோர் காலத்தைப் பேணிநின்றான்||. இனைப்புனங்காவல் காப்பார் சிலர்களுண்டு களித்துத் தம் காவற்றொழிலை மறந்துவிட வுங்களிறொன்று அப்புனத்துட் புகுந்து அழித்துவிடுதலை மயக்கந்தெளிந்து கண்டு சிழ்க்கையடித்து* வெருட்டிக் கணைவிடுதலின் அக்களிறு மரங்களை முறித்து இடிபோல் பிளிறிப் புழைக்கையைத் தரையிலமைத்துச் சினங்கொண்டு யமன்போல் எமமீது வந்தது. வர, அப்போது பிழைக்கும இடம் வேறொன்றும அறியேமாகி நடுங்கு மனத்துடன் தெய்வம் ஏறிய மயில்போல்† என்தலைவனையணுகி நடுங்கினின்றேம்‡. உடனே என்தலைவன, விரைந்துவரும் யானைமுகத்தில் அம்பை வில்லில் விசைத்து வாங்கிவிடுதலின், அதுதைத்து வெறியாடுகளத்துக் குருதிபோல் குமிழியிட்டுப் புண்ணினின்றும பாய நிற்றலாற்றாது புறங்கொடுத்துப்போயிற்று.§

(இன்னும் வரும்).

¶ வித்வான்-வெ-நாராயணசாமிப்பிள்ளை

* களிப்பாய் உலாவிவருவா ரியல்பிதனு லினிது விளங்கும். உலகவழக்கினுள்ளும் ஆடவர் மயிர் ஆற்றிக்கொண்டுலாவுதல் கண்டுகொள்க.

† நாய்ப்பல்லிற்கு அரிய உவமை இதனால் விளங்கிற்று.

‡ ஆசைமிகுதியி னியல்புதெரிக்க இவ்வுவமை கூறினார்.

§ வேழம்வினாதல், கலைவினாதல், வன்றிவினாதல் முதலியவற்றைத் தனித்துறைகளாய்க் கூறப்பட்டவதை இறையனாரகப் பொருட் காட்டுச் செய்யுளுள்ளும், தொல்காப்பிய வுரையினும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினுங் கண்டுகொள்க.

§§ கருப்பொருளி லொன்றான யாழ்கூற வேண்டுதலான் ஈண்டுவமை முகத்தாற் கூறியொழிந்தார். நைவளம், காந்தாரம், படுமலை, மருள், அயிர்ப்பு, பஞ்சுரம், காரம், செந்திறம என்னும் குறிஞ்சித்திறமெட்டனுள் ஈண்டு நைவளம்கூறினார், குறிஞ்சிக் குரியன வினைவயே யாமாதலின்; சுரும்பினொலிக்கு அஃது உவமையாதலை நோக்குமிடத்து, அதனொலி சுரும்பொலிபோ லிருக்குமென்றறிக.

¶ மலர்க்கொம்பை முறித்தோச்சல் தலைவனுக்கும் யானைக்குமேற்றுக.

|| இத்துணையும் தலைவன் தலைவிமீதுற்ற வேட்கை மிகுதியையும், அவன் ஆற்றிய உதவியினியல்பும், இதனால் அவனை எழுமையினும் மறத்தல் செல்லாதென்பதும் யாய்க்கு விளக்கிக்காட்டினாள்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஞு ஆகஸ்டுமீ 21வ சனிக்கிழமை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

அருள்.

அருளென்பது இயைபின்றி யொருவர்காரணமாகப் பிறிதொருவர்க்குளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. மகண்மை முதலாகிய இயைபுபற்றி நிகழு நிகழ்ச்சி அன்பெனப்படுதலின், ஈண்டு இயைபின்றியென விசேடிக்கப்பட்டது. இது, மக்களுள்ளும் துறந்தார்மாட்டும இறைவன்மாட்டும் நிகழ்வதாம். துறந்

* இக்காலத திச்சொல் சீட்டியடித்தென்று வழங்குகிறது.

† ஈண்டுத் தெய்வமேறிய மயில் என்றது, இளையபிள்ளையார் ஏறிய பிணிமுகமென்னும் மயில். அதுபோழ்ந்த ஒருடலின் ஒருகூறு.

‡ உயிரழியவரும் காலத்து நாண்கெட லியல்பென்பதூஉம், அவ்வமயத்து உய்யு நெறியே கருதுவர் எத்துணைப்பெரியோரு மென்பதூஉம் இதனால் யாய்க்குக்காட்டித் தன்மீதுந் தலைவிமீதும் தலைவன்மீதும் அதனால் வழுவெய்தாமையுங் காட்டினாள்.

§ இதனால் முற்கூறிய வதிட்டினுஞ் சிறந்ததொன்று கூறினாள்.

¶ இவர் இப்பத்திராதிபருக்குத் தமிழாசிரியர்.

தார் என்பார் இருவகைப்பற்றுமற்று இறைவனடிபேணும் பெரியார். ஆசறுகாட்சியுடைய அப்பெரியார் செயலாவனவெல்லாம் இறைவன் செயலேயாமாதலான், இறைவனுக்கே சிறப்புரிமையாம் அருள் அவர்க்கும் உரியதென்பதன்றி, அவர்க்குச் சுட்டறிவின்மையின் அவர்க்குச் சிறப்புக்கிழமையுற அருள் நிகழ்தலில்லையென்பது தெற்றென விளங்கும். ஆகலான் இறைவன் அருட்டன்மை கூறவே துறந்தார்தம் அருட்டன்மையுமடங்குமாம். தருக்கநூலார் பகுத்தோதிய பதார்த்தங்கள் ஏழனுள் அருள் ஒருபொருட் பண்பாதலின் அது பண்பின்பால் அடங்கும். பண்பெனினும் ஆற்றலெனினுமொக்கும். இப்பண்பும் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமென இருபிரிவினது. குணப்பண்பு, வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பன. தொழிற்பண்பு, நடக்கை, இருக்கை, கிடக்கை, எழும்புகை, வளைகை, விழுகை, நிற்கை எனத்தன்வினையானவும், நடப்பிக்கை, இருப்பிக்கை, கிடப்பிக்கை, எழும்புவிக்கை, வளைவிக்கை, விழுவிக்கை, நிற்பிக்கை என பிறவினையாவனவுமாம். உருவப்பொருளாவனவற்றிற்குக் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்பும் புலப்பட்டுக்கிடக்கும். அருவப்பொருளாவனவற்றிற்குத் தொழிற்பண்பு மாத்திரையே புலப்பட்டுக்கிடக்கும். குணப்பண்பு கரந்துகிடக்கும். அருவப் பொருட்குக் குணப்பண்பிலதெனபார்க்கு, நீர், இருவேறு வாயுக்களாகப்பிரிக்கப்பட்டுழி யருவத்தன்மையெய்தித் தன் குணப்பண்புதோன்றாது நிற்றலும் மறித்தும் அவற்றைக்கூட்டி உருவத்தன்மை யெய்துங்கால் அது தோன்றி நின்றலுங் கண்கூடாயறியக்கிடத்தலின் அது பொருந்தாதென்று கூறி மறுக்க. எனவே, பொருளாவனவெல்லாம் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்பும் உடையனவென்பதினிது விளங்கும். ஆதலால், இறைவனும் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமாகிய இரண்டும் உடையனென்பதூஉம், அவ்விரு பண்பிற்குணப்பண்பு இறைவன்பால் மறைந்தும் புலப்பட்டுங் கிடக்குமென்பதூஉந் தெற்றெனவுணர்க. இறைவன் அருவத்தன்மையனாங்கால் அக்குணப்பண்பு மறைந்தும், உருவத்தன்மையனாங்கால் அது புலப்பட்டுங் கிடக்கும்; இது பற்றியன்றே "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை, மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை" எனத் திருவாதவூரடிகளும் இறைவனை யிருதன்மைப்பட வுரைப்பாராயினர். இங்ஙனங் கூறாது, சிலர் இறைவன் உருவமேயுடையனென்றும், சிலர் அருவமேயுடையனென்றும், வேறு சிலர் அருவுருவமே யுடையனென்றும் உரைத்து, அங்ஙனங்கூறின் வரம்பிலாற்றலுடையனாகிய இறைவன் உலகத்தருவத்தன்மையேயுடையனவாய பொருளிலாதல், உருவத்தன்மையேயுடைய பொருளிலாதல், அன்றியருவுருவத்தன்மையேயுடைய பொருளிலாதல் ஒன்றிரபட்டு இறப்பவும் இழிக்கப்படுதலை அறிந்திலர். ஆதலான், இறைவன் அரு, உரு, அருவுரு எனும் மூன்றுதன்மையு முடையனெனக்கொண்டு வழுத்தும் சைவநெறியே உண்மைநெறியென்றுணர்க. அருவத்தும் உருவத்தும் மறைந்தும் வெளிப்பட்டும் நிற்றலாகிய அருட்பண்புடைய இறைவன் அருளுடைமைக்குக் காரணம் உயிர்களேயாம். தன்போல் ஆற்றலிலார்படுந் துயர்கண்டுழி யிரக்கமின்றி யவர் துயராற்றுவின்புறுத்தற்பொருட்டுப் பிறவல்லார் மாட்டு நிகழ்வதே அருள் என்பவாகலின், அருள் என்ற துணையானே உயிர்கள் உளவென்பதூஉம், அவை துன்புறினன்றி யிறைவனுக்கு அருள் நிகழ்ச்சியின்மையின் அவை துன்புறுவவென்பதூஉம், அவற்றிற்குத் துன்பத்தைத் தருவனவாய ஒருபொருளுண்டென்பதூஉம் பெறுதும். அத்துன்பப்பொருளையே பாசமென்ப பெரியோர். அப்பாசம் ஒருகாலத்துயிரைவந்து பிணித்து அல்லறபடுக்குமெனின் அதுகாறும் அது யாண்டிருந்ததென்றும், அன்றி யங்ஙனம் வந்து அதைப்பிணிக்கவேண்டுவதென்னென்றும், உயிரைப்பற்றிய பாசம் இறைவனையும் அங்ஙனம் பற்றாமை என்னென்றும் வினவுவார்க்கிறுக்கலாகாமையின் அது ஒருகாலத்து வந்ததைப் பிணித்ததென்பதூஉம், அன்றியுயிரே யதைத்தேடிக்கொண்டதெனின் இறைவனிருக்கப்பாசத்தைப் பிடித்தலாகாமையின் உயிரதைப்பிடித்ததென்பதூஉம், இறைவனே யவ்விரண்டையும் உடன்கூட்டினனெனின் பேரருளுடையனாகிய இறைவன் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவனவற்றை நடுவின்றிக்கூட்டானாகலான் அவன் கூட்டினனென்பதூஉம் பொருந்தாமையின் உயிர்களுளவன்றே பாசமும் உடனிருந்ததென்றுணர்க. அதுதான் உயிர்க்குக் குணமோவெனின், பாச நீக்கத்தில் உயிரும் அழியும், குணமழிந்தழிக்குணியு மழிதல் மரபாகலின்; அங்ஙனம் பாச நீங்குழியும் உயிரழியக்காணாமையின் அது உயிரின் குணமன்றென்பதூஉம் அங்ஙனமாகவே பாரிசேடத்தால் களிம்புஞ் செம்பும்போல் கலப்புமாத்திரையால் அவை ஒன்றுபட்டிருக்குமென்பதூஉம் தெளியவிளங்கும். இங்ஙனங் கலப்புமாத்திரையால் உயிரைவருத்தும் இயல்பையறிந்தாங்கதையு மிறைவன் ஒழிக்கும்பொருட்டுச் செய்யும் வினைகள் படைப்பு, நிலை, இறுதி, மறைப்பு, அருள் என ஐவகை அருட்டொழில்களாம். இவையின்றி யொன்றன் றுயர்கண்டு இரங்குதலேயன்றி யதையொழிக்கமுந்துதலும் அருளேயாமாகலான் இவ்வைந்தொழிலும் அருட்டொழிலெனப்பட்டன. இவ்வைந்தொழிலையும் இறைவன் ஒன்றன் வழித்தாகச் செய்தலுந்தானே செய்தலுமென இரண்டுவகையாற்செய்யும். என்னை? ஓரரசன் எளிதின்முடியும் வழக்குகளைத் தன் கீழதிகாரிகண்மாட்டுச் சிறிது அரிதின் உணர்தற்பாலனவாய வழக்குகளை மேலதிகாரிகண்மாட்டும் வைத்து நடத்தி மிகவும் அரியதாய வழக்குகளைத்தானே சூழ்ந்து முடிவுசெய்யுமாறுபோல இறைவனும் எளியவான படைப்பு, நிலை, இறுதியெனு முதடொழில்களையும் முறையே பிரமன், மால், உருத்திரனெனு மூவர்மாட்டும் வைத்து நடத்தியேனையிரண்டனையுந்தானே நடத்துவனென்றுணர்க. படைப்பினும் நிலையுயர்ந்ததாகலான் அவற்றின் அதிகாரிகளான பிரமனினும் மாலுயர்ந்தார்; நிலையினும் இறுதி யுயர்ந்ததாகலின் மாலினும் உருத்திரன் உயர்ந்தாரென்க. ஏனையிரண்டும் இவற்றின் உயர்ந்தவாகலான் பிரமன் மால் உருத்திரன் எனும் மூவரினும் இறைவன் (மாதேவன்) உயர்ந்தோனென்பதும் இவரையும் இயக்குவோனென்பதும் அறிக. இப்

படைப்புமுதல் மூன்றும் எளியனவென்பதும் ஏனையிரண்டும் அரியனவென்பதும் தெரித்தற்கன்றே இறைவன் (நடராசன்) தமருகமும், அமைத்தகையும், ஊழறும் அம்மூத்தொழிலையுஞ் செய்வனவாகவும், கழலூன்றலும் அடிதூக்கலுமாகிய தன்வினையிரண்டுமே ஏனையிரண்டனையுஞ் செய்வனவாகவும் பெரியோ ருரைப்பாராயினர். குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிய,

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமலி வரைப்பின் நானிலவ ளாகமும்
ஏனைய புவனமும் எண்ணிங் குயிருந்
தானே வகுத்ததுன் றமருகக் கரமே
தனிதனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையுங் காப்பதுன்னமைத்த கைத்தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலும்
மாற்றுவ தாரழ லமைத்ததோர் கரமே
ஈட்டிய வினைப்பய னெவற்றையு மறைத்துநின்
னூட்டுவ தாகுநின் னூன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில் பேரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே-என்பது மது.

இனி, படைப்பென்பது உயிர்க்குக்கருவி கரணங்களைக் கொடுத்தறிவைவிளக்குதல் நிலை, அங்ஙனம் படைக்கப்பட்ட கருவிகரணங்களொடு கூடி உயிர்வினை நுகர்தற்கு விதித்த காலம் வரையில அதற்கு இடையூறுறாது காத்தல். இறுதி, வினைநுகர்ந்துவருங்கால் அயர்வுற்ற வுயிர்க்கு அவ்வயர்வு நீங்கி அது இன்புறுமாறுசெய்தல. மறைவு, உயிர்வினை நுகருங்கால அது முற்செய்த வினையினியல்பும் அதன்பயனும் அறியாவாறுமறைத்தல. அருள், வீட்டின்பத்தை அளித்தல். இவற்றுள் இறுதியாகிய சங்காரததினியல் பறியார் அததொழிலையும் அஃதியற்றும் இறைவனையும் வாளாபுறமபழித்துரைபபர். இனி, நாளும் இம்முததொழில் நிகழ்வதை பாராய்வார் அங்ஙனமுரையார். என்னை உறங்கிவிழித்தலே படைப்பும், பகல்முழுவதூஉம் உலாய்த்திரிதலே நிலையும், இரவில் உறங்குதலே இறுதியுமாம். நாள் முழுதும்வேலைசெயதிளைபபுற்ற மக்களும் பிறவும் உறங்காவிடின் எய்துங்கேடு இத்துணைத்தெனறு வரம்புப்படா. ஆகவே, அவ்விறுதித்தொழில் எத்துணைப்பயனுடையதாயிருக்குமென்றறிநதுகொள்க. பிறர் இறுதித்தொழிற்குடையாரெனறு பெறப்படாமையான் அதுசெய்வான் இறைவனே யென்பது தெரியவிளங்கும். நாளும் இளைப்பாறுதல் போலவே, சிலபல ஆண்டுகட்குள எய்தும் இறப்பும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டேயா மென்றறிக. "அழிப்பிளைப்பாற்றல்" எனும் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானுமிவ்வுண்மையறிக. ஆகவே, இறைவன் உயிர்களின்றிறத்துச்செய்யும் வினைகள்யாவும் அருளினாலன்றிப் பிறிதில்லையென்க. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலா" னாகிய இறைவன் உயிர்க்கு இவைகளையெல்லாஞ் செய்யவிரும்புதல் இழுக்காம்பிறவெனின்;—அறியாது கூடாயினாய், ஒரு குறையுடையானன்றே அக்குறையை நிரப்புதற்கு வேண்டலும், வேண்டாமையுஞ் செய்வன். எல்லாம் அவனுடைமையும் அடிமையுமாக வுள்ளனவாயின் அவன் குறையுடையானென்பது பெறப்படாமையின், நீ கூறியவாறு ஈண்டுரைத்தன அன்னவிருப்புவெறுப்புக்களாகாது அவற்றை (உயிர்களை) நன்னெறியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று உவட்டெடுக்கும் கருணையால் உண்டாயினவாதலான் அவை இறைவனுக்கு இழுக்கமாகி யாண்டையதென்க. இவ்வுண்மை யெல்லாம் விரிக்கிற் பெருகும், இப்பத்திரிகையில் இவைபற்றி யாண்டாண்டு விளக்குதும் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம்,

உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு ளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமு மருளரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்கமெல்லாந் தானரு ளனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசிந்தனன்றே.

எனுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானும் பிறவானும்உணர்ந்துகொள்க.

திருஞானசம்பந்தர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதக் காப்பு.

கல்லானிழன்மலை, வில்லாரருளிய
பொல்லாரிணைமலர், நல்லார்புனைவரே.

இ-ள்.

கல் ஆல்நிழல்=கல்லால மரநிழலின் கண்ணே யெழுந்தருளிய, மலைவில்லார்=மலையினை வில்லாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான், அருளிய=திருக்குமாரராகத்தந் தருளிய, பொல்லார்=பொல்லாப்பிள்ளையார் என்னுந் திருநாமம் புனைந்த விநாயகக் கடவுளது, இணைமலர்=மலர்போன்ற இரண்டுதிருவடிகளையும், நல்லார்=நல்லவர்கள், புனைவர்=தமது சிரசிலே தரிப்பார்கள். எ-று.

ஏ=ஈற்றசை.

சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாலாகியது என்பதை இந்தக்காப்பிலடங்கிய பன்னிரண்டு சொற்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவை வருமாறு: 1, கல். 2, ஆல். 3, நிழல். 4, மலை. 5, வில்லார், 6, அருளிய. 7, பொல்லார். 8, இணை. 9, மலர். 10, நல்லார். 11, புனைவர். 12, ஏ. இவ்வாறு பிரித்துக் காண்பவர்களுக்கு ஒரு வியப்புண்டாகாமற் போகாது. இவ்வாறு அமைக்க வேண்டுமென்று மெய்கண்ட சிவம் கருதினும் கருதாவிடினும் தெய்வத் தன்மை அதிற்காணப்பட்டவாறறிக. இனி யெடுத்துக்கொண்ட காப்பில், சில ஐயங்களைத் தீர்க்கப்புகாம்.

ஆலானது நல்லால்—கல்லால் எனப் பேரப்பட்டிருப்பதால் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய சிவபராஞ்சுடரெழுந்தருளியது கல்லாலின் கீழ் என்று தெரிவித்ததாயிற்று எம்பெருந்தகை நல்லாலின் கீழமராது கல்லாலின் கீழமர்ந்த தென்றுங் கொளின், அவர் கனமலையை வில்லாகக் கொண்டவராகலி னென்க. கல்லென்றது ஈண்டுப் பொற் கல்லென்றறிக. பரமாசிரிய கோலங் கொண்டெழுந் தருளிய பெருந்தகைமாட்டுச் சன்மார்க்கம் கற்கிலகொடுத் தோறப் பெறறவா றென்னையெனின், அவ்வருட்பெருந்தகை கல்லையுங் கனியச் செய்பவரென்பது போதரவென்க. கல்லால் துளிர்த்தலும், கன்மலைவளைதலுங்கூடா. அவைகளை முறையே துளிர்க்கவும், வில்லாகவளையவுஞ் செய்தபேராற்றலுடையா ரெத்தகைய கரடுபட்டிய வுயிரையுங் கனியச்செய்து தம் வயப்படுத்தி யாள்வரென்னுங் கருணையை வியந்ததமையே அதுவாம். ஆணவபாசந்தாற் பீடிக்கப்பட்ட வுயிர்களை யவ்வாணவத்தைப் போக்கித், மத திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளுப அருளாற்றலுடையா ரென்று கற்பித்தே யதன் முடிவென்றறிக. கல்லால் துளிர்க்கச் செய்தவா பாச வுயிர்துளிர்க்கச் செய்தலும், கன்மலைவளையச் செய்தவர் பாசவுயிர்வளையச் செய்தலு மெளிதிற் கூடுமென்றுணர்க. கைலையாகிய கன்மலையைத் தாமெழுந்தருளிய விருக்கையாகக் கொண்டதும் முன்னையதற்கேற்ப சேர்த்து பொருள்செய்து மென்க. ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாவார் ஸநகாதி யோகிகளுக்கு வேதாகமங்களின் றுணிபொருளையுபதேசித்து வீடுபேற்றை நல்கினராகையால் ஆசிரியராகிய வவ்வருயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தி யுபகரிக்குந் தன்மை போதரவே கல்லால் கன்மலையுவமைகள் பயன்பட்டவாறறிக. விரிக்கிற் பெருகும். நிற்க.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தம் சிவனாது இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களி லொன்று. தென்முகமா யெழுந்தருளிய கோலமென்பது அதன் பொருள். இந்த மூர்த்தத்தை "ருத்ரயத்தே தக்ஷிணம் முகம் தேந மாம்பாஹி நித்யம்" என்று துதித்து, 'தேவரீருடைய தக்ஷிணமுகமான தென்னை ரக்ஷிக்கக் கடவது என்னும் பொருட்டொன்றுஞ் சுருதிவிதந்தோதியதறிக. இந்தக் கோலம் போககோலம். அம்மையோடுகூடிய கோலம் போககோலம், இவ்விரண்டனுள் யோககோலத்தை விளக்குங் கல்லாலின்முன்மட்டில் விடுத்தால் இவர் அருளிய பொல்லார் என்னும் விநாயகரது பிரசங்கத்துக் கவகாசமில்லாமற் போம். அம்மையைப் பிரிந்து கல்லாலின்கீழ் இருந்தவர் பிள்ளையைத் தருதல் கூடாமையால், பொன்மலை வில்லைத் தாங்கி முப்புரம் பொடியாகச் செய்ததுஞ் சொர்க்கமத்யபாதல மென்னு மூன்றுலகம் அல்லது முப்புரங்களைக் காத்து, உயிர்களுக்குப் போகத்தை நிறுத்திய கோலத்தையுடன் புணர்த்திக் கூறினரென்க. போகத்துக்குப் பொன் முதற்பொருளாகையால் அதனைக்கொடுத்துப் போகந்துய்க்கச் செய்யவல்லவரென்பதையு மவரது பொன்மலை வில்லுணர்த்தியவாறறிக. பொன்மலை வில்லேந்திய காலத்து, அதற்குநாரி-பாணமுதலியவைகளும், தேர்-குதிரை முதலியவைகளும், ஏனைய சாரதி முதலிய அங்கங்களுங் கேட்கப்பட்டமையா லிவைகளையுடையார் பெரியவொரு ஸம்ஸாரியாயினது சித்தம். இவருக்கு மனைவியக்களுண்டாயிடுத லாசங்கை பெருமையால, இவரருளிய பொல்லார் என்று விநாயகரைத் துதித்தல் மரபாயினவாறறிக. அன்றியும், கல்லாலின்கீழ் லெழுந்தருளியிருந்தவர் யாவரென்னுமாசங்கையை விடுவித்தற்கு மலைவில்லாரென்று கூறினரெனலுமொன்று. ஈண்டுப்போந்த பிரசங்கத்தால் சிவபராஞ்சுடரினது யோககோலம் போககோலம் என்னுமிருவித கோலங்களுந் துதியேற்பவாயின. யோககோலம உயிர்களுக்கு யோகத்தைப் பிரஸாதித்தற்கும், போககோலம் அவர்களுக்குப் போகத்தைப் பிரஸாதித்தற்குமாம். இதனாலிவை பரப்பிரயோஜனார்த்த மெடுத்துக்கொண்டவையா மென்றறியத் தக்கது. "வில்லாடன்மாரனிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாள் புல்லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே" என்னும வாக்கியம் உமாதேவியாரை எம்பிரான் நீங்கியிருந்தபோது உயிர்கள் தத்தம் பேடுகளை நீங்கியிருந்தன வென்று தெரிவித்தமையால், அவ் வெம்பெருமான் பிராட்டியாரை மீண்டும் திருமணஞ்செய்தாம் கூடியது அவ்வுயிர்கள் தத்தமபேடுகளை யணைதின்புறுதற்கேயாம். அன்றியும், "இமைப்பொழுது முமபாகமல்லா லொன்றா யியக்காநிர்க்குணக் கடலே" என்றவமுதவுரை எம்பெருந்தகை சுயப்பிரயோஜனங் குறிக்காது பரப்பிரயோஜனார்த்தமே யாவுஞ் செய்பவரென்னு முறுதியை விளக்கியவாறறிக. "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடிசேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பையில." என்னுந்திருக்குறளாசிரியரது தெய்வவாக்கு மிதனை நிறுத்தியவாறுணர்க.

இனி யவ்விறைவனருளிய விநாயகக் கடவுளைப் பொல்லார் என்றதென்னை யெனின், பொள்ளல்=துவாரம். பொள்ளா என்பது துவாரஞ்செய்யாத என்று பொருள்படும். இதனால் பொள்ளாப்பிள்ளையார் என்பது துவாரஞ்செய்யாத பிள்ளையார் அல்லது ஆயுதத்தினால் றுளைபடாத பிள்ளையார் என்று அறிஞர் பொருள் கூறுவர். இன்னுமிதனை விரிக்கின் ஒருவராக்காமல தானேயுண்டான சுயம்புமூர்த்தி யென்பது முடிவென்றறிக. திருக்கைலையினின்று மெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியார் தமக்குபதேசித்த சிவஞான போதத்தை இந்தப் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடத்திலேயே மெய்கண்ட சிவங் கேட்டுத் தெளிந்து அநுபூதிப்பெருஞ் செல்வராயினரென்க. பின்னரே சிவஞானபோதத்தை, விரித்தருளினர் சிறிய பெருந்தகையா ரென்ப. இவரது அவதாரபூமியாகிய சுவேதவனத்திலுள்ளப் பிள்ளையார் திருக்கோவில்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பதால் அவரையே பொல்லாப்பிள்ளையா ரென்று துதித்தபடியாம். திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது பிரஸ்தாபம் ஸ்ரீ நம்பியாண்டார் நம்பிகளது சரித்திரத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அந்தப்பிள்ளையாரும், சுவேதவனப்பிள்ளையாரும வேறு வேறு இடங்களிலெழுந்தருளிய அவசரகோலங்களாம். பொள்ளாப் பிள்ளையா ரென்பதே பொல்லாப் பிள்ளையார் என மருவியவாறறிக. திருநாரையூர் சுவேதவனம் இவைகளின மாத்திரமன்றி வேறு பல இடங்களிலும் சுயம்பு விநாயக மூர்த்திகளெழுந் தருளியிருப்பதால், அவ்வெல்லா மூர்த்திகளையும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்று வந்திப்பதே மரபாமென்க.—(இன்னும் வரும்.)

திருவானைக்காவுலா.

இவ்வரிய நூலானது, சம்புகேச்சுரமென்னும் வடமொழிப்பெயரையுடைய திருவானைக்காவென்னுந் தலத்தில் விளங்கும், ஸ்ரீ அகிலாண்டேசுவரி வரப்பிரசாதம் பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீ காளமேகப் புலவராலியற்றப்பட்டது. இப்புலவர் பெருமான், திருவரங்கத்தில், வடமப்பிராமண குலத்திலவதரித்தவர். கும்பகோணத்தை, இவரது ஜன்மதேசமென்பாருஞ் சிலருண்டு. இவர் தம்பாடல்களில் பிரஸ்தாபிக்கும், திருமலைராயன் என்னுமரசன், 15-வது நூற்றாண்டிலிருந்ததாகச் சொல்லப்படுவதால், இவருடைய காலம் சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முந்தியது. பலவகை ரசங்களும் பொருந்த எவ்வகைக் கவிகள் பாடுவதிலும் ஈடின்றிச் சிறந்தவரிவர். இவர் செய்தவைகளில், பெரும்பாலனவுள்ளவை தனிப்பாடல்களே. இவர் சென்ற பலவிடங்களிலும், நடந்த சம்பவ விசேடங்கள் பலவாறாக வழங்கி வருகின்றன. அவற்றைப் பெரும்பாலும், விநோதரசமஞ்சரி முதலியவற்றிற் காணலாம். திருமலைராயன் பட்டினத்துக்கு முதன்முறையிவரெழுந்தருளி, கடைவீதியில, ஓர் கடையிலுட்கார்ந்திருக்கையில், மிக்க ஆடம்பரத்துடன் அவ்வீதி வழியே சென்ற அச்சமஸ்தான வித்வான்களைக் கண்டு, வழக்கப்படி அங்குள்ளார் யாவருமெழுந்து, வெகுவித மரியாதை செய்தனர். அதனைக்கண்ட புலவர் பெருமான் புன்முறுவல்கொண்டெழா திருமாந்திருந்தனர். அதனைக் குறிப்பாகக்கண்டுணர்ந்த அதிமதுரகவி யென்பவர், இவரை யோர் செருக்குற்ற புலவராக எண்ணி, இவர் திறமையை அளந்தறியுமாறு ஒருவனிடத்திற் சிறிது பொருள் கொடுத்து, இவருட்கார்ந்திருந்த கடைக்காரனிடத்தில, மேகமும், பசுவும், ரத்நமும் அப்பொருளுக்கு வாங்கிவரும்படியேவி யனுப்பினர். அவ்வேவலாளன், அக்கடைக்காரனிடத்து வந்து அப்பொருளைக் கொடுத்து மேற்சொல்லிய மூன்றையுங்கேட்க, கடைக்காரன் மனமருண்டு சமஸ்தான வித்வான் விருப்பியதை மறுக்கமாட்டாமையாலும், பசுவும், ரத்நமும் கிடைப்பினும் மேகங் கிடைக்க மாட்டாமையாலும் வருந்தி நிற்கையில், அக்கடையிலிருந்த காளமேகப்புலவர், அக்கடைக்காரனை நோக்கி, ஓய் வணிகரே! வருந்தாதீர்! இவன் கொடுத்த பொருளுக்குத் தகப்படி, உம்மிடத்துள்ள 'காராமணிப் பயறு கொடுத்தனுப்பும்' என்றார். அவ்வியாபாரி அதற்குடன்படாமல் மிகவுமஞ்ச, அவனைத்தேற்றி, கார்=மேகம்; ஆ=பசு; மணி=ரத்நம; இம் மூன்றுங் கூடியது 'காராமணி' என்று அக்கடைக்காரனுக்கு விளக்கிக்காட்டி, அக்காராமணியே கொடுத்தனுப்பச் செய்தார். அதிமதுரகவிராயர் கருதியது மிதுவேயாதலால், அந்தப்புலவர் பெருமானுடைய அபாரசக்தியை அறிந்து, பொறாமை கொண்டு அநேக உபாயங்களைச் செய்ய, எல்லாவற்றையும் அவரொழித்து, அரசனால் மிகவும் உபசரிக்கப் பெற்றனர். இப்புலவர்பெருமான் சாபானுக்கிரக ஸாமர்த்தியமுடையவராதலால் 'வசைபாடக் காளமேகம்' என்று முன்னோர் இவரைத் துதித்திருக்கின்றனர்.

'மற்றெல்லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாபுலி' என்றபடி பாக்களிலே கடினமாகிய வெண்பாக்களை மிகவும் அநாயாசமாகப் பாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாத சாமர்த்தியமுடையவரிவர். இவரியற்றியவைகளுள், மேற்குறித்த திருவானைக்காவுலாவும் பரப்பிரம விளக்கமுமாகிய இரண்டுமே, பிரபந்த ரூபமாயுள்ளன. இவற்றுள் பரப்பிரம விளக்கம் சிவபாரம்யத்தைக் கரதலாமலகம்போல் நன்கு விளக்குவது. இனி இங்கே எடுத்துக்கொண்ட உலாவைப் பற்றிச் சொல்வாம்.

உலாவென்பது, தொண்ணூற்றறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இதனிலக்கணத்தைத் 'திறந்தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செயகை, மறந்தயரவந்தான் மறுகென், றறைந்த கலி வெண்பாவுலாவாம்' என்பதனால், பேதை முதற்பேரிளம் பெண்ணீறாகிய எழுபருவத்துப பெண்களும் காதல்கூரப்பாட்டுடைத் தலைவன் வீதியிடைப் போந்தானெனக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவதென்க. எழுபருவமாவன:—ஐந்தாமாண்டு முதலேழாமாண்டளவும் **பேதை**; 8 முதல் 11 வரையும் **பெதும்பை**; 12 முதல் 13 வரையும **மங்கை**; 14 முதல் 19 வரையும **மடந்தை**; 20 முதல் 25 வரையும **அரிவை**; 26 முதல் 31 வரையும் **தெரிவை**; 32 முதல் 40 வரையும **பேரிளம் பெண்**. இவற்றுள் பெதும்பைப் பருவ வருணனை கஷ்டமானது; 'பேசுமுலாவிற் பெதும்பைபுலி' என்பவாகலான்.

இத்தகைய பிரபந்தத்தை நமது காளமேகப் புலவர் திருவானைக்காவுடைய செல்வனைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடினமையால் இதற்குத் 'திருவானைக்காவுலா' எனப் பெயராயிற்று.

இந்நூல் சில நாளைக்கு முன்னர் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. அதனைப்பார்க்க, 'இதையச்சிட்டதினும் இறந்துபடவிட்டிருப்பதே நன்று' என்று தோன்றிற்று. ஒருங்கே நாலுவரிக்குப் பொருள் கொள்ளவியலாது பல்வகைப் பிழையும் பொதிந்து கிடந்தமையால். ஆகவே பழைய ஏட்டுப்பிரதியை யச்சிடுவோர் தக்கவாறு ஆராய்வது கடமையாகும். சிலமாய்ப் போன பழைய ஏடுகளைப் படித்துப் பாடநிச்சயம் பண்ணுவதினுங் கஷ்டமானது வேறொன்றில்லை. ஒரு பிரதியானது அந்தியதசையடைகிறபோதே அதனைப் பெயர்த்தெழுதுவது நம்மவர் வழக்கம். மூலப்பிரதியைப் பெயர்த்தெழுதுவோர பாஷா ஞானமின்றி வெறும் எழுத்துக் கூலிகளாகவே பெரும்பாலு நேர்தலால், அவர்கள் ஓரெழுத்தை மற்றொன்றாக எண்ணியெழுதி முடிக்க, அதனால் படிப்பிரதி (நகல) சீர் கெட்டுப்போம். அதனிலிருந்து மற்றொன்று பெயர்த்தெழுதுங்கால், அதன் சீர்சொல்லவும் வேண்டுமோ? சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, இலக்கண விளக்கம் முதலியவற்றை யச்சிட்ட மகான்களுக்கே யிவ்விபரீதங்கள் நன்குபுலப்படுமென்க. இவற்றைச் சீர்ப்படுத்தியுபகரித்த அப்பெருந் தகையாளர்கள் சிரமத்துக்குத் தமிழுலகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டோ! இது நிற்க, நமது திருவானைக்காவுலாவை அச்சுருபத்திற் கண்டு துக்கமே யதிகரிக்கப் பெற்று நிற்கையில், அச் சம்புகேச்

சுரர் திருவருளால் அவ்வுலா ஏட்டுப் பிரதியொன்று கிடைத்தது. அதுவுமேற் கூறியபடி எழுதுவோரால் நேர்ந்த பல வழுக்கள் நிறைந்ததே. ஆயினும் அதைக்கொண்டே ஒரு பிரதி செம்மை செய்து இப்போது வெளியிடலாயிற்று. இதில், சிலவிடங்களிற் சில சொற்றொடர்களுக்குப் பொருளமைதி நன்கு புலப்படவில்லை. அவ்விடங்களை ஏட்டிலுள்ளவாறே பதிப்பித்திருக்கிறது. அதிக சீர்க்கேடாயிருந்த சில விடங்கள் எதுகைத் தொடை யொற்றுமையால் சுலபமாக அறியலாயின. இன்னவிடங்களை யுற்று நோக்குழி படிபபிரதியெழுதினவர் சொன்னிலை நோக்காது எழுத்து நிலையே கொண்டெழுதினவ ரென்பது நன்கு புலப்படும். மோனை, எதுகை யில்லாத பழைய நூற்களையச்சிட்டோரும், அச்சிடுவோரும், படவும், படுவனவுமாகிய பிரயாசைக்கு ஓரவதியுமுண்டோ!

யேஸ். சரவணப்பிள்ளை.

திருவானைக்காவுலா.

காப்பு.

ஏரானைக் காவிலுறை யென்னானைக் கன்றளித்த
போரானை கன்று தனைப போற்றினால—வாராத
புத்திவரும் பத்திவரும் புத்திரசம பத்துவருஞ்
சத்திவருஞ் சித்திவரு நதான்.

அவையடக்கம்.

தேனூறா வுநதார்த திருவானைக் காவாற்கி
யானுலாப் பாடலிசை கின்றேன—பானு
வழியென் றளவாத வானைமாக் காலாற
பொழியென றளப்பாரைப் போல்.

துலங்கு கயிலாயத் தொல்லோர் பொறுமின்
இலங்குகயி லாயத திருநதுளு—சிலந்தி
உமிழ்நூலின் பாத ருகநதாக்கென் புன்சொற
றமிழ்நூலின் பாதருமே தான்.

நூல்.

சீர்பெறறதறபரமாய்ச் சிற்பரமாயச சிற்பரத்தின்
வேரபெற்ற நாதமாய விந்துவாயப்—பேர்பெறற
சோதியாய மும்மைச சொரூபமான யம்பூதத
தாதியாயெவ்வு யிருமாயினோன்—வேதந்து
மட்டுப்படாது வளாந்தண்ட வான்கனிதந்
தெட்டுப் பணைகொண்டெழுந்த தருக்—கிட்டுபொரு
ளீவானுமீ கெந்திரப்பானு மீவனவே
யாவானுந் தானுகு மாடலான்—ஓவாது
தானே சகமாகித் தானேபடைத் தளித்துத்
தானே யழித்தருளுந் தன்மையினான்—ஞான
விசிதவடிவாய் விளங்குஞ்சிகா
ரசிதகிரியிலிருந் தோன்—வசனநெறிச்
சம்புதலத் தென்பாற் றடங்கண்டுசெங்கரவெண
ணம்புயன் மாதவஞ்செய் தாச்சிக்க—நம்புப்
பெருஞானபூமி யெனும் பேர்தலத்துக்கெய்த
வருஞான தீட்சையளித்தோன்—இருடி
ஒருவனடி சேர்வான்பொன் னோங்கல் சூழ்சம்புத்
தருவினடியிற் றவமே—புரியக்
கரத்திற் றவனிக் கனியொன்று வீழ
மரத்திற் கனிகருது மத்தன்—கிரிகொத்த
மேனியுளதிநத வெண்கனிதெய் வீகத்தா
லானதரற் கமுதமாமென்னத்—தானெழுந்து
கைக்கொண்ட டங்கும் கனியைக் கயிலையிறபோய
நக்கன் றனக் களிப்ப.நன்றென்று—முக்கணனா
வாங்கியருந்திவிரை மாமுனிக்கு நல்கமுனி
தாங்கியருந்த ததரிக்குமோ—பூங்கொன்றைத்
தாரான் பவளகிதட்டங்கிய தனறோவுடலில
வேராயமுடியில் வெளிதிறநது—தேராளி
மேகபதங் கரப்பவெணனுவ லாயெழுநது
சாகையொடு தழைப்பத் தானேந்தி—ஓகையுடன்
நின்றுபரவ நிருத்தன கருததுடனீ
யின்றுமுதற் சமபுமுனியிப்படிப போய—மன்றல்
நளினமுனி பூசித்தஞானபூ மிககட்
டெளிபிரமபுட் கரணிதீரத்—தொளிர
இருப்பாயுன் னிழலிலே யாமுறைவோ மெனன
விருபபாலவனவநது விட்டான்—உருத்திரனார்
கறபிததவன்நெறியே கஞ்சமுனி நடப்பாற
பொற்புப் பெறவுறையப் புக்கதன்பின—வெற்பிடத்திற்
நவ்வி யகிலாண்ட நாயகி ஞானக்கேள்வி
எவவழி நாளெய்துமியல் பெணணச்—செவ்வியோய்
நீயும்போய் ஞானநிலதது நமையர்ச்சியெனத்
தாயும் போயந்தத்தலத தெய்தித்—தூய
அயன்றனை நோக்கிநாணர்ச்சிக்கவே தா
னியன்றசிவ லிங்கமே தென்னப்—பயின்றரனார்.

ஸ்ரீ ம்.

சிதம்பரம், ஸ்ரீ இராமலிங்கசுவாமிகளவர்களால் எழுதப்பட்டது.

தமிழ் என்பது, த்+அ+ம்+இ+ழ் என்னும் 5-அலகு நிலையுடைத்து. த், ம், ழ், ஜடசித்கலை. அ, இ, சித்கலை. அ=அகண்டாகார சித்கலைதவிளக்கும், ஓங்கார பஞ்சாக்கரத்துள் பதிநிலையக்கரமாம். இ=பதியைவிட்டு நீங்காத சித்தை விளக்கும், வியங்காரத்தால் அனந்தாகார வியஷ்டிபேதங் காட்டும் ஜீவசித்கலையக்கரமாம்.

பதி சிதாத்ம கலைகளுக்காதாரமாகி, உயிரினுக் குடலையொத்துக் குறிக்கப்படும்.

த், ம், ழ், எழுத்துகளுக்குரை.

த=ஏழாவது மெய்; ம்=பத்தாவதாகும்; ழ்=15-வது இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியலக்கரமாம்;—ஐந்தலகுநிலையும், உபயகலைநிலையும், மூன்று மெய்நிலையும் அமைந்துள்ளதும்; சமபுபக்ஷத்தாரால், அனாதியாய் சுத்தசித்தாந்த ஆரிஷரீதிப்படி கடவுள் அருளாணையால் கற்பிக்கப்பட்டதும்; எப்பாஷைகளுக்கும் பிதுர்பாஷையென்று ஆன்றோர்களால் கொண்டாடப்பட்டதும; இனிமையென்று நிருத்தம் சித்திக்கப்பெற்றுள்ளதுமான தமிழ் என்னும் இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியல் மொழிக்குச் சுத்தசித்தாந்த பதவுரை.—

த்+அ தத்வரூபாதி சிவபோகாந்தமான தசகாரிய இயற்கையுண்மைக்கட்டளை நிலையில் முன் அலகுநிலைப்பொருள் கூறியவிடத்துக்குறித்த ஏழாவது நிலையாகிய த் என்பது சிவரூப இயற்கையுண்மைக் கட்டளையாம்.—

அ=அகண்டாகார சித்கலாரூப ஓங்காரதத்பொருட் பிரதம விலக்கிய வியக்தியக்கரம்;—பன்னீருயிர்நிலையிற்றலையாய முதலக்கரமாதலில், அதுவே பிரமாதி பரசிவாந்த யவநிலைக்கும் அஞ்ஞியாதிகாரணமாயுள்ள வியற்கையுண்மைப் பரிபூரணப்பொருளிலக்காம்;—

எனவே; சிவரூபமாகும். தகராகாசத்தில் சுத்தசிவமாகும் அருட்சோதியிலைந்துள்ள பூரணானந்த ஸ்வரூப பரபதி வியக்தமாயிற்று:—

ம்+இ சங்காரப்ரணவமாகிய மகாரம்—முத்தான்மாக்களுக்கு ஒளிவண்ணச் சதானந்தமாயும், பெத்தான்மாக்களுக்கு இருள்வண்ண மலரூபமாயும் இருந்து, கற்பாந்தப்பிரளயமுடிவின் சிருட்டி திதியாதிகளில், சிதான்மசக்தியாகிய ஜீவனுக்கு, அதிகரணமாகவும், முற்குறித்த பத்தாவது நிலயமாகிய ஆன்மாதாரமாகியுமுள்ளதெனப்பொருளாம்;—

இ=பன்னீருயிர்நிலைகளில் மூன்றுமநிலையுயிராகிய இகாரம், திரிகலா ஆன்மவருக்கத்தில், அபரமாகிய சகலாகலரையும், பரமாகிய பிரளயாகலரையும் கீழ்ப்படுத்தி, அவ்விருகூட்டத்தாருக்கும் மேற்பட்டுநின்ற சுத்தவிஞ்ஞானகலராகிய சிதாத்மாக்களைச் சுட்டுகின்றதாம்.

என்னவே, ஆதார ஆதேயக்கூட்டுறவால் என்றுந் தோன்றி விளக்கும் சிதான்மவருக்கங்கள், பரபதிலக்ஷியமாகிய பூரணானந்தத்திற்கு அநுபவிகளாக வுரியவர்களெனக் குறிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ழ்=இந்தச் சிறப்பியலக்கரம், பதினெண் மெய்களில் பதினைந்தாவதாகி, முடிபின் எண் குறிப்பில் நின்று, சிவபோக பூமியாகிய பரத கண்டத்தில் பௌராணிக தத்துவத்தாற்குறிக்கப்பட்ட ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் சுதேசந்தவிர மற்ற ஐம்பத்தைந்து தேசபாஷைகளினு மில்லாததாயும், பதினெண்ணிலமாகக் குறிக்கப்பட்ட செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் இருமைக்கும் ஒற்றுமையுரிமையாயும, முத்துறைத் தமிழுக்குள் முதன்மைத்துறையானதும், இருக்கு யஜுர் சாமமென்னும் சமஸ்கிருத வேதத்திரயப்பொருள் அனுபவத்தை யெளிதில் கற்றுணர்ந்து தெளிந்து அநுபவிக்கிறதற்குப் பரமேசுரனது திருவருளைப் பஞ்சாக்ஷர முத்தொழிற்காரியமான பஞ்சதசாக்கரியால் பிரத்தியக்ஷாநுபவம் சித்திக்கச்செய்யும் நிலயமானதும்,—

ஸ்ரீமணிவாசகர், சம்பந்தர், நாவுக்கரையர், சுந்தரர், திருமூலர் முதலிய மகாபுருஷர்களால் சாத்திர தோத்திரங்களாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் திருவாசகம், தேவாரம், திருமந்திரம் என்னும் பரமார்த்த ரகசியங்களையுடையதும், —பலநாள் நைஷ்டிக அதிகரணம் பூண்டுபோதகாசாரியர் சந்நிதியில் தாழ்ந்து சகபாடிகளோடு சூழ்ந்து சுர ஒலி பேதங்களைத் தேர்ந்து, உழைப்புடுத்து ஓதினும் பாடமாவதற்கு அருமையாயும், பாடமாயினும பாஷியம், வியாக்கியானம், டீகா, டீக்கா, டிப்பணி முதலிய உரைகோள் கருவிகளைப் பொருள்கொள்ளத் தேடவேண்டியதாயும், அவ்வவைகளையும் தேடிக்கைவரினும், அக்கருவிகளால் போதகம் பெறவேண்டியதற்கு பாஷியக்காரர்கள், வியாக்கியானகர்த்தர்கள், டீக்காவல்லபர்கள், டீக்கா சூசகர்கள் முதலிய போதக உபபோதகாசரியர்கள் கிட்டுவது அருமையில் அருமையாயும் இருக்கிற ஆரியம், மகாராட்டிரம், ஆந்திரம், என்ற பற்பல பாஷைகளைபோலாசாமல் பெரும்பாலும் கற்பதற்கு எண்ணளவு சுருக்கமாயும், ஒலியிலேசாயும், கூட்டென்னுஞ் சந்தி அதிசுலபமாயும், எழுதவும், கவிசெய்யவும் மிக நேர்மையாயும், அக்ஷர ஆரவாரம், சொல்லாடம்பரம் முதலிய பெண்மையலங்காரமின்றி எப்பாஷையின் சந்தசுகளையும் தன் பாஷையுள்ளடக்கி ஆளுகையால், ஆண்டன்மையைப் பொருந்தியதான தற்பாஷைக்கே அமைவுற்ற ழ, ற, ன என்னும் முடி நடு அடி சிறப்பியலக்கரங்களில் முடிநிலை இன்பாறுவ சுத்த மோனநிஷ்டத்தைச் சுட்டறச்சுட்டும் இயற்கையுண்மைத் தனித்தகைமைப் பெருமைச் சிறப்பியலொலியாம்.

உரைகூறிப்போந்த சுத்த சித்தாந்த ஆரிடரீதி முப்பதவுரைப் பொழிப்புமருளியற்கைமல இருளைப்பரிபாகசத்தியால் அருளொளியாக்கி, அதற்குள்ளீடான சிதாத்ம சிற்கலாசக்தியென்னும் சுத்த ஆன்மாவை, தகர ககன நடன அருட்பெருஞ்சோதியென்னுஞ் சுத்த சிவானந்த பூரணத்தைச் சுத்த மோனநிலையியலால் அநுபவிக்கும் இயற்கையுண்மையே தமிழ் யென்னும் சொற்பொருள் சுட்டினவாறு காண்க.

இதன் கருத்து யாதெனில், தமிழ்ப்பாஷையே அதிசுலபமாக சுத்தசிவாநுபூதியைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

குறிப்புகள்.

பதினோராவது காங்கிரசு சங்கம் வரும் செப்டம்பர்மாதம் 5-வது தேதியிலிருந்து 12-வது தேதிவரையில் பாரிசுநகரியில் கூடும். ஏஷியாடிக் குவார்ட்டர்லி ரிவியூ என்றபத்திரிகை ஜூலைமாதம் வெளிப்போந்த கடிதமொன்றில் டாக்டர்-ஆர்-என்-கஸ்டு என்பவர், ஐரோப்பா கண்டத்திற பலவிடங்களிற கூடிய சென்றபத்துக்காங்கிரசு சங்கத்தால் விளைந்த பயன்களைப்பற்றியும், சுதேசபாஷைகளை யபிவிர்த்தி செய்வதற்கும் இச்சங்கம் மிகவும் பயனுடைத்தா யிருக்குமென்பதைப்பற்றியும் ஒரு தலைமை விஷயம் எழுதியிருப்பது மல்லாமல், காங்கிரசுசபையார் எடுத்துக்கொண்ட கவலையும், அவர்கள் சேகரித்த விஷயவாராய்ச்சியும், புதிய விஷயங்களும், பெரியபுலவர்களாகிய அவர்கட்குள நீடிய நட்பும் மிக நன்கு மதிக்கத்தக்கவாமென்பதைபபற்றியும எழுதியிருக்கிறார்கள். அதே பத்திரிகையில் டாக்டர் ஜி-யூ-போப அவர்களால் தமிழ் நாட்டுப்புலவர்களைபபற்றி யொருவிஷயம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தை நாம அடுத்தபத்திரிகைகளில வெளியிடுவாம.

***

மணிமேகலை,—இந்நூல தமிழிற் சிறந்த ஐந்துகாப்பியங்களில் ஒன்று. இதை யாக்கியோர் கடைச்சங்கத்து வீற்றிருந்த தெய்வப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரில ஒருவரான சீத்தலைச்சாத்தனார். இது சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச் சிறந்ததும் எளிதிற பொருள் விளங்குவதுமாயுள்ளது, இத்தகைய நூல் ஒன்று படிப்பாரும் எழுதுவாருமின்றிச் செல்லுக்கிரையாகாது கும்பகோணம் காலேஜ்-தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத-வே-சாமிநாதையரவர்களால பல பிரதிகளைக்கொண்டு நன்கு ஆராய்ந்து அவர்களால் ஒரு சிறந்த குறிப்புரையுட எழுதி யச்சிடப்பட்டு முடிவுபெற்றிருப்பது கேட்டுக்களிபெருங் களிப்பெய்துகின்றாம. புத்தகங்கட்டப்பட்டு வருகிறதாம். நமதடுத்தபத்திரிகையில் அது வெளிவாத விஷயம் எழுதப்படுமென்று நம்புகிறோம.

***

இலக்கண சந்திரிகை—இது, யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பழந்தமிழ் நூல்களில உருவமாறுபட்டு வழங்கப்படும் வடசொற்கள் விதியும் வடசொற்போல் தமிழில் வழங்கும் பெயர், வினை, இடை உரிச்சொற்கள் விதியும விரிவாய எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் தமிழ் கற்போர்க்கு மிகவும் பயன்படும. இதை அன்புடன எமக்கனுப்பிய ஆக்கியோர்க்கு எமதன்பார்ந்த வந்தனம் பலசெய்யப்படுகின்றன. இந்நூலாசிரியர் வழியைப்பின்பற்றி யேனைத்தமிழ்ப்புலவர்களும் இத்தகைய புதுநூல்கள் இயற்றிவருவார்களானால் நமது செந்தமிழ் மொழி மிக்குப் பெருகிவிடும். இலக்கண சந்திரிகை வேண்டுவோர் மேற்குறித்த ஆக்கியோர்க் கெழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை 25 சதம். ரூ. (0—4—0).

மிஸ்ஸர்ஸ்-வாட்ஸ் - ஹியூக்ஸ் என்னும்மாது அருவமான இசைப்பகுதிகளை யுருவமாக்கிக்காணுமாறு ஆராய்ச்சிசெய்து வருகிறாராம், இசையொலி ஒருகுழல்வழியாக இயங்கும் வளியொடுசென்று விண்மீன் தாமரைமுதலிய பூக்களினுருவத்தை இயற்றுகின்றது. மேமீ ஊஸிபர் என்னும் பத்திரிகையில் அன்னிபெஸாண்டென்னும் மாது நியூயார்க்பட்டினத்திலுள்ள ஒருவைத்தியர் ஒருதட்டில் நுண்ணிய பொடிகளைக் கொட்டி யிசையொலியியக்கத்தின் முன்வைக்கவே அவ்வியக்கத்தினால் தட்டினின்றும் அவைகிளம்பி பூக்கள் விலங்குகள் முதலிய உருவத்தை யியற்றுகின்ற விடயத்தை எழுதியிருக்கிறார். இத்தகைய ஆராய்ச்சியொன்று நன்கு முடிவுபெறுமானால் மந்திரங்களினுடையவும் அவற்றின் சக்கரங்களினுடையவும அம்மந்திரங்கட்குரிய தெய்வங்களுடையவும் உருவம் வெளிப்படுமாறு செய்யும்போலும் !

***

சுதேசபாஷாபிவிர்த்தி.— இவ்வரியவிஷயத்தை கனம டாக்டர் டங்கன் அவர்கள் முடிவுசெய்வதற்குள் இவ்விஷயத்திறகோ ரூன்றுகோலாயிருந்த ராய்பகதூர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்துசென்றார்கள். இவ்விஷய வேற்பாடு முற்றுப்பெறுமாறு பலப்பல கனவான்கள் இடையூறுசெய்து வருகிறார்கள். சுதேசபாஷாபிவிர்த்தியினாலன்றிக் குடிகளுக்கு நாகரிகமும் நல்லறிவும் தலைப்படா. சுதேசபாஷையில் லௌகிகசாஸ்திரங்கள் இல்லாமைபற்றி யவற்றின் பயிற்சிபயனுடைத்தன்று என்று சொல்லப்படாது. வேண்டுமானால் அத்தகைய சாஸ்திரங்களை யிப்பொழுதே சுதேசபாஷையிற் செய்யவல்லுநர் இருக்கின்றார்கள். பொருளுதவி மாத்திரங்கிடைக்குமேல் இன்னோரன்னவை மிகஎளிதில் முடிதற்பாலனவாம. ஆதலால் சுதேசபரதேச கனவான்களியாவரும் இவ்விஷயத்தை யூனிவர்ஸிட்டி மூலமாகவே ஏற்பாடாமாறு கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்கள அபிப்பிராயத்தோடொன்பட்டு முயற்சித்துச் சுகிப்பார்களென்று நம்புகிறோம. கனம் டாக்டர் டங்கன அவர்களும் விரைவில்நதியாவிற்குத் திரும்பிவருவதாகக்கேள்வி.

***

பொருட்டிறம.—இந்நூல் ஆங்கிலேயபாஷையில் பிஸிக்ஸ் (Physics) என்று சொல்லப்படும. இது, உலகத்தியற்பிலைமைந்து கிடக்கும் விடயங்களையெல்லாம ஆராய்ச்சிவாயிலாகத்தெள்ளத் தெரியவிளக்கும். இந்நூலைப்பயில்வதால் அறிவுவிரிவதுடன் உலகவியற்கையும் இனிது விளங்கும். பலமறை பொருளகளெல்லாம் வெளிப்படும். இத்தகைநூலொன்றை மொழிபெயர்ப்பாக வியற்றாது, அச்சாஸ்திரத்தில் பழகிய பயிற்சியறிவால் தனித்தமிழில் சூத்திரமும் உரையுமாக வியற்றிவருகின்றாம. இப்பத்திரிகைக்குக் கைநெருப்பாகும நமது நண்பர்கள் தாமும தம்மைமாட்டோருமாகமுன்கையொப்பஞ் செய்வார்களென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்

(ப - ர்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்,
இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஸு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897 ஸு செப்டம்பர்மீ 21உ {இலக்கம்-ச

கைவல்யோபநிஷத
திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி)

உமாசகாயம பரமேசவரம்பரபும
த்ரிலோசநம நீலகண்டம பரசாநதம | (கச)
த்யாதவா முநிர்கச்சதி பூதநோநிம
ஸமஸ்தசாக்ஷிம தமச: பரஸ்தாத் | (கரு)

(இதன் பொருள்) (ரு) தனியிடத்திலே, சுகாசனத்திருந்து, சுத்தனாகி, நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமுடையனாய்,

(கய) வைதிகபாசுபத விரதமுடையானாய். இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பினோடு தன் குருவை வணங்கி

(கக) இதய கமலத்தைத துகளற்றதாயச சுத்தமாகக கருதி, அதனடுவே தெளிவுடையராய சோகமிலராய்,

(கஉ) நினைத்தற கரியராய் வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரம காரணராய்

(கங) முதனடுவீறிலராய், வியாபியாய், சிதானந்தரூபியாய, நிஷ்களராய், அற்புதராய

(கச) உமாசகாயாராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய, முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராய்

(கரு) பூதகாரணராய், சமஸ்தசாக்ஷியாயிருப்பவரைத் தியானித்து, அதனால துறவியானவன் பிரகிருதிக்கு மேலே செலவான

(திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகை)

(17) விவிக்ததேசம—என்பது தனியாகிய ஸ்தானம் எனப் பொருள்படும. படவே, சனங்களிலலாத ஏகாந்தஸ்தானம் என்பது பொருளாம். எந்த இடத்திலிருந்து எவர் வைதிகபாசுபத நெறிப்படி சிவோபாசனை செய்கின்றாரோ, அசசிவம் விளங்கப பெறும அந்த ஸ்தானம் சிதம்பரம் எனப்படும். இதுபற்றியே, அப்பயதீக்ஷிதா இதயகமலம் இரவிலிடபமுதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவபிரானைத் தியானிக்கினும, அவ்வவ் விடங்கள் அனைத்திலும் ஜோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவனைத்தியானிக்க என்றதும் அககருததுப் பற்றியேயா மென்க. ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

யத்ரக்ருத்யநிதேவேச: பரமாநந்த விக்ரீ: |
தஸ்யதேசஸ்யநாமாநி ச்ருதாந்யேதாநிபூதலே |

அமலம் சத் பரம் நித்யம்மகாந்கோசோகிரண்மய: |
அந்த: புரம் விவிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் ||

பரமானந்த சொரூபராகிய சிவபிரானார் எவ்விடத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்ருரோ அந்த ஸ்தானம் அமலம் எனவும், சத் எனவும், பரம் எனவும், மகத் எனவும், இரண்மய கோசம் எனவும், அந்தப்புரம் எனவும், விவிக்தம் (தனி) எனவும், புண்டரீகம் எனவும், குகை எனவும் பெயர் பெறுமென்று கூறியவற்றுள்ளே இந்தக் கைவல்லியோப நிஷதத்திலே சிவோபாசனை பேசப் புகுந்த விடத்திலே பிரயோகிக்கப்பட்ட "விவிக்தம" என்னும் பதமும் ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்குப் பெயராகக் காணப்படுகின்றமையும் மரசேருர் சான்ரும். அத்தியாசிரம யோகியானவன் இதய கமலத்தின் கண்ணே சிவபெருமானை உபாசிக்குங்கால் அவனிருக்குந தானம் சமமாயும், சுத்தமாயும், பருகல், தீ, தூளி என்பன இல்லாததாயும் சப்தம், சலம், குஞ்சம் என்பவைகளால் இனிமை வாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்கு இனிமை செய்வதாயும் குகாசிரயங்கள் அமைந்தனவுமாகிய தனித்தானத்திலே யோகாப்பியாசஞ் செய்க என்ற கருத்தினல், சுவேதாசுவத ரோபநிஷதம்

சமேசுசௌசர்க்கராவஹ்நிவாலுகா விவர்ச்சிதே சப்தஜலாச்ரயாதிபி: | மநோநுகூலே நதசட்சுபீடகே குகாநிவாதாச்ரயணே ப்ரயோசயேத் ||

என்று கூறிற்று. உமாபதிசிவாசாரியர் திராவிட சிதம்பரமான்மியம் வாயிலாக,

ஆரணவுருவார் தில்லையம்பலங் காணப் பெற்றோ, ரோருணர்வவரென்று மொன்றல ரொன்ரு ரல்லர், காரணராகா ரொத்த கருத்தினர் நிருத்தவின்ப, பூரணரவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவா மன்றே.

நிருத்தானந்தத்தினுல் நிறைந்த (வைதிகபாசுபத) ஞான யோகிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் தானமும (புவனமும்) சிதம்பரம் எனப்படும் என்று அருளிச்செய்த உண்மையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்ரும்.

(18) சுகாசனம்—கால்கள் இரண்டும் மடித்து அட்டணைக் காலேறிட்டிருத்தல் சுகாசனம் எனப்படும் என்ருர் தத்துவப் பிரகாச நூலுடையார்.

(19) சுசி—பாசுபத யோகியார முதற்கண்ணே மலசுத்தி சுபசுத்தி முதலிய செய்து ஸ்நாநமுதலியவை யுடையராயிருத்தல் வேணடும் என்பது பற்றிச் சுசியுடைமை வேண்டப்பட்டது. அவ்வாறு சுத்திசெய்யா திருந்தால், கபமுதலியன யோகஞ் செய்யுங்கால் இடையே நிகழப்பெற்று, அந்த யோகத்தை நிரந்தரமாய் நிகழவொட்டாது தடுத்து விடுமாதலில் அச்சுசியுடைமை ஆவசியகம் வேண்டப் படுமெனக.

(20) நேரியகழுத்து தலை சரீரமுடைமை—கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை நேரே சரிப்படுத்தாது, நேர்ந்தபடி குனிந்தும், சாய்ந்துமிருந்தும் இந்த யோகஞ்செய்ய முயன்ருல், இடையே நித்திரை புகுந்து குடிகொள்ளுதற் கிடனுய் ஞானயோகத்தைத் தடுத்து விடுமாதலில் நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை யுடையனு யிருத்தல் வேண்டு மென்றது.

(21) அத்தியாசிரமம்—சூதசங்கிதை ஞானயோக கண்டத்துப் பதினென்காம் அத்தியாயத்திலே,

சர்வாங்கோத் தூளநம் யத்தத்வ்ரதம் ப்ரோக்தம் மநீஷிபி: |
ஏதத்வேத சிரோநிஷ்டா: ப்ராகு: பாசுபதம் முநே |
கேசிற்சிரோ வ்ரதம் ப்ராகு: கேசிதத் யாச்ரமம் விது: |
கேசித்வ்ரத மித்யூசு: கேசிச்சாம் பவமைச் வரம் |
அஸ்ய வ்ரதஸ்ய மாகாத்ம்யமாக மாநதேசு சம்ஸ்திதம் ||

பாதாதிகேசாந்தம் விதிப்படி தரிக்கப்படும் விபூதி விரதத்தைப் பாசுபதவிரதம் என்றும், சிரோவிரதம் என்றும், அத்தியாசிரமம் என்றும், விரதம் என்றும், சாம்பவம் என்றும், ஐசுவரம் என்றும் (அந்தந்த உபநிஷதசாகை யுடையார்) கூறுவர். இந்த விரதத்தின்பெருமை ஆகமாந்தங்களிலே அமைந்ததாம் என்றும், யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்திலே

உத்தூளநஞ் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஞாநாங்கத்வேந சாதநம் |
ஆமநந்தி முநிசிரேஷ்டா: ச்வேதாச்வதர சாகிந: |
அயடத் யாச்ரமோ தர்மோயை: சமாசரிதோமுதா |
தேஷாமேவ சிவஞாநம் ஸம்ஸார சேதகாரணம் |
உத்தூளநந்தரி புண்ட்ரஞ்ச பசுபாச நிவ்ருத்தயே
ஆமர்தி முநிச்ரேஷ்டா அதர்வ சிரசிஸ்திதா: ||

உத்தூளநதிரி புண்டரத்தைச் சுவேதாசுவதர சாகையுடையார் ஞானங்கமாம் எனவும், இந்த அத்தியாசிரமவிரதம் எவர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரத்தை அறுக்கும் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் எனவும் கொள்ளுகின்ருர் என்றும், இந்த விரததத்தையே பசுவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு அதாவசிரசு சாகையுடையார் கொள்ளுகின்ருர் என்றும் கூறப்பட்டன ; கூர்மபுராணம் பூர்வபாகத்துப் பதினென்காம் அத்தியாயத்திலே,

ததௌதஸ்மைச்வரம் ஞாநம் ஸ்வசாகாவிசித வ்ரதம் |
அசேஷம் வேதசாரந் தத்பசுபாச விமோசநம் |
அத்யாச்ரம மிதிக்யாதம் ப்ரம்மாதி பிரநுஷ்டிதம் ||

சுவேதாசுவதரமுனிவர் தமது சுவசாகையாயுள்ள சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டதும், சமஸ்த வேதசாரமாயுள்ளதும், பசுவைப் பந்தத்தினின்று நீக்குவதாயுள்ளதும், பிரமாதி தேவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், அத்தியாசிரமம் என்று சொல்லப்படுவதாயுமுள்ள பாசுபதஞானத்தைச் சுசீலராசாவுக்கு உபதேசித்தார் என்று கூறப்பட்டது ; பிரமோத்தரகாண்டத்திலே

ஆயமத் யாச்ரமோ தர்மோயைஸ் ஸமாசரிதஸ்ததா |
தேஷாமேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம் ||

இந்த அத்தியாசிரமம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரமாகிய பாசத்தைச் சேதிக்கும் பரமமாகிய ஞானம் எய்தும் என்று சொல்லப்பட்டது. சிவபுராணத்திலே,

வ்ரதம் பாசுபதம் ச்ரௌதமதர்வ சிரசி ச்ருதம் |
வ்ரதமேதத் ப்ரகுர்வீத ஸதுவை நைஷ்டிக: ஸ்ம்ருத: |
சோத்யாச்ரமீச விஞ்ஞேயோ மகாபாசுபதஸ்ததா ||

வைதிக பாசுபத விரதம் அதர்வசிரசிலே சொல்லப்பட்டது எனவும், இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் நைஷ்டிகன் என

வும், இவன் பின்னரும் அத்தியாசிரமி என்றும் மகா பாசுபதன் என்றும் சொல்லப்படுவன் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்தபுராண காளிகாகண்டம் பாசுபத விரதம் உரைத்த முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்திலே, இந்த வைதிக விரஜாதீக்ஷையாகிய பாசுபத விரதம் பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷை என்று சிவாகமங்களிலே சொல்லப்படும் என்ற கருத்தினால்,

> வைதிகீ விரஜா தீக்ஷாக்யாதேயம் பாபநாசிநீ |
> மந்த்ரஸம்ஸ்கார தீக்ஷேதிகதிதேயந்தந்த்ரகமே ||

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபததீக்ஷை உபமன்னியுமுனிவரால் கிருஷ்ணருக்குச் செய்யப்பட்டதாக மகாபாரதம், லிங்க புராணம், கூர்மபுராணம், சிதம்பரபுராணம், உபதேசகாண்ட முதலியன கூறுகின்றன. இதுபற்றியே சிதம்பர மகாத்மியம்,

> இதோகி தேவகீ சூநுமுபமந்யுர தீக்ஷயத் |
> இதச்சிவாக மார்த்தாச்ச ஸக்ருஷ்ணோ போதிதோமுகாத் ||

உபமன்னியுமுனிவர் தேவகிநந்தராகிய கிருஷ்ணருக்கு வைதிக பாசுபத தீக்ஷை செய்தார் எனவும், அவ்வுபமன்னிய மகாமுனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களைப் போதிக்கப்பெற்றார் எனவுங் கூறிற்று. சங்கர சங்கிதையிலே,

> இதாநீம் மமபக்தாக்ரயா துபமந்யோர் மகாத்மந: |
> சிவதீக்ஷாஸ்ய நிவிருத்தா சிவாகம விசாரதாத் ||

சிவபிரான் "தமது பக்த சிரேஷ்டரும், மகாத்மாவும், சிவாகமஞ்ஞருமாகிய உபமன்னியுமுனிவரிடமிருந்து கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்டது" என்று கூறினார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பாசுபத தீக்ஷையுடையோர்க்கே பாசுபதயோகம் உபதேசிக்கற்பாற்றும் என்றோர்க. சுவேதா சுவதரோபநிஷதம்,

> தப: ப்ரபாவாத் தேவப்ரசாதாச்சப்ரம்மகச் வேதாச்வதரோதவித்வாந் | அத்யாச்ரமிப்ய: பரமம் பவித்ரம் ப்ரோவாச சம்யக்ருஷி சங்கசுஷ்டம் | வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப்ப: ப்ரசோதிதம் | நாப்ரசாந்தாய தாதவ்யம் நாபுத்ராய சிஷ்யாய வைபுந: ||

இருஷி சமூகங்களால் வழிபடற்பாலதாம் பரம பவித்திரமாகிய சிவஞானத்தை (பிரமத்தை) தவப்பிரபாவத்தையும் சிவப்பிரசாதத்தையுங் கொண்டு சுவேதா சுவதரமுனிவர் பாசுபததீக்ஷை யுடையாருக்கு உபதேசித்தாரென்றும், இது முந்திய கற்பத்திற சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் மிகு ரகசியப்பாற்பட்ட தொன்றும் என்றும், (பாசுபத தீக்ஷையுடைய பக்குவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு) மறைக்கற்பாலதாய், அடக்கமிலாப் புத்திரர்க்கேனும், சீடனுக்கேனும் உபதேசிக்கற்பாலதொன்றும் என்று கூறிற்று. மேலே சொல்லிய சிதம்பர மான்மியப் பொருளைத் தழுவித் திராவிட சிதம்பர மான்மியத்திலும்,

> "ஆண்டிடு சாபங்கொள்ளு மவரையுந் தவரை யும்போய்க்
> காண்டுமென் றுண்டனைந்தக் கரியவன் முடிமேற்பாத
> நீண்டவன் புடனேவைத்து நீலகண் டரையுநல்கி
> மீண்டவர் தன்றுனின்று மெய்த்தவ னின்றுநானே."

விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ள கிருஷ்ணரைத் தவராபுரியிலேபோய்க் காண்பேம் என்று போய், மிகுந்த கருணையினாலே அந்தக்கிருஷ்ணருடைய சிரசின்மேலே தமது திருவடி சூட்டி திருவடி தீக்ஷை செய்து, சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பின்னரும் (எனது புதல்வனாகிய உபமன்னியு) அவரைக்காணப் போயினன, இன்னும் இன்று நாளைக்குள்ளே வந்துவிடுவான் என்று வியாக்கிரபாத முனிவர் இரணிய வன்மச் சக்கிரவர்த்திக்குக் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறிய திருவடி தீக்ஷை விஞ்ஞான தீக்ஷையாம் என உணரற்பாற்று. ஈண்டுக் கூறிய அடியும் முடியும் முறையே அருட்சத்தியையும் ஆன்மாவையும் குறித்தனவாம் என்பது ஸ்ரீமூல நாயனாருளிய,

> காலுந்தலையு மறியார்கலதிகள்
> காலந்தச்சந்தி யருளென்பாகாரணம்
> பாலொன் றுஞானமே பண்பார்தலையுயிர்
> காலந்தஞானத்தைக் காட்டவீடாகுமே.

என்னுந் திருமந்திரத்தினால் உணரப்படும். ஆகவே, காளிகா கண்டத்திலே சொல்லப்பட்ட வைதிக பாசுபத தீக்ஷையும், சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையாகிய விஞ்ஞான தீக்ஷையும் ஒரு பொருட்பட்டு முடிவனவாய், வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களும், உபநிஷத சூத்திரங்களும, வைதிக பாசுபத சிவாகமங்களும் (பாஷ்யங்களும்) உபப்பிருமயணங்களும் ஒரே பொருண முடிவினை புடையனவாய் நின்றவாறு பெரியோரறிவாரென்க. இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத தீக்ஷை தேகம் வீழுங்கால பரியந்தமேனும், பன்னிரண்டுவருஷ காலமேனும், ஆறுவருஷகாலமேனும், மூன்று வருஷகாலமேனும், பன்னிரண்டு மாசமேனும், ஆறுமாசமேனும், மூன்றுமாசமேனும், ஒருமாசமேனும், பன்னிரண்டு தினமேனும், ஆறுதினமேனும், மூன்றுதினமேனும், ஒரு தினமேனும் விதிப்படி சங்கற்பித்து, விரசாகோமஞ் செய்து, பஸ்மகோயியாயிருந்து அநுஷ்டிக்கப்படல்வேண்டும் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்,

> யாவச்சரீரபாதம் வாத்வாதசாப்த மதாபிவா |
> ததர்தம் வாததர்தம் வாமாச த்வாதசகந்துவா |
> தத்ர்த்தம் வாததர்த்தம் வாமாசமேக மதாபிவா |
> திநத்வாத சகம்வாத திநஷட்கமதாபிவா |
> தத்ர்த்தம் திநமேகம் வாவ்ரதஞ் சங்கல்ப்ய நாவதி |
> அக்நிமாதாய விதிவத் விரஜாகோம காரணத் |
> பஸ்ம சாயீத்ருணசாயீ சிரோசிந சயோதவா ||

என்றற் றொடக்கத்தனவாக விரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமாதலில், அவ்வநுஷ்டானத்தை ஆண்டுக் காண்க. இவ்விரதம் புராணங்களிலே சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. கூர்மபுராண பூர்வபாகத்து ஐம்பத்துமூன்றும் அத்தியாயத்திலும், லிங்கபுராண பூர்வபாகத்து எழாம் அத்தியாயத்திலும், வாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டவாறு, சிவாவிர்பாவராகிய சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களும், இவர்கள் சீஷர் நூற்றுப் பன்னிருவரும் வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டானமுடைய

வைதிக பாசுபத யோகிகளேயாம். இவருள்ளே தலைவராகிய சுவேதாசாரியரை வழிபட்டே வைதிக பாசுபதயோக சிவாத்துவிதியாகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் வைதிக பாசுபத யோக சிவாத்துவித பாஷ்யத்தை வியாசரருளிய வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பொருளாக அருளினார் என்ற கருத்தினாலன்றோ சைவ பாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்து முதலினும் இறுதியினும்,

நம:ச்வேதா பிதாநாய நாநாகம விதாயிநே |
கைவல்ய கல்பதரவே கல்யாண குரவே நம: |
ச்வேதாசார்ய பதத்வந்த்வ சுச்ரூஷாத் யோததாத்வந: |
க்ருதமே தந்மயா பாஷ்யம் கேவலம் பக்திமாத்ரத: ||

பல ஆகமங்களை அறிந்தவராயும், கைவல்ய கற்பவிருக்ஷமாயும், பல்கால குணங்களை யுடையவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்: சுவேதாசாரியருடைய பாதயுகளங்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலால் விளங்கிய அறிவுடையனே இந்தப் பாஷ்யம் அன்பு மாத்திரையினாலே செய்யப்பட்டது எனப் பொருள்படும் சுலோகங்கள் சொல்லியருளினார். அப்படி எழுதப்பட்ட வேதாந்தசூத்திர சைவபாஷ்யத்தது "அநாவிஷ்காராதி கரணத்தில் பாசுபதரைச் சரீரம் வீழுங் காலமேனும், பன்னிரண்டு வருஷகாலமேனும் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பதைப் பேரிலே சொல்லிய சிவபுராண சுலோகாநுசாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதை, வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தரகண்ட முதலிய உபப்பிருமண கருத்துகளுக்கு உடன்பாடாகவே ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர் பாசுபதவிரதத்தை எடுத்துக் கூறியிருப்பாராக, இவைகளையெல்லாம் மாறுபட ஏகான்மவாதிகள் "அத்தியாசிரமம்" என்றதற்குப் "பரமஹம்ச சந்நியாசம்" என்று வேதபரிபாஷை தெரியாத சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்திலே விபரீதப்பொருள் பண்ணிவிட்டார். இவரைத் தொடர்ந்தே இவர் சீஷர்களும் பிழைபட்டார்கள். இவைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய பாஷையில் மொழிபெயர்க்கும் மாக்ஸ் மூல்லர் பண்டிதர் (Max Muller) முதலிய எல்லோரும் சுவேதாசுவதரோபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பிலே "அத்தியாசிரமம்" என்னும் பதத்துக்குப் "பரமஹம்ச சந்நியாசி" எனப் பொருள்பட (The best of ascetics) என்றெழுதி வழுவைப்பட்டார்கள்.

(22) இந்திரியங்களை அடக்குதல்— அருணஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடியிராத அறிவில்லாதவனுக்கு, இந்திரியங்களெல்லாம் துஷ்டக்குதிரைகள்போல வசப்படாதனவாயும், அருணஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடிய அறிஞனுக்கு அவ்விந்திரியங்கள் சற்குதிரைகள்போல வசப்பட்டனவாயிருப்பனவாம் என்ற கருத்தினால், சிவபிரான் ஸ்ரீராமருக்கு,

யஸ்த்வவிஞாநவாந்பவத்ய யுக்தமநஸா ஸதா |
தஸ்யேந்திரியாண்ய வச்யாநி துஷ்டாச்வா இவஸாரதே: |
விஞ்ஞாநீயஸ் துபவதியுக்தேந மநஸா ஸதா |
தஸ்யேந்திரியாணி வச்யாநி ஸதச்வா இவஸாரதே: ||

என்று கூறியருளினார். இதனால் அருண்ஞான வாயிலாக இந்திரியங்களை அடக்கல் வேண்டுமென்பது அறியப்பட்டது. துறவினியல்பாவது இந்திரியங்களை அடக்கலேயாம் என்ற கருத்தினால், சைவ பாஷ்யகாரர்,

யதித்வம் ஜிதேந்த்ரியத்வம் |

என்றருளிச்செய்தார்.

(23) குருவழிபாடு—எவ்வெச் சமயத்தாருக்குந் தனித்தனி குருவுளரேனும், உலகிலுள்ள சமய நூல்களினெல்லாம் தலைமையாகிய நமது வேதாகம சாஸ்திரங்களால் முடித்துக் காட்டப்பட்டவர் சிவபெருமானே யாமாதலினாலும், அச்சிவபெருமானுக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் இல்லை என்று கொண்டே சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்,

நதத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே |

என்று கூறுதலாலும், அந்தச் சிவபிரானை அடைதலின் மேலாகிய பேறு இல்லை என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

மல் லாபாந்நபரோலாபஸ் தேஷாமஸ்தி |

என்று கூறுதலாலும், இந்தச் சிவப்பேற்றை உபதேசிக்கும் வைதிக சைவ ஞான யோக குருவினும் மற்றோர் குரு சிறந்தவராகக் கொள்ளப்படமாட்டாராதலின், இந்தப் பாச இருளை ஒடுக்கின்றமையினாலே "குரு" எனனும் நாமம் போந்ததென்பது பெரியோர் கருத்தாமாதலினாலும், சங்கரசங்கிதை சிவனடியாருக்குச் சொல்லிய இருபத்து மூன்று லக்ஷணங்களுள்ளே,

ப்ரதமம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரணம் சமுதீரிதம் |
த்விதீயம் குரு சேவாச ||

விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணம் முதலாவது லக்ஷணம் என்றும், குருவை வழிபடுதல் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்றும் கூறுதலாலும்,

பாபிநாஞ்ச யதாசங்காத் தத்பா பாத்பதிதோபவேத் |
ததவதாசார்ய ஸங்கேந தத்தாமபலபாக்பவேத |
யதேக வர்ணிசம்பர்க்காந்மலந்த்யஜதி காஞ்சநம் |
ததைவ குரு சம்பர்க்காத பாபம் த்யஜதிமாநவ: |
யதாவஹ்நிசமீபஸ்தோ க்ருதகும்போவிலீயதே |
ததாபாபம் விலீயேதாசார்யஸ்ய சமீபத: |
யதாப்ரஜ்வலிதோ வஹ்நி: சுஷ்ககாஷ்டஞ்ச நிர்தகேத் |
ததாயம்பி சந்துஷ்டோ குரு: பாபம் க்ஷணாத்தகேத் |
மநஸா கர்மணா வாசா குரோ: க்ரோதம் நகாரயேத் |
தஸ்ய க்ரோதேந தஹ்யந்தேக்யாயு: ஸ்ரீஞாநசத்கிரியா: ||

பாபிகளுடைய தொடக்கினால் ஒருவன் எவ்வாறு பதிதனாகின்றானோ, அவ்வாறே ஆசாரியர் கூட்டத்தினாலே புண்ணிய பலன்களை யுடையனாகின்றான் என்றும், தீயின் கூட்டத்தினால் சுவர்ணம் களிம்பை நீக்கிக் கொள்வது போல, குரு சம்பர்க்கத்தினாலே மனிதர் பாபத்தை ஒழிக்கின்றார் என்றும், தீயின் சமீபத்துள்ள நெய்க்குடம் எவ்வாறு லயமடைகின்றதோ அவ்வாறே ஆசாரியருடைய சமீபத்திருக்கின்றவனுக்குப் பாபம் லயம் அடைகின்றது என்றும், எரியும் அக்கினியானது காய்ந்த விறகை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ, அவ்வாறே சந்தோஷமுடைய இந்தக் குருவும் பாபத்தை க்ஷணப்போதிலே தகிக்கின்றார் என்றும், மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே குருவுக்குக் குரோதஞ் செய்தலாகாது, அவருடைய